

DEVRİMCİ emek

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

AYLIK SOSYALİST DERGİ OCAK-ŞUBAT 1991 YIL: 1 SAYI: 3 FİYATI: 3000 (KDV dahil)

SAVAŞINA

IR...!

GERÇEK DÜŞMAN İÇERDEDİR...

BOSCH

HONDA

SGS PROFİLO

EXON

PHILIPS

BBC

BP

Mobil

KOÇ

SA

PEUGEOT

Audi

NIXDORF
COMPUTER

POLLY PECK
INTERNATIONAL PLC

ŞİŞECAM

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sunu	1
Faşizmin Yıkılması Devrim Sorunudur	2
Körfez Savaşı	8
Sınıf Mücadelesi Devrimci Yükseliş	
Sürecine Girdi	14
Eylemin Dersleri	18
Zonguldak Direnişi	20
Körfez Krizinin Dersleri	28
İşçi - Sendika	32
Öğrenci Gençlik	38
Haber - Mektup	42

Sahibi : Emek Yayıncılık Adına Yılmaz EKŞİ

Yurtiçi Abone : 1 Yıllık 35.000 TL.

Yazı İşleri Müd. : Hüseyin DURMAZ

Yurtdışı Abone : 1 Yıllık 120 DM.

Adres : Graba Hüseyinağa Mah. Nalinci Fevzi

Hesap No : İş Bankası Aksaray Şubesi / İST.

Sokak Emek İş. Hanı No: 39 Kat. 2

Yılmaz EKŞİ 963695 Hesap

Fatih / İSTANBUL

Ofset Hazırlık : Güliz Ofset 516 43 88 - 517 81 00

Baskı : Aydınlar Matbaası

Sunu

Dünya ve Türkiye'nin önemli gelişmelere sahne olduğu, toplumların yaşamını derinden etkileyen olayların günbe gün ortaya çıktığı bir dönemde üçüncü sayımızı önemli saydığımız bir gecikmeyle çıkarmış bulunuyoruz.

Gecikmenin iki temel nedeni var.

İlki, Zonguldak Maden işçilerinin heyecanını, coşkusunu paylaşmak, dayanışmasını sergilemek amacıyla Zonguldak'a giden aralarında dergimizin sahibi Yılmaz Ekşi'nin de bulunduğu dergi çalışanı arkadaşlarımızın polis tarafından gözaltına alınması oldu. Arkadaşlarımızın gözaltına alınması faaliyetlerimizi olumsuz biçimde doğrudan etkiledi. Gelişmelerin hızına yetişebilmek için doğan zaman kaybının bu kez "Özel Sayılar"la telafi etmeye çalıştık ve bu durum kaçınılmaz olarak çabalarımızın yayılmasına, dergi çalışmasından başka yönlere kaymasına yol açtı.

İkincisi; Ekonomik güçlüklerimiz oldu. Yukarıda açıkladığımız engellere karşı yinede gecikme süresini en alt düzeyde tutarak yayınımızı sizlere ulaştırmaya çalıştık. Ancak bu kez, ekonomik güçlükler karşımıza çıktı. Sırf ekonomik sorunlar yayının basımını bir kaç hafta ertelememize neden oldu.

Bu güçlüğü aşacağımıza inanıyoruz. Ne var ki, bu sorunun kalıcı ve sürekli çözümünün kendi çabalarımızın yanısıra devrimci proletaryanın sorun sahiplenmesiyle gerçekleşebileceğini düşünüyoruz.

Devrimci bir yayının, herşeyden önce, devrimci proletaryanın fedakarlığına, desteğine sahip olduğu zaman egemen sınıfın her türlü engelini aşacak güce erişebilir. Tüm devrimci yayınlar gibi, Devrimci Emek'in de başlıca dayanağı devrimci proletaryadır; öyle olması gerekiyor. Her işçinin yayına yapacağı maddi katkı bağışta bulunma, bağış toplama, satma ve yayma o yayının kitlelerin malı olmasını gerçekleştirecektir. İşçilerin bağışı ve mali desteği, miktarından çok, yol açacağı ruh hali, sahiplenme duygusu, manevi değerler açısından önemlidir.

Ne yazık ki, az çok siyasal bilinç almış işçilerde bile devrimci yayınlara maddi destek yapma duygusu henüz çok zayıftır. "Nasıl olsa birileri bu yayını çıkartıyor" düşüncesi yaygındır ve yayına yabancılaşmanın ilk adımı olan bu düşünce aynı zamanda örgütlü mücadelenin dışında kalmanın da başlangıcı oluyor. Oysa ki, bir devrimci yayının, propaganda ajitasyon gibi temel fonksiyonların yanısıra kolektif örgütleyici bir işlevde sahiptir.

Sorunun çözümü başta devrimci işçiler olmak üzere tüm okurların yayını tüm yönleriyle sahiplenmesinden geçiyor. Fedakarlık ve yayına sahiplenme duygusu, bilinci, devrimci proleter ve ilerici işçilere, bu nedenle hızla kazandırılmalıdır.

Maden işçilerinin büyük yürüyüşü 3 Ocak eylemi ve körfez savaşı gibi toplumun ağır uykusundan uyandıran gelişmelerin hızla ve peşpeşe ortaya çıktığı bir dönemde propaganda ajitasyon faaliyetimizi hızlandırmak, olayların hızına yetişmek zorunluluğumuz var. Şimdilik, bu açığı özel sayılarla kapatmaya çalışıyoruz ama kalıcı çözümün daha sık periyodla çıkan düzenli bir yayın olduğunu da biliyoruz.

Burjuvazinin radyo, televizyon ve basını aracılığıyla kitleleri her gün zehirlediği koşullarda siyasi teşhir faaliyetimizi daha sık daha düzenli daha sistemli gerçekleştirmek zorundayız.

Periyodik olarak sıklaştırılmış dağıtımı, düzenlenmiş teknolojinin olanaklarını mümkün olduğunca kullanan bir yayının böylesi bir amacın ilk adımı olacaktır.

Devrimci proletarya öncü işçiler ve devrimci gençlik temel dayanağımız olacaktır. Çalışmalarımızın başarısı onların çabalarına doğrudan bağlıdır.

FAŞİZMİN YIKILMASI DEVİRİM SORUNUDUR

Devlet iktidarındaki faşizm, kurumları, hukuki ve yasal sonuçları ve maddi temelleri ile toplumsal ve politik yaşamı günlük olarak etkiliyor. Yoğun bir biçimde sürdürülen tutuklamalar, ordu, polis ve MİT operasyonları, işkence, politik ve yasal yasaklama, kısacası, devlet eliyle yapılan faşist terör kitlelerin günlük yaşamının değişmeyen, süregelen öğeleridir. Faşist cuntanın yerini sözümona "temsili" bir kurum olan meclise ve güya "sivil" bir hükümete bırakması, devletin faşist karakterinden her hangi bir şey değiştirmemiştir. İki dönemdir devam eden Özal Hükümeti, 12 Eylül faşizminin sivil uzantısından başka bir şey değildir. Bu hükümetin yaptığı, faşist cuntanın önüne koyduğu yasal ve politik hedefleri tamamlamaktır. Kürt ve Türk halkı üzerinde terör uygulayan, yeni yeni faşist yasalar çıkartan bu hükümetten başkası değildir. Sırtını emperyalizme, tekellere, ordu polis ve MİT'e dayayan Özal Hükümeti, faşist devlet ve anayasasıyla tam anlamıyla bütünleşmiş durumdadır.

Faşizm kitlelerin günlük yaşamında kalın çizgileriyle kendini gösteriyorken, durum somut ve açıkken reformist "EMEK DERGİSİ" ve çevresi faşizmin "çözöldüğünü" ya da "içbaşkalaşıma" uğradığı biçimindeki yavan, bilim dışı görüşleri yaymayı ve bu anlamda anti-faşist mücadeleyi zayıflatmayı kendine görev edindi. Bu görevi sürdüren yalnızca "EMEK çevresi" değildir dar kafalı aydınlar oportünizminin tipik örneği olan "TOPLUMSAL KURTULUŞ DERGİSİ" ve TROÇKİSTLER, Türkiye'de anti-faşist mücadelenin üstünden atlamak için KOMÜN-

TERNİN faşizm tanımını ve anti-faşist taktiklerden başlayan bir eleştiri kampanyasına koyuldu. Söz konusu çevrelerin bu konuda ortak özellikleri ve ortak yaklaşımları var. Onların, bu konudaki amacı proletaryanın önderliğindeki Demokratik Halk Devrimini, proletaryanın gündeminden çıkarmaktır. Birçok konuda ortak özelliklere sahip olan bu çevrelere göre, eğer anti-faşist mücadele proletaryanın gündeminden çıkarılırsa, böylece kapitalizmin üstesinden gelmede daha çabuklaşmış olunur. Oysaki faşizme karşı mücadele, maddi temelleri olan tekelciliğe ve emperyalizme karşı mücadeleden ayrı değildir. Proletaryanın önderliğindeki anti-faşist anti-tekel ve anti-emperyalist mücadele bütünlüğü emekçi kitleleri sosyalizme götürecektir.

Eleştiriler, KOMÜNTERN'in faşizm üzerine yaptığı belirlemelere yöneldiği için, KOMÜNTERN'in faşizm belirlemesini kısaca irdelemek gerekiyor.

KOMÜNTERN'İN FAŞİZM TANIMI BUGÜN DE ÖNEMİNİ KORUYOR

Lenin önderliğindeki ilk kuruluş yıllarını saymazsak, KOMÜNİST ENTERNASYONAL'ın tüm tarihi faşizm ve savaş altında geçmiştir. III. ENTERNASYONAL'e üye komünist partilerin hemen hemen Avrupa'daki bölümleri faşist teröre uğramış ve bunların çoğu uzun yıllar yeraltı çalışmasına geçmek zorunda kalmışlardı. Bu anlamda KOMÜNTERN faşizme karşı mücadelenin zengin deneyimlerine ve birikimlerine sahip olmuştur. Lenin'in emperyalizm belirlemesinden yola çıkan KOMÜNTERN, o dönemin dünya ve Avrupa'nın somut durumunu somut çözümlemesini ve faşizmin sınıfsal, ideolojik ve politik özünün çözümlemesini yaptı. Bugün faşizm üzerine teorik bilgilerimizin çoğunu KOMÜNTERNE borçluyuz. O zamanki komünistlerin ve başta DİMİTROV olmak üzere yaptıkları faşizmin sınıfsal özüne yönelik be-

lirlemelerinden yola çıkan daha sonraki komünist kuşaklar ve günümüzün komünistleri kendi ülkelerinde faşizm gündeme girdiği zaman, bunun doğru bir belirlenmesini yapabiliyorlar. KOMÜNTERN faşizmin sınıfsal özünün açığa çıkarılmasının yanında HALK CEPHESİ gibi anti-faşist mücadelenin taktiklerinin ortaya konmasında da günümüze aktarılan zengin bir politik birikim bıraktı. Yıkacağımız şeyin tüm özelliklerini bilmemiz gerekiyor. Faşizmin temel özellikleri III. ENTERNASYONAL tarafından ortaya kondu. Şu bir tarihsel gerçekki, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra da bir çok ülkede faşizm iktidara geldi. Faşizmin geliş biçimleri ve tarihsel koşullar 1920-1940 arasındaki dönemden farklıydı ancak, faşizmin sınıfsal özü, ideolojik ve politik özü hiç değişmedi. Faşizm üzerine derinlemesine bilgi öğrenmek isteyen yeni okuyuculara G. Dimitrov'un FAŞİZME KARŞI, BİRLEŞİK CEPHE'sini, E. LEVERENZ'in KOMÜNİST ENTERNASYONAL DE FAŞİZMİN TAHLİLİ'ni III. ENTERNASYONAL'İN KISA TARİHİ, III. ENTERNASYONAL BELGELERİ'ni öneririz.

Bugünkü faşist diktatörlükler için de geçerli olan KOMÜNİST ENTERNASYONAL'in faşizm tanımlaması:

Faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şovenist ve en emperyalist öğelerinin açık terörist diktatörlüğüdür.

Komünist Enternasyonal VII. Kongresi bu tanımları şu yönleriyle açıklamıştır:

"İktidardaki faşizm, ideolojik olarak, şovenizmin, kitleleri yönlendirmede ana araç olarak kullanılması demektir" (1)

Faşizmin ilk önce 1922'de İtalya'da, 1923'te Bulgaristan'da, 1933'te Almanya'da ve Avusturya, Macaristan, Çekoslovakya ve diğer Avrupa ülkelerinde iktidara gelmesi ve büyümesinin anlamını ele alan KOMÜNTERN şu belirlemeyi yaptı:

Faşizm, emperyalizmin bir ürünüdür. Faşizmin maddi temeli tekelliktir. Emperyalizmin temel çekirdeği tekellerdir. Tekellilik ise politik olarak demokrasi yerine "her planda gericilik" demektir. İşte faşizm, tekelliliğin politik özü olan "her planda gericilik" in açık bir ifadesi oldu.

Hem KOMÜNTERN'in faşizmin sınıfsal özü tanımlamasında ve hem de ortaya çıkış koşullarında çıkarılması gereken öz sonuç, faşizmi maddi temelleri olan emperyalizmden, tekellilikten koparmak mümkün değildir. Faşizmi, sınıfsal özü olan tekellilikten ayrı olarak ele almaya kalkışanlar oldu, ancak, getirilen tanımlamaların hiçbiri doğrulanmadı. Komünist Enternasyonal'in faşizm tanımı olaylar tarafından doğrulanan tek doğru tanım olarak kaldı.

"a) Devrimci bunalım ve yığınların sermayenin egemenliklerine karşı isyanları büyümektedir:

b) Kapitalistler artık diktatörlüklerini eski parlamenterizm ve genelde burjuva demokrasisi yöntemleriyle sürdürebilecek durumda değildirler;

c) Dahası, parlamenterizm yöntemleri ve genelde burjuva demokrasisi kapitalistler için hem iç politikada (proletaryaya karşı mücadele) hem de dış politikada (dünyanın emperyalist yenden-paylaşılması uğruna savaş) bir ayakbağı durumuna gelmiştir;

d) Bunların sonucu olarak sermaye, ülke içinde açık, terörist diktatörlüğe, dış politikada da, emperyalist savaşlar için dolaysız bir hazırlık anlamına gelen sınırsız bir şovenizme geçmek zorunda kalmıştır." (2)

1922'den 1945'te yıkılıncaya kadar Avrupa'nın büyük bölümünde iktidara gelen ve hemen hemen tüm emperyalist ülkelerde bir tehlike olarak, bir olgu olarak gündeme gelen faşizm, Stalin'in belirttiği gibi sermayenin güçlülüğünün değil, tersine zayıflığının bir belirtisiydi. Çünkü, mali-sermaye kitleleri eski parlamenterizm ve burjuva demokrasisi yöntemleri ile yönetemiyordu. Kitleleri mevcut yöntemlerle yönetememek güçlülüğün değil, zayıflığın belirtisidir. Mali-sermayenin bu zayıflığı kendini

İkinci Dünya Savaşı'nda tüm yönleriyle ortaya koydu, açığa çıkardı. Savaşla birlikte, Avrupa'nın büyük bir bölümünde faşizm maddi temelleri ile birlikte kökünden kazındı.

İrdelemeyi devam ettiriyoruz.

Faşizm, Avrupa'da 1917 Ekim Devriminden sonra olgunlaşan devrimci durum sonrası ortaya çıktı. Faşizm bu yanı sıra da bir karşı devrim gücüdür. O dönem (1917-1924) Sosyalist Ekim Devriminde büyük etkisiyle Avrupa'da gündeme gelen devrimci ayaklanmalar ve bunun sonucu Almanya, İtalya, Macaristan ve diğer ülkelerde proletaryanın kentlerde ve ülke çapında Sovyetler ve konseyler yönetimini kurması sonucu Avrupa bir devrime çok yaklaştı. Kapitalizmin ekonomik bunalımı, devrimci bunalıma dönüşüyordu. Bu bunalımı bir proletarya devrimine dönüştürme olanakları iyice olgunlaşıyordu. Kapitalizmin bu köklü bunalım durumundan Dimitrov'un da belirttiği gibi iki çıkış yöntemi vardı: Biri proleter yöntem olan proletarya devrimine yönelmek ve diğeri de mali-sermayenin burjuva yöntemi olan kanlı, açık terörist diktatörlük olan faşizme yönelmekti. Bunalımda bu iki çıkış yolu arasında proletarya ile mali-sermaye arasında bir kapışma oldu. Sonuçta devrimci ayaklanmalar bir bir ezildi, devrimci durum geçici

olarak söndü ve daha sonra sosyal-demokrasinin de yardımıyla faşizm iktidara geldi. Bir karşı devrim gücü olan faşizm koyu bir anti-bolşevizm ve anti-komünizm demogoji ve terör kampanyasına girişti. Faşizm kaba bir anti-komünizm ve anti-sovyetizmdir.

Faşizm, 1920'li yıllarda, kapitalizmin ekonomik bunalım koşullarında tekellerin gücünün, devletin gücüyle birleştirilmesi anlamına geliyordu. Devlet-tekelleşmesi olan tekeller devlet kapitalizmi faşizm tarafından gerçekleştirilmiştir. Bugün çok büyük bir güç haline gelen tekeller devlet kapitalizminin temelleri o yıllarda atıldı.

Portekiz ve İran faşizmin devrim yoluyla yıkılmasına örneklerden ikisidir. 74 Portekiz devrimi 49 yıllık faşizmi; 78 de İran devrimi Şahın monarşist-faşizmini yıktı. Faşizmin çözülmesine örnek gösterilen Yunanistan'da faşizmin toplum üzerindeki çizgileri devam ediyor. 67'de albayların liderliğinde yapılan faşist darbe, ile iktidara gelen faşizm, 74'te Kıbrıs'taki yenilginin de etkisiyle, önemli ölçüde toplum gözünde yıprandı. Cunta liderleri mahkemelerde yargılandılar. Onyıllar boyu yeraltındaki komünist parti, legaliteye çıktı, yasal çalışma olanakları arttı, cunta yanlısı birçok su-

bay ordudan uzaklaştırıldı. Ancak, faşizmi uygulayan ordu-polis aygıtları varlıklarını halen sürdürüyorlar. Albaylar ve emrindeki subaylar kendi kişisel güçlerine dayanarak faşizmi uygulamadılar ki, onlar gittiği zaman faşizm bitsin ya da çözülmüş olsun. Cuntacı albaylar ve subayları, faşizmi uygulamaya uygun bir ordu-polis ve diğer devlet aygıtları olmasaydı uygulayabilirler miydi. Kesinlikle bu, mümkün olamazdı. Devletin temel aygıtları ideolojik olarak ve politik olarak faşistleştirilmişti. Onun için, cuntacılar ve subayları ordudan atılmakla, faşizm önemli bir darbe yedi ancak, faşizmin Yunanistan da aygıtları ve sivil güçleriyle çözüldüğünü ve "iç-başkalaşım" uğradığını kim ileri sürebilir.

Yunanistan'ın değişik bir örneği Arjantindir. Arjantin'de de gerek emekçi kitlelerin mücadelesi sonucu ve gerekse İngiltere ile yapılan FANKLAND SAVAŞI'nın getirdiği yenilginin etkisiyle, faşist generaller cuntası yıprandı, hükümete gelen Raulf Alfonsin yönetimi tarafından yargılanarak 15 yıl cezalandırılıp cezaevine atıldılar. Ancak, bütün dünya sık sık, Arjantin'de faşist ordu birliklerinin ayaklanmasına tanık oluyor. Gerek Alfonsin'in Radikal Parti iktidarı olsun ve gerekse daha sonra gelen sivil yönetimler olsun, daha henüz cunta

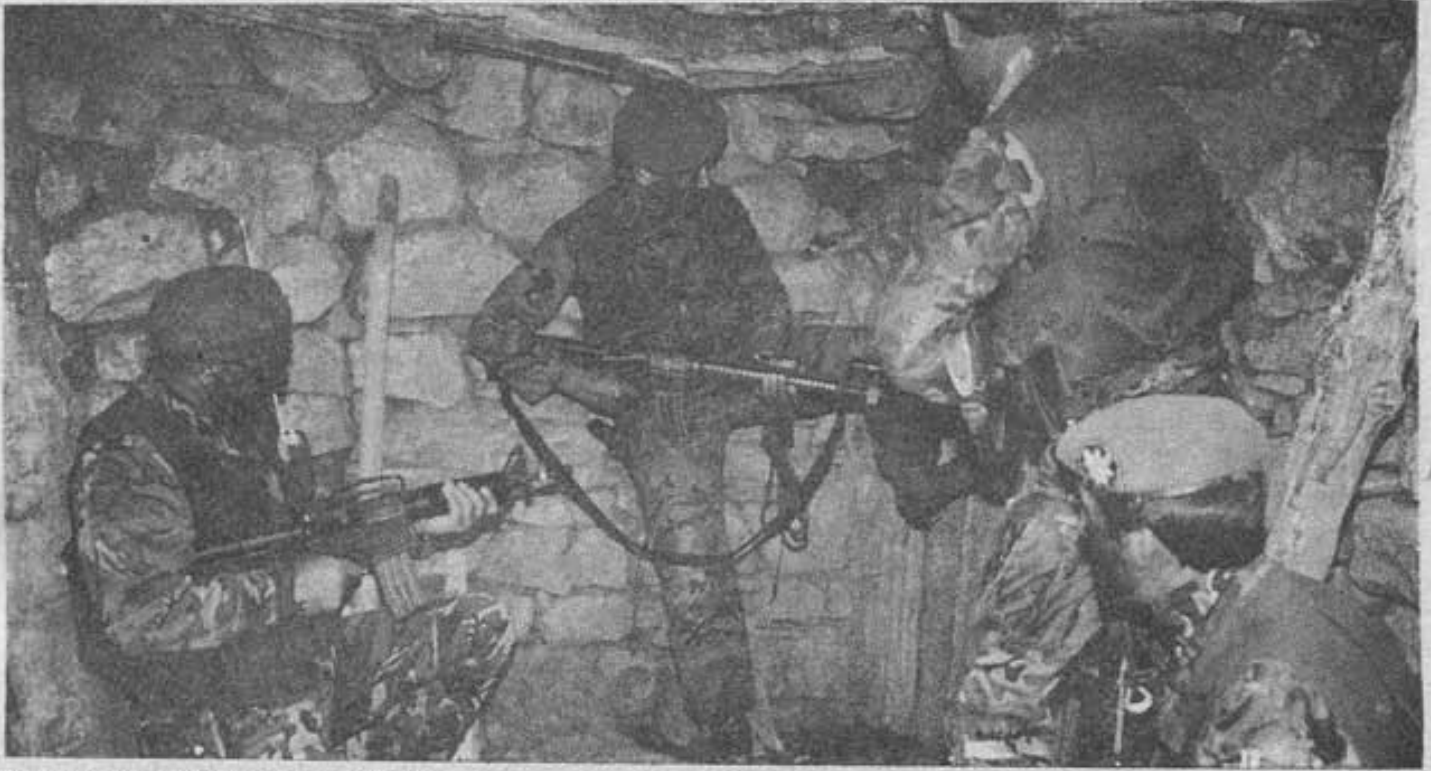
zamanında ortadan kaybolan binlerce sosyalistin ve demokrasinin hesabını bile soramadı. Hükümetler, ne zaman yapılan işkenceleri ve kayıpları soruşturmak için bir meclis araştırmasına başvurmaya kalkıştıysa, karşılarında ayaklanmış ordu birliklerini buldular. Mayıs Meydanı Anaları, alana çıkmaya devam ediyorlar. Bu da gösteriyor ki, cunta liderlerinin ve bazı faşist subayların yargılanması, faşizmin ordu-polis ve diğer devlet aygıtlarından çözüldüğü ve sivil faşist güçlerle birlikte "iç-başkalaşım" anlamına gelmiyor.

Faşist Ziya Ülhak'ın ölmesi ve Benazir Butto'nun hükümete gelmesi de Pakistan'da faşizmin ideolojik aygıtları ve politik yapısının yıkıldığı anlamına gelmediğinin en iyi kanıtı, gene Benazir Butto'nun hile ve ordunun baskısı ile hükümetten uzaklaştırılmış olmasıdır. Şili'de ise, komünist partinin ve diğer demokrasinin yasal çalışması, faşizmin yıkılması anlamına gelmiyor. Pinoşet ve faşist ordu iktidardadır, işbaşındadır.

Bu örneklerden sonra faşizmin yıkılması sorunu da toplu baskıya geçebiliriz.

1922-1945 yılları iktidara gelen batı ve doğu Avrupa'daki faşist diktatörlükler, Sovyet Kızılordusunun tayin edici etkisi başta olmak üzere, bu ülkelerde demokratik devrimlerle yıkılmış. Devrim, faşizmin ekonomik temeli olan tekelliliğin ortadan kaldırılmasına yönelip, tekelliliği ortadan kaldırdığında faşizmin kökü de kazınmış oldu. Faşizm, doğu Avrupa'da maddi temeller ile birlikte ortadan kaldırılırken, İtalya ve Batı Almanya'da ise devlet iktidarındaki yapısına son verildi. İtalya ve Batı Almanya'da faşizmi iktidara getiren KRUP, FIAT ve diğer tekeller bugün gene ekonomik ve politik iktidarı ellerinde tutuyorlar. Faşizmin maddi temelleri buralarda ayakta duruyor, üstelik bugün daha güçlü konumdalar. Faşizmin iktidara geldiği ülkelerde bir

Anti-faşist mücadele Demokratik Halk Devriminin önemli bir yönünü ifade eder. Anti-faşist mücadele ve anti-faşist bilinç işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin devrimci kalkışmasında son derece önemli bir yer tutuyor. Kitlelerin devrimci ka kışmalarında önemli yer tutan Anti-faşist bilinci ve mücadeleyi yumuşatmak son derece tehlikelidir. Doğrudan devlete karşı yönelen ve dolaysız politik mücadelenin ta kendisi olan anti-faşist mücadele ile işçiler ekonomizmi kısmen aşmaya başladılar. Tekeller sermaye faşist diktatörlüğü esas olarak işçi sınıfına karşı yöneltti. Hem bu nedenle, hem de faşist diktatörlüğün, tekeller sermayenin doğrudan ve çıplak diktatörlüğü olduğu için anti-faşist mücadele bir sınıf mücadelesidir ve işçi sınıfının kapitalizme karşı verdiği mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

devrimle ve bir dış zor yoluyla yıkıldığını gösteriyor. Faşizmin, kendiliğinde ve barışçı biçimde ortadan kalktığına örnekleri yoktur ve faşizmin barışçı olarak ortadan kalkacağına inanacak kadar saf değiliz. Zor yoluyla iktidara gelen faşizm, gene halkın devrimci zoru ile yıkılır. Türkiye'de de tarih buna tanık olacaktır.

Faşizm, emperyalizmin bir ürünüdür. Faşizmin maddi temeli tekelciliktir. Emperyalizmin temel çekirdeği tekellerdir. Tekelcilik ise politik olarak demokrasi yerine "her planda gericilik" demektir. İşte faşizm, tekelciliğin politik özü olan "her planda gericilik" in açık bir ifadesi oldu.

Hem KOMÜNTERN'in faşizmin sınıfsal özü tanımlamasında ve hem de ortaya çıkış koşullarında çıkarılması gereken öz sonuç, faşizmi maddi temelleri olan emperyalizmden, tekelcilikten koparmak mümkün değildir. Faşizmi, sınıfsal özü olan tekelcilikten ayrı olarak ele almaya kalkışanlar oldu, ancak, getirilen tanımlamaların hiçbiri doğrulanmadı. Komünist Enternasyonal'in faşizm tanımı olaylar tarafından doğrulanan tek doğru tanım olarak kaldı.

Faşizmin iktidara geliş bi-

çimleri ülkenin toplumsal, politik, ekonomik ve tarihsel özellikler ve bir ulusun kendi özelliklerine göre farklı farklı olmuştur. Örneğin, ruhani faşizm (İspanya), Parlamenterizmin kaba biçimleriyle birleşme, Doğu ve Güney Doğu Avrupa ülkeleri, topyekün faşizm (Almanya), Monarşist-faşizm İran (Şah dönemi), askeri faşist diktatörlükler biçiminde (Yunanistan, Arjantin, Şili, Türkiye). Kullandığı yöntemler, geliş biçimi (ister aşağıdan devlete tırmanarak, ister devlet eliyle yukarıdan aşağıya uygulanarak olsun) faşizmin, sınıfsal özü hep tekelcilik olmuştur.

Buradan çıkarılması gereken birinci sonuç: Faşizmin yıkılması maddi temelleriyle birlikte ele alındığında bir devrim sorunudur.

Esas olarak gelmek istediğimiz ve üzerinde durmak istediğimiz nokta tam da burasıdır. Bu sorunu, faşizmin iktidara geldiği diğer ülke örneklerini ele alarak incelemek gerekiyor

**PORTEKİZ-İSPANYA-
YUNANİSTAN-ARJANTİN
ŞİLİ-PAKİSTAN-İRAN
VE TÜRKİYE**

Faşizmin ülkeden ülkeye farklı toplumsal ve tarihsel koşullara göre geliş ve uygulama biçimleri arasında farklılıklar olduğunu belirttik. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra çeşitli ülkelerde iktidara gelen faşizmler hemen hemen tümüyle ordu-polis ve diğer devletler aygıtları aracılığı ile gerçekleşmiştir. Sivil faşist güçler, buralarda da vardı, ancak, bu sivil faşist güçler, daha çok faşist devlet aygıtlarının bir uzantısı durumunda olmuşlardır. Çünkü, tekeller, ordu ve polise dayanarak (yani yukarıdan-aşağıya) uyguladıkları yerlerde, kendilerine sivil kitle tabanı yaratmak zorunda kalmışlardır. Bu anlamda, faşizm, devlet eliyle de uygulansa, belli sınırlarda "sivil yönleri de içerir. Faşizmin yıkılması sorunu ve kökünün kazanılması sorunu bunun için bir devrim sorunudur. Örgütlenmiş sivil faşist güçler, kendi kendilerine ortadan kalkmazlar, değişmezler. Faşist güçlerin (ister askeri, ister sivil olsun) kendi kendine bir "iç-başkalaşıma" uğradıklarının bir örneği yoktur. Faşizmin askeri ve sivil mevzileri ancak bir devrim ile yıkılırlar ve tarihin çöplüğüne atılırlar. İktidardaki faşizme karşı mücadeleyi burjuva diktatörlüğü çerçevesi içeri-

sinde tutmaya kalkışmak, önce kendini sonra da emekçi kitleleri aldatmak demektir.

Şimdi somut örneklere dönelim.

İspanya ve Portekiz. Bu iki ülkede dünyanın en uzun süreli faşist diktatörlükleri iktidarda kaldı. Faşizm, burada yaklaşık yarım yüzyıl ayakta kaldı. Bu yarım yüzyıl boyunca faşizm, ne çözüldü ne de "iç-başkalaşım" uğradı. Portekizdeki 49 yıllık faşist diktatörlük, 1974'de bir devrim ile yıkılırken, İspanya'da ise faşizm devlet aygıtları ve toplumsal yaşamda çizgileri ile kendini belli ediyor.

İspanya'da 1936'da Franko'nun faşist birlikleri, Alman ve İtalyan faşizminin ve emperyalizmin desteği ile komünistlerin önderliğindeki Demokratik Cumhuriyeti kanla yıkararak, uzun süre devam edecek olan faşist diktatörlüğü kurdu. İspanya'da faşizm, Franko'nun ölümü ile birlikte yıkılmadı, devlet aygıtlarında, ideolojik yaşamda ve sivil faşist güçleriyle devam ediyor. Burada olan, gelişmelerin bir sonucu olarak faşizmin gerilemesidir. Burada komünistlerin yeniden yasal çalışma göstermesi ve sendikaların yasal çalışması bizi yanıltmamalı. Bu konuda gözönünde bulundurulması gereken şey, komünistlerin yasal çalışma sürdürmeleri değildir, gözönünde tutulması gereken şey, faşizmin ideolojik, aygıtsal ve sınıfsal temellerinin varlığıdır.

TÜRKİYE'DE ANTI-FAŞİST MÜCADELE

Anti-faşist mücadele Demokratik Halk Devriminin önemli bir yönünü ifade eder. Anti-faşist mücadele ve anti-faşist bilinç işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin devrimci kalkışmasında son derece önemli bir yer tutuyor. Kitlelerin devrimci kalkışmalarında önemli yer tutan Anti-faşist bilinci ve mücadeleyi yumuşatmak son derece tehlikelidir. Doğrudan devlete karşı yönelen ve dolaysız politik mücadelenin ta kendisi olan anti-faşist mücadele ile işçiler ekonomizmi kısmen aşmaya başladılar. Tekelci sermaye faşist diktatörlüğü esas olarak işçi sınıfına karşı yöneltti. Hem bu nedenle, hem de faşist diktatörlüğün, tekelci sermayenin doğrudan ve çıplak diktatörlüğü olduğu için anti-faşist mücadele bir sınıf mücadelesidir ve işçi sınıfının kapitalizme karşı verdiği mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

Son bir-iki yıldır sosyalistlerin değerlendireceği son derece sınırlı "yasal olanakların" doğmasının etkisiyle olacak ki, sosyalistler arasında yeniden "Türkiye'de faşizm sorunu" tartışılmaya başlandı. Faşizm sorunu bilimsel ve politik olarak tartışılmak yerine "faşizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadelenin üstünü örtmüştür" türünden yargılarla sorun ele alınıyor. O halde, sorunu bilimsel ve politik açıdan ele alalım. Biz, faşizmden söz ederken "urmanan" ya da "faşizm tehlikesinden" değil, iktidardaki faşizmden söz ediyoruz. İktidardaki faşizm, bir politik tehlike değil, günlük olarak karşımıza çıkan nedenleri ve sonuç-

ları ile birlikte duran bir devlet biçimlenmesidir. Türkiye'de faşizm ne bir hükümet bilimi olmuştur ne de faşizm cunta ile özdeş ve sınırlı olmuştur. Faşizm, burjuva devlet biçimlerinden biridir ve öyle olmuştur. Hiç şüphesiz, sınıflı toplumlarda doğmuş olan devlet biçimleri ne olursa olsun, bu devlet biçimlerinin tümü bir sınıfsal karakter taşırlar: sınıf devleti, burjuva devlet biçimleri de biçim olarak farklı farklıdır. Örneğin "demokratik cumhuriyet" ya da "faşizm biçimi" gibi. Tüm bu biçimlerin sınıf özü hep aynı olmuştur, burjuva devleti. Türkiye'de TC Devleti 12 Mart'la birlikte faşist bir biçim almıştır. 12 Mart öncesi devleti ile "demokratik cumhuriyet" değildi. Yine gerici, anti-demokratik ve anti-komünist bir burjuva devletti. Tekelci sermaye 12 Mart askeri faşist darbesiyle, burjuva devletin o günkü yapısı yerine yenisini koymadı. Yapılan şey, tekelci sermayenin tüm devleti tek başına ele geçirmesi (devlet-tekelleşmesinin sağlanması) ve o günkü zaten gerici olan devletin tekelci sermayenin denetiminde ve iç yapısının ideolojik olarak, politik olarak faşistleştirilmesi idi. 12 Mart'la birlikte devlet, tekelci sermayenin egemenliği altında yeniden daha sıkı bir biçimde düzenlendi ve merkezileştirildi. Devletin esas yapısını oluşturan ordu ve polis teşkilatı hem ideolojik olarak ve hem de politik olarak faşistleştirildi. Yeni kurumlaşma yaratılmadı, mevcut devlet aygıtları faşistleştirildi. 1973 sonrası ve 1980'ne kadar olan süre içinde burjuva temsili kurumların (meclis, belediye gibi) seçime gelmesi yapıtı faşistleştirilen devletin esas yapısını değiştirmemiş ve aynı aygıtlar (ordu) 12 Eylül faşist darbesi ile temsili burjuva kurumların varlığına son vermiştir. 12 Eylül'de 12 Mart gibi bir faşist askeri darbedir. Bu darbe ile gelen faşist diktatörlük, bu ya da şu burjuva kesime karşı değil, doğrudan işçi sınıfına karşı, yükse-

Cuntanın gitmesi faşizmin "çözülmesi" ya da "iç-başkalaşımı" anlamına gelmiyor. Faşizm yalnızca maddi temeli ile değil, sonuçları ile birlikte duruyor.

Faşizmi yalnızca tekelci sermayenin bir politika değişikliğine indirgemek yanlıştır. Faşizm bir devlet biçimlenmesi olarak ve bu biçimi ile tüm temsili kurumları etkileyen bir devlet biçimi olarak iktidardadır. Bundan dolayı diyoruz ki, faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur.

len devrime karşı yapılmıştır. 12 Eylül'le başlayan süreçte, tekelci sermaye, bir yandan devrimci halk hareketini bastırırken, diğer yandan da mevcut devletin iç yapısını daha sıkı bir merkezîyetçilik altına almıştır. Devletin temel aygıtları (ordu, polis, MİT) 12 Eylül'le birlikte fazlaca değişikliğe uğramamıştır. Bu kurumların faşist yapısı 12 Mart'la başlamıştır. Devletin temel kurumları ideolojik olarak ve politik olarak faşisttir. 12 Eylül'ün ortadan kaldırdığı temsili burjuva kurumlar (parlamento gibi) yeniden "sivil" ellere geçmiş ancak bizdeki faşizmin yalnızca "askeri" değil, aynı zamanda da sivil yönleri de vardır. Türkiye'ye de hükümet biçimleri sık sık değişebilir ve değişiyor ancak, devletin temel aygıtları olan ordu-polis teşkilatının yapısı pek değişmemiştir.

Bundan ötürü, cuntanın gitmesi faşizmin "çözülmesi" ya da "iç-başkalaşımı" anlamına gelmiyor. Faşizm yalnızca maddi temeli ile değil, sonuçları ile birlikte duruyor.

Faşizmi yalnızca tekelci sermayenin bir politika değişikliğine indirgemek yanlıştır. Faşizm bir devlet biçimlenmesi olarak ve bu biçimi ile tüm temsili kurumları etkileyen bir devlet biçimi

olarak iktidardadır. Bundan dolayı diyoruz ki, faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur.

Devrimci hareket içinde şimdiye kadar, anti-faşist mücadeleyi tekelci kapitalizme karşı mücadeleden ayrı gören ve sağ bir yorumla "anti-faşist iktidar" görüşünü getirenler olmuştur. Bu yaklaşım sahipleri dogmatik olarak Türkiye'de faşizmden yana olmayan bir sermaye kesimi aramış ve tabiki böyle bir sermaye kesimi de çıkmış değildir. Faşizme karşı mücadelede sağ yaklaşım, devrimci harekette hiç şüphesiz derin tahribat yaratmıştır. Şimdi de "sihirbazlık oyunları ile" iktidardaki faşizmi yokeden sığ yaklaşımlar ortaya çıkmaya başladı. Bu sığ yaklaşıma göre: nasıl ki bir zamanlar Rusya'da otokrasinin üstünü örtmüşse, aynı şekilde Türkiye'de bugün, faşizm kapitalizmin üstünü örtüyor. "Böylesi bir kıyaslama talihsiz bir kıyaslamadır. Çünkü, Rusya'da feodalizmi temsil eden otokrasi, kapitalizmden önce çıkmıştır. Peki ya bizde durum nasıldır? Biz de faşizm, otokrasi gibi feodalizmden kalma ve feodalizmi korumaya hizmet etmiyor. Bizde faşizm, kapitalizmin gelişimi sonucu oluşan tekelciliğin bir eğilimini yansıtır. Yani te-

kelci sermayenin doğrudan çıplak, açık diktatörlüğüdür ve doğrudan tekelci sermayeye ve kapitalizme hizmet eder. Bundan ötürü bizde faşizme karşı mücadele ile anti-kapitalist mücadele iki ayrı şey, iki ayrı toplumsal çelişkiyi değil bir ve aynı toplumsal çelişkiden kaynaklanır ve kapitalist sisteme darbe vurur. Anti-faşist mücadelede sağ ve sığ yorumlar yanlış ve sınıf mücadelesi için tehlikelidir.

Proletaryanın devrim mücadelesi olan Demokratik Halk Devrimi yalnızca anti-faşist yön ile sınırlı değildir, bu sadece bir yöndür. Daha önce de açıkladığımız gibi, anti-faşist mücadele ile maddi temeli olan anti-tekelle ve anti-emperyalist mücadele ve bir demokrasi sorunu olan ulusal sorunun çözüm mücadelesi bir bütündür ve bu bütünlüklü sorun demokratik halk devriminin nesnel temellerini oluşturur.

Uğur GÜNDÜZ

KAYNAK:

1) *Komünist enternasyonalde faşizmin tahlili Sayfa: 183-184 Sol Yay.*

2) *III. Enternasyonal BELGELER Sayfa: 224-225 Belge Yay.*

KÖRFEZ SAVAŞI VE İKİ ÇİZGİ - İKİ TUTUM

Altuncu ayna giren "Körfez bunalımı"nın bir savaşa yol açıp açmayacağı henüz belli değil. Bununla birlikte, bunalımda "taraf" konumuna giren bütün gerici güçler savaş hazırlıklarını yoğunlaştırdılar. Bu iki gerici kamptan ABD'nin başını çektiği taraf askeri yığınağını bugüne dek görülmemiş boyutlara varırmış durumda. ABD emperyalizmi, emperyalist dünyanın sorumlusu gibi davranıyor ve Körfez'de emperyalist çıkarlara aykırı hiçbir gelişmeye izin vermeyeceğini pervasızlıkla açıklıyor.

İngiliz emperyalizminin de ondan aşağı kalır yanı yok. İngiliz emperyalistleri eski sömürgeci çağın efendisi edasıyla kendinden binlerce kilometre uzaklıktaki gelişmelere burnunu sokuyor, kendilerinin izni olmadan hareket etmeye kalkışanları cezalandıracaklarını açıklıyorlar.

Bu iki emperyalist güç ve bunlara yaranmak isteyen bölgedeki diğer burjuva güçler, büyük, kanlı ve vahşi bir savaş için tüm hazırlıkları tamamlamak üzere.

Çıkarları, şimdilik uyum içinde olan ABD ve İngiliz emperya-

lizmi, diğer emperyalist güçlerin de konumundan faydalanarak inisiyatifi ele geçirmiş durumdadır. Her iki emperyalist güç Ortadoğu'nun büyük petrol rezervlerine el koymak, onlar üzerindeki denetimi dolaysız sağlamak için Körfez'e üşüşmüş durumdadır. Alman, Fransız, İtalyan, Japon emperyalistlerinin duruma müdahale edemeyecek durumda olmaları bu yağma savaşında ABD ve İngiliz emperyalistlerine eşi bulunmaz bir fırsat yaratmıştır. Duruma doğrudan, açıktan müdahale edemeyen emperyalist güçler, genel çıkarlarını güvenliğini korumayı bu iki saldırgan emperyalist devlete ihale etmenin rahatlık ve sevinciyle ellerinden gelen katkıyı esirgemiyorlar.

ABD ve İngiliz emperyalizmini Körfez bunalımının ortasına çeken olgu; büyük yağmadan pay kapma hırsı, emperyalist kampta moral üstünlüğü ele geçirme isteği ve petrol rezervleri üzerindeki denetimlerini, Ortadoğu'daki egemenliklerini pekiştirme planıdır.

Daha savaş başlamadan aylar önce, savaşın patlak verip vermeyeceği belli değilken emper-

yalist silah tekelleri milyarlarca dolarlık silah siparişlerini aldılar bile... Suudi Arabistan, Türkiye ve bölgedeki diğer gerici devletler milyarlarca dolarlık silah siparişleriyle silah tekellerine biraz olsun rahat nefes aldirdılar. Öte yandan, ABD ve İngiliz petrol şirketleri karlarını bir kaç ay içinde ikiye katladılar. Petrol fiyatlarının birden bire iki katına çıkması Suudi Krallığı kadar emperyalist petrol şirketleri ile devletlerin kasalarını doldurmuştur.

Bölgedeki gerici-faşist devletler ise, kasaları doldurmuş emperyalist efendilerinin önlerine atacağı birkaç kemik için kendi işçi ve emekçilerini bu kanlı savaşın ortasına atma hazırlıklarını sürdürüyorlar. Mısır, borçlarının silinmesi karşılığında askerlerini körfeze gönderdi. Suriye, ABD ile ilişkilerini düzeltmek, Lübnan'da konumunu güçlendirmek ve "belki de bir kaç milyar dolar benim payıma düşer" umuduyla körfez bataklığına girdi. Suudi Arabistan burjuvazisi ise, kutsal saydığı topraklarını, saltanat ve dolarlarını tehlikede görünce, ABD askerine çiğnetmekten çekinmemiştir. Saltanat ve dolar aşkı iman gücünü ezdi geçti. Üstelik, tüm kimyasal silahların, biyolojik silahların, tahrip gücü yüksek yeni tür silahların kullanılacağı açıkça beyan edilen bir savaşın kendi topraklarında patlak vermesini göze alarak... Saltanat ve dolar sevgisi, dini inanç ve vatan "sevgisi"ne bir kez daha galebe çaldı.

ABD, İngiliz ve Ortadoğu burjuvazisi kendi işçi sınıfı ve emekçi halklarının kanını bu vahşi, kanlı ve pis savaşta akıtacağını ortaya koydu. Saltanatlar ve gerici-faşist egemenlikler Ortadoğu'da akacak emekçi kanı ve cesetleri üzerinde yeniden kuru-

Türkiye burjuvazisini Körfez bunalımında ABD ve diğer emperyalist güçlerden çok daha savaş heveslisi olmaya iten olguların başında içinde bulunduğumuz devrimci ortam geliyor. Türkiye ve K. Kürdistan giderek olgunlaşan bir devrimci döneme girmiş durumdadır. Bu devrimci durum, her şeyden önce, burjuvazinin yönetme aczinde kendini gösteriyor.

Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler yıllar boyunca gaspedilen haklarını geri almak, baskı ve süngü zoruyla kabule zorlandıkları sistemin kabuklarını kırmak üzere ayağa kalkma, harekete geçme eğilimlerini her geçen gün daha somut biçimde belli ediyorlar.

lacak, kurulu olanlar pekişecek... Şimdilik, hesaplar böyle.

Ya, işin Türkiye tarafı? Öyle ki, bunalımın bizi daha doğrudan, daha derinden ve daha kapsamlı olarak etkileyen, ilgilendiren yönü budur. Emperyalist burjuvazi dışında, ona bağımlı ve çanak yalayıcısı durumundaki bölge burjuvazisinin tutumunun neden ve kaynaklarını ana çizgileriyle açıklamaya çalıştık. Peki ya Türkiye? Türkiye burjuvazisinin aldığı pozisyon, pozisyonunun nedenleri, kaynakları, nesnel temelleri neye dayanıyor? Son gelişmeler, Türkiye burjuvazisinin tutumunu daha da netleştirmesi, saldırgan, savaşçı amaçlarını açığa vuran pratiğin daha da belirginleşmesi yukarıda sorduğumuz sorunun bir kez daha yanıtlanmasını gerekli kılıyor.

PEKİ YA TÜRKİYE?

Türkiye'nin Körfez'de çıkması muhtemel bir savaşta yeralması sol ve sosyalist harekette yaygın olan görüşün aksine, ABD'nin baskısı gibi dış etkenlerin sonucu değil, esas olarak iç etkenlerin sonucu olacaktır. Türkiye'nin nesnel koşulları, bugün için, Türkiye burjuvazisini ve iktidarlarını Körfez'deki tüm taraflardan daha çok savaş heveslisi,

daha çok saldırgan kılacak özellikler taşımaktadır. Bu anlamda, önce Türkiye devrimci hareketinde yaygın olan bu yanlış kanıyı düzeltmek gerekiyor.

Türkiye burjuvazisini Körfez bunalımında ABD ve diğer emperyalist güçlerden çok daha savaş heveslisi olmaya iten olguların başında içinde bulunduğumuz devrimci ortam geliyor. Türkiye ve K. Kürdistan giderek olgunlaşan bir devrimci döneme girmiş durumdadır. Bu devrimci durum, herşeyden önce, burjuvazinin yönetme aczinde kendini gösteriyor.

Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler yıllar boyunca gaspedilen haklarını geri almak, baskı ve süngü zoruyla kabule zorlandıkları sistemin kabuklarını kırmak üzere ayağa kalkma, harekete geçme eğilimlerini her geçen gün daha somut biçimde belli ediyorlar. Kürt halkı, ulusal bilincin, ulusal uyanışın yeni bir safhasında olduğunu, Cizre, Nusaybin, Silopi eylemleriyle kanıtladı.

On yıllık aradan sonra grevci işçi sayısı yüzbinleri aşmaya başlamıştır. Bu, Türkiye işçi sınıfı tarihinde sık rastlanmayan bir rakamdır. Grev dalgası, birderbire patlak vermiştir. Zonguldak Maden işçileri bir ayı geçen süredir

eylem halinde grev yapıyorlar. Zonguldak grevi, bütün bir kenti sürekli eylem halinde tutmuştur. Memurların, öğretmenlerin sendikalaşma çabaları ve hak arayışları, öğrenci gençliğin devrimci muhalefetteki yeri ve nihayet kürt halkının yükselen mücadelesi... Tüm bu olgular burjuvaziye rahat uyku uyutmayan sorunlardır.

Sorunun bir diğer önemli yanı; burjuvazinin ödünler vererek bu grev dalgasını etkisizleştirecek olanaklara, en azından şimdilik ve yakın bir gelecek için sahip olmamasıdır. Grev dalgası, ekonominin dengelerinin iyice bozulmaya başladığı döneme denk gelince burjuvazinin işi daha güçleşti. İthalatın ihracatı katladığı, büyümenin durduğu, enflasyonun, tüm yalanlara karşın, aşağı çekilemediğinin itiraf edilmesi vb. sorunlar burjuvazinin çıkmazını derinleştiriyor.

Kısacası, Türkiye burjuvazisinin işini zorlaştıran sadece ekonomideki tıkanıklık değil, ama bu tıkanıklığın üstüne toplumun ezilen kesimlerindeki hareketlilik eğilimleri; bu eğilimlerin potansiyel durumdan gerçekleşme durumuna dönüşmeleridir. Nitekim, değişik burjuva kesimlerinin Türkiye'nin toplumsal patlamalara gebe olduğunu; gebe ol-

yıkım, ekonomik ve politik bunalımların sermaye düzeninin yıkılmasına yol açmasını önlemektir. Savaşın gerçek nedenleri ile görünürdeki nedenleri arasındaki bağları kopararak tüm günahı Özal'ın sırtına yüklemek, herşeyi ona bağlamak yığınların savaş karşıtı duygularını, öfkelerini sistemin kendisi yerine Özal'a ve ABD'ye yöneltmek bu amacı gerçekleştirebilirdi.

Bu nedenle, Körfez bunalımının ortaya çıkışından beri ANAP iktidarı, mali ve sanayi sermayenin istemi doğrultusunda savaş yanlısı, hatta kışkırtıcı bir politika izlerken DYP, SHP ve diğer liberal burjuva kesimleri bu politikaları Özal'a onun kişisel karakter ve özelliklerine bağlayarak olayın ardındaki sınıfsal nedenleri gizlemeye çalıştılar. Bu sayede savaşın yağmacı amacı da yığınların gözünden saklanabiliyordu.

Liberal burjuva partilerin bu politikaları sonuçta yığınların savaş karşıtı duygularını öfkelerini Özal'ın üstüne çekerek bir başka burjuva alternatifine akıtmaya yarlıyordu.

Kendi sınıfsal çıkarları açısından burjuva parti ve güçlerin bu politikalarını anlamak mümkün. Ne var ki, "Savaşa Hayır" sloganını temel alan devrimci siyasal akımların politikaları da, niyetleri ne olursa olsun, aynı sonuca yol açıyordu. Bu akımlar Türkiye'nin savaşa girme politikalarını Özal'ın şahsına, ABD'nin etkisine ve Ortadoğu gibi dış etkenlere bağlayarak yığınların enerji ve öfkelerini, savaş politikalarının yarattığı sıkıntıyı anti-Özal kanala akıtarak reformist ve burjuva liberal güçlerle aynı çizgiye geldiler. Bu çizgiyi savunan güçler, tıpkı bir küçük burjuva gibi savaşın vahşetinden, yıkımından, yol açacağı sonuçlardan söz ederken yığınları sermayenin egemenliğine karşı seferber edeceklerine, bu egemenliği bir kenara bırakarak Özal'a ve ABD'ye karşıt bir çizgiye çekmeye çalıştılar. Savaşın

yol açtığı bunalımdan devrimci amaçlar için yararlanmak yerine düzen içi bir muhalefet yaratmaya çalıştılar.

Örneğin, pratikte çok radikal görünen Mücadele Dergisi savaş konusunda Marksist-Leninist çizgi izlemeyince savaş karşıtı tüm politikalarını ABD ve Özal karşıtı bir çizgide sürdürerek reformizmle aynı politikaları savundu. Savaşın yıkıcı sonuçlarından, akacak kandan, insan kaybından, vereceği acılardan sayfalar dolusu sözedip de bu sonuçlardan devrimci bir ayaklanma için, sermaye egemenliğinin yıkılması için faydalanmak üzere tek söz söylememek "Savaşa Hayır"cıların karakteristik özelliği oldu. Mücadele Dergisi 9. sayısında "Savaşa Karşı Çıkalım" diye başlık atıp "Bizi bu savaşa sürmek isteyen gençlerimizin kanını emperyalistler, petrol şeyhleri için dökmek isteyen Özal iktidarının yakasına yapışalım. Özal iktidarından hesap soralım. Meydanın boş olmadığını gösterelim.

Savaşa karşı örgütlenelim ve direnelim.

Savaşa karşı olan herkesi, güçlerimizi mücadeleye seferber ederek birleştirelim" derken sermaye egemenliğinin yıkılmasına yönelik tek söz bile etmiyor, "Savaşa karşı olan herkesi" birleştirelim çağrısı ile ittifaklar politikasını savaş karşıtı olan liberal burjuva güçlere kadar genişleterek savaş karşıtı mücadeleyi düzenin yıkılması mücadelesine bağlamak niyeti ve amacında olmadığını gösteriyor.

Bir başka örneği ise, reformist "Emek Çevresi" oluşturuyor. Yeri ve zamanı geldiğinde mangalda kül bırakmayan, "antikapitalist" mücadeleden başka bir şey tanımayan bu sözde "sol" "çevre" iş artık laftan çıkıp pratikte de burjuvaziyle tüm bağları koparmaya, onunla tüm köprüleri atıp derin bunalımlardan devrimci kalkışmalar için yararlanmaya geldiğinde "savaşa karşı sesimizi daha da yükselt-

mek..."ten başka bir yol bulamıyor. Sesi kısılana kadar bağırma-yı devrimci eylem (!) sanıyor. Savaşın vahşetini, getireceği yıkımı vb. saydıktan sonra tüm bunları devrimci kalkışmanın manivelaları haline getireceğine şöyle diyorlar: "Bölgemizde bir sıcak savaşın çıkarılması ve Türkiye'nin de buna bir ön cephe olarak sokulması durumunda, işçi ve emekçilerin aydın, genç ve kadınların, halklarımızın yapacağı tek şey: Savaşa karşı sesimizi daha da yükseltmektir." (Emek, Sayı: 19) (abc). Oysa bu reformistlere kalmadan SHP, savaşa karşı binlerce kişinin sesini yükseltmeye başladı. Yakında Demirel'in de sözünde durup "savaşa hayır" mitinglerini düzenlediğini görürsek şaşırılmamak gerekir. Çünkü, savaş kaçınılmaz biçimde, bir süre sonra yığınlar da savaş karşıtı duygu ve öfkeleri doğurur ve bu öfkenin düzen dışına çıkmasını önlemenin, onu burjuva egemenliğin sınırları içinde tutmanın tek yolu liberal burjuva kanalları açmaktır.

Görüldüğü gibi sadece savaş karşıtı bir politika izlemek, onu devrimci sınıf mücadelesine burjuva egemenliğin yıkılacağı bir mücadeleye bağlamamak liberal burjuva politika düzeyine düşmek anlamına geliyor.

Türkiye ve K. Kürdistan'ın günümüz koşullarında savaş konusunda Leninist taktik, savaş karşıtı politikayı sınıf savaşımıyla, iktidarın fethedilmesi ve sermayenin egemenliğine son verilmesi savaşımıyla doğrudan, dolaysız bağlanmasını; birincisinin ikincisine tabi kılınmasını gerektiriyor. Ancak, bir çizgi izlendiğinde gerçekten liberal burjuva politikayla sınırları iyice çizilmiş, reformizmden ayrılmış bir çizgide yürünmesi mümkündür. Türkiye ve K. Kürdistan devrimci hareketinde böyle bir akım var ve bu akım, politikasını "GERÇEK DÜŞMAN İÇERDE" sloganıyla formüle etmiştir.

Burjuvaziyle tüm bağlarını koparmış devrimci sosyalistler

savaşın yığınlarda yol açacağı öfkeyi, hoşnutsuzluğu ve başkaldırı eğilimlerini geliştirerek ve örgütleyerek burjuvazinin devrilmesi amacına bağlarlar. Bu huzursuzluk ve hoşnutsuzluğun devrim mücadelesine bağlanması, bir devrime yol açmasa da, savaş önleminin patlak vermiş bir savaş hızla ve en kısa zamanda sona erdirmenin, küçük burjuva değil ama proleter bir barış elde etmenin tek yoludur. Burjuvazinin iktidarını tehlikeye düşürmeyen, onu hedeflemeyen hiçbir olgu yağma savaşından pay kapmak, savaşa sınıf mücadelesini bastırmak üzere katılmış burjuvaziyi yolundan alıkoymayacaktır.

Bu nedenle, Lenin'in dediği gibi: "Proletarya böyle bir savaşa karşı çıkmakla yetinmemeli, bu savaşlarda "kendi" hükümetinin yenilmesini istemeli ve eğer bir ayaklanma savaşa engel olabilecekse, devrimci ayaklanmalar için savaştan yararlanmalıdır" (Sosyalizm ve Savaş, sf. 69). Böylece, devrimci proletaryanın bu bunalım dönemindeki görevi, propaganda ve ajitasyonunun içengi ortaya çıkmış oluyor: "Bir devrimci durumun bulunduğunu yığınlara anlatmak, bunun genişliğini ve derinliğini ortaya koymak, proletarya ve emekçi yığınların devrimci bilincini, kararlılığını arttırmak, onların devrimci eyleme geçmesini sağlamak..."

Ortaya çıkan bunalımdan,

sermayenin egemenliğine son vermek için azami ölçüde yararlanmak, bunalımın burjuva çözümlü yerine proleter çözümü gerçekleştirmek için her çabayı harcamak, gerekli tüm hazırlıkları, örgüt biçimlerini şimdiden bulup gerçekleştirmek; yığınların bilincinde savaşta, savaşın nedenleriyle ilgili yanılısma, bunalıklık yaratacak propagandaları engelleyip teşhir etme... İşte, devrimci sosyalistlerin görev ve taktiği bu olmalıdır.

Kısacası, savaşın neden olacağı hoşnutsuzluk ve öfkeyi, iktidarı düşüreceği sıkıntılı durumu savaşın bir iktidar savaşına dönüştürülmesi amacıyla kullanmak, bütün tutarlı sınıf savaşmalarını bu amaca yöneltmek, "yağma savaşını" burjuvazinin mezarının kazıldığı bir savaşa çevirmek...

Şüphesiz, burada sorun tüm bunları gerçekleştirecek güce sahip olup olmadığımız sorunu değildir. Hayır, bunu tartışmıyoruz. Bir devrimin patlak vermesinin, patlak verirse bunun başarıya ulaşip ulaşmayacağı güvencesini vermenin içinde bulunduğumuz anın sorunu olmadığını belirtelim.

Sorun şudur ki; patlak vermesi muhtemel bir yağma savaşında devrimci sosyalistlere yakışan bir biçimde mi davranacağımız, yoksa liberal burjuvazinin kucağında "son nefesimizi" mi vereceğimiz sorunudur.

Devrimci sosyalistler; Leninist taktiği izleyerek, birinci yolda yürüyeceklerini bugüne kadar söyledikleriyle kanıtladılar. "Savaşa Hayır" sloganını izleyenler ise, liberal burjuvaziyle kol kola, yürüyerek, "yağma savaşı" hakkında tüm atıp tutmalarına karşı, gördüğü ciğere uzanma cesaretini bir türlü gösteremeyip onun etrafında miyavlayarak dönüp dolaşan kedi örneği, iktidara, iktidarın ele geçirilmesine ilişkin bir tek sözcük bile söylemeyerek "son nefeslerini" liberal burjuvazinin kucağında vermeye hazır olduklarını gösteriyorlar.

"Haksız bir savaşta onursuzca yer alarak kurbanlardan biri olmaktansa, savaşa karşı çıkarak onurluca yaşamak ya da ölmek daha insani bir tutumdur." (Emek sayı: 19 sf. 6) demek ile "Vietnam'da savaşta ölmektense hapisanede çürümeyi tercih ederim" diyen ABD'li eski ağır siklet boks şampiyonu arasında hiçbir fark yok. Fark şu ki, ilkini proletarya adına konuşan bir çevre söylüyor, ikincisini ise bir "boks" sporcusu.

Büyük bunalım dönemlerinde şu reformistler pek hoş oluyor doğrusu!

Taylan IŞIK

den grevcileri işçi sınıfının mücadelesinde yeni bir dönemi başlatırken aynı zamanda, işçi sınıfının tarihsel mücadelesine büyük bir ivme katacaktır. Gerçekten de öyle oldu. Madenciler bir aydan fazla bir zamandır yalnızca kendileri değil aileleri ile birlikte ve bir avuç sömürücü ve devlet güçleri hariç tüm Zonguldak halkını da eyleme çekerek direniyorlar. 3 Ocakta yapılan Genel Grevin yolunu maden işçileri açtı. Tüm kent halkının desteğini alan ve eyleme çeken ve bu eylemi uzun süre kararlı, disiplinli ve direngen bir biçimde sürdüren maden işçilerinin bu mücadelesi bir örnektir ve işçi sınıfının iyi örneklerle ihtiyacı vardır. Şimdi, madenciler işçi sınıfının eline böylesi iyi bir örneği verdiler. Madencilerin eylemleri hedefleri sınırlı da olsa sermaye sınıfı ve iktidarın yüreğine büyük bir korku saldı. İşçilerin mücadelesi, Zonguldak madencilerinin örnek eylemi ile kendi yolunu açtı. Şimdi bu örneğin diğer sanayi alanlarında da tekrarlanması gerekiyor. İstanbul işçileri başta olmak üzere tüm sanayi alanlarının işçileri, hem fabrika eylemleri ve hem de sokak gösterileri ile faşizme ve sermayeye karşı mücadelelerini genişletmelidir. Koşullar bunun için tamamen uygundur.

Belirtmek gerekirse, maden işçilerinin mücadelesinin önderliğini sosyalistler ele geçirmiş değiller. Doğrudan maden işçilerinin içindeki sosyalist işçilerin verdiği çaba ise, bu konuda henüz sonuç alıcı değil. Öte yandan sendika yönetimi, sosyalist hareketle madencilerin eylemlerinin birleşmesi için özel bir çaba içindeler. Birçok sendika yöneticisi sosyalizm düşmanlığı yapıyor. Hareke-

tin ileri yanının yaygınlaştırılması yanında hareketin bu geri ve gerici yanı kesinlikle teşhir edilmeli ve aşılmalı.

Sendikacıların ve tüm burjuva güçlerinin (basın, partiler, hükümet vs.) tümü işçileri öncülerinden koparmak için yoğun bir çaba içindeler.

İşçi hareketi ile sosyalist hareketin birleşmemesi, işçi hareketinin burjuvazinin ideolojik etkisi altında kalıp, zamanla yozlaşmasına yolaçacaktır. Kapitalistlerin ve gerici sendikacıların amacı budur. Bu amaç boşa çıkartılmamalıdır. Bu yöndeki görev ivedi ve işçi hareketinin kurtuluş amacına ulaşması için zorunludur.

GENEL GREV VE YAYGINLAŞAN GREV DALGASI NEYİ GÖSTERİYOR?

3 Ocak'ta yapılan Genel Grev sendikalı işçilerin ezici çoğunluğu ve diğer emekçilerden geniş bir katılımı ile gerçekleşti. Türkiye işçi sınıfının ilk genel grevi, düştüğümüz gibi kitlesel ve ülke çapında sokak gösterilerine dönüşmedi ancak, genel grev katılım ve yaygın yapılması ile işçi sınıfı mücadelesi üzerinde olumlu bir etki bıraktı. Sorunun asıl

önemli yanı sermaye sınıfının ve iktidarın tüm tehdit ve engellerine rağmen gerçekleşmiş olmasıdır. Tekelci güçlerin ve faşizmin tehditleri ve baskıları artık işçi sınıfının gözünü korkutmuyor. İşçiler artık, her şeye rağmen eylemi göze alıyor ve gerçekleştiriyorlar.

Genel Grevle ilgili olarak çıkarttığımız Özel sayımızda da belirttiğimiz gibi, genel grev istemi fabrikalardan, grevlerden ve alanlardan ve sendikaların tabanlarından yükseldi. TÜRK-İŞ yönetimleri de bu istemi, sınırlamak ve kapitalist sisteme fazla zarar vermeden gerçekleşmesi için çaba gösterdiler. Sendika şubeleri ve İstanbul Şubeler Platformu, TÜRK-İŞ'in işçilerin evlere hapsedilmesi kararına ortaklıklar sorumludurlar. Belkide onların taktiklerini kazandılar ancak, işçilerin ve sosyalistlerin nefretini kazandılar. İstanbul'daki sendikaların yaptığı en büyük yanığı, tek bir alanda ve birleşik olarak toplanması gereken güçleri en az 6 alana bölmüş olmaları oldu. Bölünen güçler istenen gösterileri gerçekleştiremediler. Beykoz işçilerinin yaptığı gösteri ise, olumlu olmakla birlikte istenen etkiyi yapmaktan uzaktı. İşçilerin esas güçlerinin toplanması gereken Vatan Caddesi güzere-

Kapitalist üretim biçiminden kaynaklanan, tekelcilik ve faşizmden ileri gelen birikmiş, üst üste binmiş iç-içe geçmiş olan toplumsal sorunların çözümüne yönelik olarak ortaya konan eylem biçimleri zenginleşiyor. Toplumsal sorunlar hangi biçimi alırsa alsın, bu sorunların çözümünün köklü yolu işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarından geçecektir. Sorunlar köklü olarak devrimin kesintisiz olarak sosyalizme dönüştürülmesi ile çözümlenecektir.

gahında ise, sözü edilir bir eylem konamadı. Sendikalar kendi güçlerini toplamak için hiçbir çaba göstermedikleri gibi, böyle bir sokak gösterisi olmaması için de çaba gösterdiler. 3 Ocak öncesi yapılan sendika toplantılarına bir çok sendikacı katılmadı, eylemden açık bir biçimde kaçtılar. Sonuç olarak sendikaların pasif, geri tutumu yüzünden doğmuş olan büyük etkin sokak gösterileri gerçekleşemedi.

3 Ocak'ta devrimci harekette büyük bir dağınıklık içindeydi. Birçok alanda yapılan gösteriler, güçlerin biraraya getirilememesi yüzünden istenen etkiyi ortaya koyamadı. Gene aynı şekilde, işçi komiteleri ve muhalefet birlikleri de konması gereken tutumu ortaya koyamamışlardır. Artık, herkes ortaya çıkan eksiklerini gidermeli ve yanlışlarından ders çıkarmalıdır.

Genel Grev tüm toplum üzerinde belirgin bir şekilde kendini hissettirdi ve işçilerde güçlerini tüm topluma göstermiş oldular. Genel Grev bir aşama idi ve yeni

grevler ve yükselen işçi eylemleri, kapitalist bunalımdan çıkışın proleter yollarını, yani devrim yolunun olanaklarının arttığını gösteriyor.

TOPLUMSAL SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNÜN KÖKLÜ YOLU DEVRİMDEN GEÇER

Kapitalist üretim biçiminden kaynaklanan, tekelcilik ve faşizmden ileri gelen birikmiş, üst üste binmiş iç-içe geçmiş olan toplumsal sorunların çözümüne yönelik olarak ortaya konan eylem biçimleri zenginleşiyor. Toplumsal sorunlar hangi biçimi alırsa alsın, bu sorunların çözümünün köklü yolu işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarından geçecektir. Sorunlar köklü olarak devrimin kesintisiz olarak sosyalizme dönüştürülmesi ile çözümlenecektir.

Devrimci durumun sürekli olarak olgunlaşması, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadelesinin ülke çapında yaygınlık göster-

mesi ve mücadelenin boyutlanması mücadeleyi devrime dönüştürme olanaklarını artırıyor. İktidarın ele geçirilmesi, ajitasyon ve eylem çalışmalarının odağındadır. Devrim ajitasyonu devamlı olarak yükseltilmelidir. Demokratik Halk Devrimi istemini arka plana atmak, bunun yanında burjuva diktatörlüğünü aşmayan istemleri öne çıkartmak reformculuktur. Kesinlikle, devrimci istemler lehine olmak üzere diğer istemler öne çıkartılamaz. Demokratik Halk Devrimi ve iktidarı istemi en öndeki istemdir ve politik ajitasyonumuzun temelini bu oluşturacaktır.

Devrimci durum olgunlaşıyor, sınıf mücadelesi yükseliş sürecinde, devrimci kriz tüm ulusu ve bu ulusun tüm sınıflarını etkiliyor. Sorunun çözümü sosyalizmde-dir, buna varacak olan devrimde-dir. Bunun için:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER ELELE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNE diyoruz.

EYLEMİN DERSLERİ

Geçtiğimiz son 4 yıl içinde tarih, Türkiye'de işçi sınıfının bir çok eylemine tanık oldu. İşçi eylemleri, Zonguldak maden işçilerinin grev, gösteri ve büyük yürüyüşü ile yükseliş sürecine girdi. İşçi hareketinde yaygınlaşma, yoğunlaşma ve yükselme devam edecektir. Metal ve diğer 200.000 işçinin grevi devam ediyor. Arkadan gelen yüzbinlerce işçinin greve çıkma durumu var. Grev dalgası yayılıyor. Savaş, kapitalist sistemin zaten derin olan krizini daha da olgunlaştıracak, toplumsal sarsıntı kendini çok belirgin bir biçimde gösterecektir. Önümüzdeki aylar, kitlelerin öfkesi, kini ve eylemleriyle dolu aylar olacaktır. İşin içinde geçici yenilgiler de olsa, mücadele DEVRİME DOĞRUDUR.

İşçi sınıfının, komünistlerin önümüzdeki mücadeleye ve devrime daha iyi hazırlanması için geçtiğimiz yıllar içinde ve son olarak genel grev ve maden işçilerinin yarı yolda kalan büyük yürüyüşünden dersler çıkarması gerekiyor. Eylemler derslerle doludur.

1- Kapitalist devlet gücüne, tekellerin gücünün birleşmesi ve bütünleşmesi sonucu ortaya çıkan devletle bütünleşmiş tekelleri kapitalizm (DEBÜTEK), eylem halindeki işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesini koparılmazcasına iç-içe geçmesine yolaçmıştır. Son yıllarda meydana gelen işçi eylemleri ekonomik-çıkışlı olmakla birlikte, ekonomik hareket, politik ha-

rekete dönüşerek politik bir karakter kazanabiliyor. Önümüzdeki dönemde bunun tersini de görmek olanaklı olacaktır. Yani, politik bir eylem, ekonomik sonuçlar doğurabilir ya da hem ekonomik ve hem de politik eylemler birlikte de ortaya çıkabilir. Devrimci durumun sürekli olgunlaştığı koşullarda tüm bunlar olanaklıdır.

Bu durumda yapılması gereken şey, ekonomik harekete politik bir öz kazandırmak değildir. Bunu yapmakla sadece, komünistlerin dışında, işçi sınıfının iradesi dışında ortaya çıkmaya başlayan nesnel süreci ifade etmekten öte bir şey yapmış olmayız. Çünkü, belirttiğimiz gibi ekonomik ve politik hareketin nesnel diyalektik, çözülmez birliği bulunuyor. Kaldı ki, reformistler ve her türden oportünist akımlar da aynı şeyi, yani ekonomik mücadeleyi politik düzeye çıkarmak gerektiğini söylüyorlar. Burada, komünistler ve devrimcilerle, her türden reformist-oportünist politik akımı ayırt eden olgu, ekonomik hareketinin "politikleşmesi"ni sağlamak değildir; temel ayırımımız "politika" kavramında değil, yürütülen politikanın içeriğindedir, niteliğindedir. Her türden reformist-oportünistin sözünü ettiği politika, kapitalist düzenin ve burjuva diktatörlüğü sınırları içindeki politik çalışmadır. Komünistlerin temel politikası ise, faşist diktatörlüğü yıkıp, tekelleri ve kapitalizmin kendisini ortadan

kaldırmaktır. Bu ise, bir devrimi gerektirir.

Oysaki şimdiye kadar işçi sınıfı hareketi içinde, devrim propagandası ve devrimci ajitasyon çok az yapıldı. Ekonomik ajitasyon hep ağır bastı. Daha doğrusu ekonomik mücadeleyi, politik mücadeleye dönüştürmek çalışmalarını aşamadı. Şimdi yapılması gereken; hem ekonomik ve hem de politik temellerde gelişen ve gelişecek olan işçi sınıfı hareketine devrimci bir öz kazandırmaktır. Politik örgütlülük temelindeki faaliyetimizi, devrimci propaganda, devrimci ajitasyon ve devrimci eylem temelinde sürdüreceğiz. Devrimci Emek çıkışından beri dikkatleri bu noktaya çekmiştir.

2- İkinci ve belkide en önemli noktaya geçiyoruz: İşçi sınıfı hareketinin önderlik sorunu. İşçi hareketi henüz tamamıyla ekonomik ve sendikal sınırları aşamadığı için sendikal önderlerin, işçiler üzerinde belli bir etkileri söz konusudur. 3 Ocak eylemi ve Madencilerin grev ve eylemi sendikacıların işçiler üzerindeki etkisini gösteriyor. Daha çok sosyal demokrat ve reformist olan sendika yöneticileri, daha önceleri olduğu gibi son yıllarda da, işçi hareketini burjuva politikası ve kapitalist sistem içinde tutmak için mücadele ettiler. İşçilerin yaşayarak daha iyi tanımaya başladıkları bu sendikacılar, son yıllarda yapılan önemli işçi eylemlerinde her seferinde işçileri aldattılar, yarı yolda bıraktılar ve ihanet ettiler. 88 1 Mayıs eyleminde, 1 Mayıs Meydanı girişinde, işçileri ve dev-

rimci kitleyi yüzüstü bırakan Cevdet Selvi, Abdullah Baş-türk ve diğerleri polis ve millet-vekilliği icazetine sığınarak kaçtılar. 89 1 Mayıs'ında, Münir Ceylan ve diğer sosyal demokrat, reformist sendikacılar işçilere ihanet ettiler. 90 1 Mayıs'ında, 1 Mayıs alanına çıkacağı söylenen aynı çevrelerden olan birçok sendikacı eylem öncesinde, eylem-kırıcılığı yaptı. 3 Ocak genel grevinde gene aynı politik görüşteki sendikacılar, TÜRK-İŞ yönetiminin dümen suyunda gittiler ve işçilerin sokak gösterilerini engellediler. Son olarak, Maden işçilerinin büyük yürüyüşü sırasında, işçilerin dayanışma eylemini önlediler ya da savsakladılar. Bu örnekler daha pek çok örnek eklemek mümkündür. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin tarihi tanık olmuştur ki, sosyal-demokrasi bir burjuva akım haline geldiğinden beri işçi sınıfı hareketine ihanet etmiştir. İşçi sınıfını yarı yolda bırakma, hedef şaşırtma ve ihanet etmede oportünistler de sosyal-demokratlardan pek aşağı kalmadılar. İşte, bizde de aynı durum yaşandı ve yaşanıyor.

İşçiler, sermaye egemenliğine karşı mücadele ederken, öncelikle bu akımların barajıyla karşı karşıya geliyor. Gene mücadele tarihimiz göstermiştir ki, işçiler bu barajı aşmadan, kapitalizmin üstesinden gelemesler. Burjuvazinin politik akımları olan sosyal-demokrasi ve reformizm, kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfının önündeki en önemli engellerdir ve bu engeller mutlaka aşılmalıdır. Hareketin başarısı biraz da bu görevi yerine getirmemize bağlıdır. Komünist önderliğin zorunluluğu, kaçınılmazlığı ve yaşamsal önemi bütün yönleriyle

kendini hissettiriyor.

3- Üçüncü ders, sosyalist hareketin işçi sınıfı hareketiyle yeterince bütünleşememesidir. Özellikle kendiliğinden gelişen işçi hareketini etkilemek için yeterince bir çaba gösterilmiyor. Gösterilen çabalar da artık tekrarlanamaz. Marksist-Leninistlerin işçi sınıfına önderliği tarihsel bir zorunluluktur.

4- 100.000 maden işçisi ve eşlerinin yarı yolda bıraktıkları Zonguldak-Ankara büyük yürüyüşü, sendika başkanı ve TÜRK-İŞ yönetiminin iktidarın tehdit ve baskılarına boyun eğmeleri sonucu hedefine ulaşamadı. İşçilerin ve eşlerinin Mengen'deki asker-polis panzerli, silahlı barikatına kadarki tutumları kararlı bir tutumdur. Ancak, işçiler barikati aşamadılar. Burada en büyük rolü, sendika başkanı ve TÜRK-İŞ yönetimi oynadı. Bunun yanında burjuva basın ve tüm burjuva partileri, işçileri devlet karşısında boyun eğmeye çağırdılar. Sonuçta hareketin sosyalist önderlikten yoksunluğu işçilerin, bilinçsizliği, saflığı ve çabuk aldanma özelliğinden ötürü, büyük eylem Mengen barikati önlerinde kırıldı. Sendika başkanı barikati aşmadı, aşmaya niyeti yoktu ancak, işçiler de ölüm pahasına barikati aşmayı göze alamadılar. İşçilerin, böylesi uzlaşmacı baskılara boyun eğici bir başkana aşırı güvenleri büyük bir zaftı. Onların bu zaafı eylemin kırılmasına yolaçtı. İşçilerin birliği, bilinçliliği ve kararlılığı mücadelenin başarısı için bir ön şarttır.

5- Maden işçilerinin eylemi göstermiştir ki, büyük sanayi bölgelerinin aktif desteği olmadan, küçük sanayi bölgesi işçilerinin başarı şansları pek

yoktur. Yarın daha ilerde madenciler, Zonguldak'ta bir işçi-emekçi yönetimi (işçi konseyi) gerçekleştirse bile, bunun başarı şansı büyük sanayi bölgesi işçilerinin emekçi köylülüğün, destek vermesine bağlıdır.

Ancak, İstanbul ve diğer sanayi bölgesi işçileri, maden işçilerini büyük yürüyüşte yalnız bıraktılar. Bu, İstanbul ve diğer sanayi bölgesi işçilerinin büyük bir zaafıdır. Büyük sanayi bölgesi işçileri, kendilerini bu zaafardan kurtarmadıkça işçi sınıfının sermaye üzerindeki zaferi mümkün olmayacaktır.

6- Son bir ders: çıplak bedenle, çelik üzerine gidilmez. Maden işçileri, büyük yürüyüşlerine başlarken, haklıydılar, öfkeliydiler, kararlıydılar ve inançlıydılar. Onların bu özellikleri yürüyüş boyunca da kendini gösterdi. Sonuçta, Mengen Eskiçağ'da büyük bir polis-asker barikatıyla karşılaştılar. Barikat etten değil, çelikten bir duvarla örülmüştü aslında. Panzer ve tepeden tırnağa silahlarla donatılmış bir devlet gücüyle karşılaştıklarında işçiler durdular. Ve eylem burada kırıldı. İşçiler, inançlı, öfkeli ve kararlıydılar ancak, düşman da çelikten bir duvarla örmüştü. Çeliğe karşı çıplak bedenle savaşılmaz. Her halde madenciler bundan ders çıkarırlar ve aynı zamanda tüm işçiler de aynı durumdan ders çıkarmalıdır. İşçilerin haklı ve ekonomik istemli bir eylemini bile kanlı bir biçimde ezmek için, savaş durumuna geçen ordu-polis karşısında, işçi sınıfının da kendi mücadele araçlarına sahip olması gerekir. Devrim ancak böyle kazanılır.

ZONGULDAK DİRENİŞİ UZUN SOLUKLU MÜCADELEDE YENİ BİR SAYFA

Tarih 3 Ocak'ı 4 Ocak'a bağlamaya çalışıyor. Bir otobüsteyiz, büyük bir moral çöküntüsü içindeyiz. 3 Ocak genel eylem gününde, Türk-İş'in sarı sendikacılık anlayışının işçi sınıfını evlerine hapsederek, eylem günü adı altında, eylemsizliği tezgahladığının canlı tanıkları olmuştuk...

80'li yılların ağır bunalımı baskısı ve zulmünün toplumsal kitle hareketlerine dönüştüğü bu dönemde, sistemi en az yarayla kurtarmanın telaşına düşen mevcut siyasi iktidar ve onun işbirlikçisi sarı sendikalar, tabanın dayatması, sendikal muhalefet hareketlerinin baskısı ve sendika şubelerinin devrimci-demokrat delegelerinin eylem birliği sonucu 3 Ocak genel eylem kararının alınmasını sağlamıştı. Ancak Türk-İş anlayışı bu eylemin içeriğini boşaltma, amacından saptırma, ve sı-

nıfsal muhalefeti eve hapsetmeyi başarmıştı.

Tam da sınıfsal ve toplumsal muhalefetin bu kendiliğinden ayağa kalkışı sürecine ivme kazandıran Zonguldak maden işçilerinin grevi, Türkiye gündemini bir anda işgal etmişti. Yaklaşık otuzbeş gündür Zonguldak işçisi, halkıyla, esnafıyla, eşi ve çocuklarıyla bir bütün olarak kitle zorunun yaptırımlarını hayata geçiriyordu. Hemen her gün 50 binlere varan kitlenin coşkusu, birliği ve haykırışı, iktidarı temellerinden sarsıyordu... Başlangıçta ekonomik hak istemleriyle başlayan grev yürüyüşleri, 9 Aralık D. Emek özel sayısı, 16 Aralık D. Emek kitlesinin kortejde körezde "kurtuluşumuz sosyalizm" "Yaşasın İşçiler ve Emekçilerin Mücadele Birliği" pankartları ve "Fabrikalar-tarlalar-siyasi iktidar herşey emeğin olacak" işçiler bir-

leşin iktidara yerleşin" sloganlarıyla politize olmuş ve bu mitinglerin hedefi ekonomik istemlerden politik istemlere yönelmişti... Polisin ve burjuvazinin kolluk kuvvetlerinin D. Emek kitlesine yönelik baskısı ve gözaltıları Zonguldak işçinin gözünü açmış, iktidar talebi işçi sınıfının sorunlarının nihai çözümünde, kendisini somut bir biçimde ortaya koymuştu... Zonguldak sokaklarında maden işçilerinin, Zonguldak Emniyet Müdürlüğü'nde D. Emek taraftarlarının direnişleriyle bütünleşiyordu.

D. Emek Dergisinin Sahibi, Yazışları Müdürü, EKD'nin Başkanı, çeşitli işkollarında çalışan D. Emek taraftarı işçiler ve Petrol-İş'li 39 işçiyle birlikte iktidar talebini haykıran yaklaşık 60 kişi gözaltına alınmıştı. Zonguldak işçisi ve halkının desteği, İstanbul işçisinin Emniyet Müd. önündeki dire-

nişile 50 kadar gözaltı serbest bırakılırken, altısı D. Emek'ten, ikisi Emeğin Bayrağı'ndan olan toplam 8 kişi sınıfı yayın yoluyla kışkırtmak ve komünizm propagandası yapmak gerekçesi ile gözaltında tutulmaya devam ediyordu... Devrimci tutsaklar bu durumu açlık greviyle protesto ediyorlardı.

Tüm bu gelişmeleri kaygı ile izleyen, burjuvazi ile uyum ve uzlaşma içinde olan, yine burjuvazinin basın ve kitle iletişim araçlarıyla, lanse edilerek ünlerine ün katan GMİS yöneticileri, Zonguldak direnişini destekleyenlere sahip çıkmak şöyle dursun, sahip çıkmak için direnen işçileri, kolluk kuvvetlerini kızdırmamaları için uyarıyor dağılmalarını ve Zonguldak'ı terketmeleri için ikna etmeye çalışarak, burjuvaziye yardımcı oluyordu.

Daha o gün GMİS yöneticileriyle sert bir biçimde tartışarak, bu şanlı grevi kırma amacında olduklarını yüzlerine ifade etmiş, bu gözaltılara karşı çıkmamaları halinde, giderek gözaltıların maden işçisine yöneleceğini açıkça anlatmıştık.

Süreci bu kadar yalın bir biçimde yaşadığımız için, 4 Ocak Ankara yolculuğuna katılmak için Zonguldak'a yeniden giderken, 3 Ocak olumsuzluğunun etkisiyle karamsardık. Basının güncel haberi haline gelen 1000 otobüsle Ankara yolculuğunun ibarelerini yol boyunca göremedik. Altı polis barikatından geçerek Zonguldak'a ulaştığımızda, GMİS'in daha önceden tuttuğunu söylediği boş otobüslerin hiçbirinin Zonguldak'a ulaşmadığını gördük. SHP İstanbul il örgütünün götürmeyi vaad ettiği yüz otobüsten de sadece iki tane gelmişti.

Sabahın erken saatlerinden itibaren çevre ilçe ve köylerden gelen maden işçileri adeta Zonguldak'ı işgal etmişti. Zaman za-

man görüşlerine başvurduğumuz işyeri komite temsilcileri kolluklu GMİS işçileri otobüsler konusunda aldatıldıkları aslında sendikanın Ankara'ya gitmek niyetinde olmadığını, ama işçilerin her şeye rağmen bu gidişte kararlı olduğunu ifade ediyorlar. Daha da ilginç olan, bu işyeri komitelerinin seçtiği 400 kişilik grev komitesinin grevi yönlendirdiğini sendika merkezinin mecbur kaldığı için grevin önünde bulunduğunu ifade etmeleriydi. Bu açıklamaları alınca sendika merkezine yöneldik... Bina tam bir mahşer yeri. Giren çıkan belli değil.. Burjuva siyasi parti temsilcileri karargah kurmuş... Hepsi kitleleri etkilemek, grevin sivri okunu kendi iktidarları lehinde kullanma yarışına girmişler. Sendika temsilcileri çok az... Şevket ağa dahil bir çok sendika lideri özellikle uğramaktan kaçınmakta. Sınıfsal dayanışmanın yok denecek kadar az olduğu ortamda, deyim yerinde ise devrimcilerle sosyal demokrat olduklarını ifade eden burjuva siyasetçilerinin tam bir çekişmesi var. Sendika liderlerine parlamenterlik vaatleriyle, kurtuluşun ÖZAL iktidarının gitmesinde ol-

duğunu telkin eden sahte sosyal demokratlarla, kurtuluşunun işçi sınıfının kendi ellerinde olduğunu haykıran bir avuç devrimci karşı karşıya kalmıştı... Devrimciler işçilerin arasında, sınıfsal çıkarlar için, mutlaka Ankara'ya yürünmeli derken, burjuva parlamenterler, sendika yöneticilerini ÖZAL iktidarını yıpratmak, yıkmak hesaplarıyla Ankara'ya yürümeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Sonuçta devrimciler galip çıktı. Onbinlerce işçi yol azıkları olan çanta ve torbalarını havaya kaldırarak, "ölmek var, dönmek yok", "Yolumuz Ankara, Hedefimiz Çankaya" sloganlarıyla sendikayı yürüyüşe mecbur kıldılar.

Saatlerimiz dokuzu gösterirken görkemli bir kortej oluşuyordu. Kortejde D. Emek olarak işçi sınıfıyla birlikte yürümek istedik... Grev komitesi üyeleri, aldıkları bir istihbarata göre 500'e yakın MİT görevlisinin yürüyüş içinde olduğunu, onun içinde devrimcilere büyük saygıları olmasına rağmen, kortejlerinde yürüyüş disiplini gereği, farklı ocakların işçilerine bile yer vermediklerini belirttiler. Bu karar, işçi sınıfının sınıfsal mücadeleyi kavradıkları-

nın bir göstergesiydi. Saygı duyduğumuzu belirterek, doğru bir karar olduğunu söyledik. Sonuna kadar böylesi sınıfsal çelik disiplinle grevin başarıya ulaşacağına olan inancımızı belirterek, protokol kortejinde foto muhabir olarak kortej yanlarında yürüdük.

Kortej Zonguldak'tan ayrılırken yürüyüşe katılamayan yaşlı kadınlar arkamızdan su döküyor, göz yaşlarıyla birlikte alkışlayarak sloganlara katılmaya çalışıyorlardı. Zonguldaklılar konuşmayı unutmuş gibiydiler... Otuz

beş günlük şehiriçi mitingleri, insanların bilinçlerini bile biçimlendirmişti... Günlük konuşmaları bile sloganlaşmıştı. Şarkıları slogan türküleri slogan haykırışları sloganı... Öyle bir biçimleniş ki, olayları tepkilerini, istemlerini, duygularını, önceden hazırlamaksızın her türlü ifadelerini sloganlaştırıyorlardı. Zonguldak cezaevinin önünden geçiyoruz. Slogan patlıyor "Tutsaklara özgürlük - Genel af" "1 Ocak 2 Ocak, 3 Ocak, 4 Ocak Zafer bizim olacak" "1 Kara, 2 Kara, 3 Kara, 4 Kara Geliyoruz Ankara" ve daha birçok şarkılı, türkülü sloganlar... Biçimini, zamanını, önceden kimsenin belirleyemediği kendiliğinden ve eylem içinde gelişen bir durum...

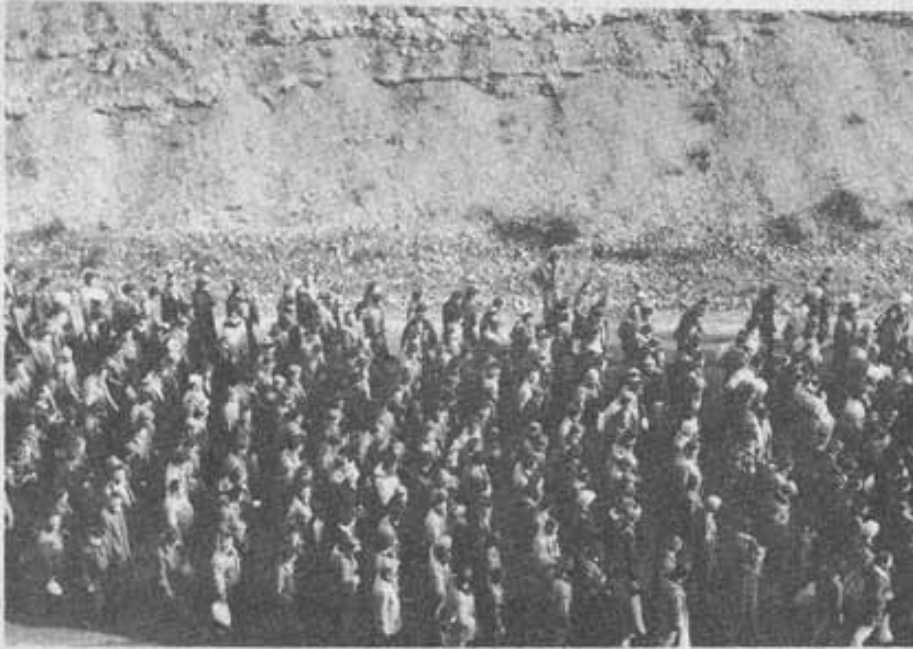
Devrek yolundayız şehir geride kaldı. Sadece orman ve tepeler var etrafta, ama yinede işçiler susmak bilmiyor. Hem yürüyor, hem de dağlara taşlara haykırıyor.

Yemek molası yok, dinlenme yok, sürekli yürüyoruz. Öğleyn bir ara öne çıktım ve bir sendika yöneticisiyle (Eğit Sekreter) görüştüm sohbet ettim. Sohbet sırasında bir ara soru yöneltme gereği duydum.

"Şimdi Devrek'e doğru gidiyoruz. Oraya vardığımızda, Çalışma Bakanı ve Başbakan orada bizi bekliyor olsalar ne olur?"

"Orada görüşürüz, anlaşma sağlanırsa geri döneriz, yoksa devam ederiz." dedi.

Bunun üzerine bu düşüncenin

yanlış olduğunu yürüyüşün Zonguldak sınırlarından dışarı aktıktan itibaren artık Zonguldak işçisinin değil, tüm Türkiye işçi sınıfının yürüyüşü olduğunu, onun içinde hedeflenen noktaya (Ankara'ya) mutlaka ulaşması gerektiğini, aksi halde direnişin kırılmış olacağını ifade ettik. Otuzbeş gün süreyle Zonguldak mitinglerini görmezlikten gelen siyasi iktidarın, yürüyüşün yapılmasını engellemek için otobüslerle el koyduğu bir sırada, sınıfın haklarını korumak, demokratik hak ve talepleri savunmak için yayan yapıldak yollara döküldü-

ğünü görünce telaşa kapılıp taviz vermesinin doğal olduğunu, sınıfın diretken gücünü daha büyük tavizler koparmak ve diğer işçi kardeşlerimizin gücüyle birleştirerek Ankara sokaklarına taşımak, tarihi bir görevdir dedik. Yaydan çıkmış ve hedefe giden bir oku geri çevirmeye çalışmak, ya da geri çevirmek isteyenlere yardımcı olmak tam da grev kırıcı ihanet odaklarının işidir biçiminde yorumlamalar yaptık. Ancak sendika yöneticileri amaçlarının 95.000 TL. yevmiye almak oldu-

ğunu, iktidarın şimdi 64.000 TL. teklif ettiğini, anlaşabildiğimiz yerden dönmenin işçilerin yıpranmaması içinde iyi olacağını söylediler.

Ekmeğe arabaları 8 km'lik kortej boyunca sürekli dolaşıyor, insanlar düzenli aralar halinde, kararlı bir biçimde kendi temsilcilerinin disiplin ve denetiminde yürüyorlar. Dinlenme ya da mola talepleri yok, hem yürüyor hem de yemek yiyorlar. Coşkulu bir tablo. Yer yer protokol kortejinde, arkadan sıkıştıran işçi kortejinin taban basma temposuna dayanamayan parlamenterler burjuva aydınlar, sarı sendika şefleri ve diğer protokol mensupları korteji terkedip araçlara biniyorlardı.

Yol boyunca köylüler yollara iniyor, yürüyen işçilere su-ekmek ve alkışlarıyla moral dağıtıyorlardı. Yürüyüşteki bayan işçilere halk, rahat yürüsün diye terlik ve

topuksuz lastik ayakkabılar temin ediyordu. Kadınıyla, kızıyla, çocuğuyla ve yaşlısıyla bütünleşmiş bir eylem, adeta bir halk ayaklanmasına benziyordu.

Sürekli bir tırmanış arzeden yürüyüş güzergahı sürati düşürüyordu. Yaklaşık 22 km. yol katederek Karaman Kasabasına saat 17.00'de vardık. Orada yemek molası verilerek mevcut araçlardan yararlanarak Devrek ilçesine işçiler nakledildi. İlk barikata burada raslandı. Çaycuma yol ayrımını öncesinde köprü 12 adet reo ile kapatılmıştı. Tabii ki 12 reonun ve taşıdığı askerin gücü 80.000 kişiyi durdurmaya yetmedi. Barikat aşıldı. Devrek'e girdiğimizde çok yoğun bir faaliyet vardı. Belediye anonsu aracılığıyla işçiler evlere kahvelere ve lokantalara yerleştiriliyordu. Devrek'teki D. Emek taraftarları halkıyla bütünleşmiş arı gibi çalışıyordu. Ankara'dan 10.000 adet ekmek temin edilmişti. 16.400 nüfuslu Devrek ilçesi tarihi bir gece yaşayarak 80.000 kişiyi bir kişi bile açıkta bırakmadan konuk ediyor, sınıfsal bir dayanışmaya örnek oluştuyordu.

O akşam Devrek'te bayram var. Bir fuar, bir festival, bir karna-

val böyle renkli olamaz. Herkesin gözü ışıl ışıl, kimse yorgunluk duymuyor. O sıcak kucak açış, içten ilgi, tüm yorgunluğumuzu bir anda sildi süpürdü. Kahveler, lokantalar, D.K.Ö.leri sabaha kadar hizmet vererek koyu sohbet ve tartışma-değerlendirme olanakları sağladı. Topluca TV haberleri izlendi. Olay dünya manşetindeydi. Onur verdi işçilere tüm dünyada konuşulmak ve desteklenmek... D.K.Ö.ler destekliyor. Tüm dünya halkları ve işçi sınıfı eyleminizi destekliyor. Peki desteklemeyen kim? Mevcut siyasi iktidar. Niçin desteklemiyor? Çünkü temsil ettiği sınıf sizin düşmanınız? Kimdir bu sınıf? Sermaye. Peki ne yapmak gerekir? İşte bu sorunun cevabını işçiler bilmiyor... Sendika, sendikal eğitim yapmamış... Sendikanın tüzüğünü bile okumamış işçi. İş yasalarını hiç duymamış. Sadece alacağı parayı düşünüyor. Sosyal hak, insanca yaşama koşulları, duş, sabun, süt, teknik havalandırma, teknik araç gereç hiçbir şey yok. Bugüne kadar yer altına canlı canlı gömdükleri arkadaşlarına yenileri eklenmesin diye somut, alternatif çalışma ko-

şulları üretilmemiş, istem haline getirilememiş... Demokratik hakların kazanıma dönüştürüleceği şiarlar eksik... Alacakları yeni ücretlerin enflasyon canavarının dişleri arasında bir kaç ayda eriyip gideceğinden habersizler. Bu olumsuzlukların önüne geçebilmek için, siyasi iktidarı al aşağı etme, sömürü çarkını parçalama, üretkenlerin yönetime talip olmasının gerekliliği, özellikle maden işçisinden saklı tutulmuş. Bizler D. Emek taraftarları olarak, ulaştığımız her kahvede, toplulukta anlattık bunları. "Özal gider, dert biter" mantığının yanlış olduğunu bu sistemin ve 24 Ocak kararlarının uygulandığı, 82 kışla talimnamesinin yürürlükte olduğu bir ülkede demokrasiden de, demokratik hak ve özgünlüklerden de bahsedilemeyeceğini anlattık... işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu, sınıfın kendi iktidarını kendisinin kurmasının zorunluluklarını anlattık. Dinleyenlere oldukça yabancı oldukça yeni ve farklı gelen bu anlatımlar, kısa süren şaşkınlıklardan sonra doğru olduğu bilincine ulaşılması uzun sürmüyordu. Ancak işçiler bunun sınıf-

çen işçiler, barikatı göğüsleriyle yarıp geçiyor. Binlerce, onbinlerce insan sel gibi akıyor tünele, tunel patladı patlayacak. Tunel gebe, oğula hazır bir kovan... Nihayet ışık görünüyor ve oğul veriyor tunel... Helikopter havadan görüntülüyor çıkışı.... Alman, İngiliz, Hollanda, TV'leri kamera omuzda koşturuyorlar. Yüzlerce muhabir, gazeteci slogan sesleriyle titreyen dağın bağrından fıskıran işçi selini izliyor, tarihe şahit oluyordu.

Körfezden sonra araçlarımızda geçti tuneli... Araçlar hemen faaliyete geçti. İlk postada 10.000 işçi Yeniçağa mevkiinde E-5 Karayolu'na ulaştı. Tunelden çekilen askeri birlik Mengen'den ilerideki köprüyü tutunca ikinci postada 6.000 işçi köprü önünde kaldı. Geri kalan işçilerle bizde Mengen'e ulaştığımızda, korkunç bir tablo vardı. 4.000 nüfuslu Mengen, Devrek'in tam tersi soğuk bir yapıya sahipti. ANAP'lı belediye başkanı, önceden yapılan menfi propaganda (Tanımadık erkeği eve almak İslam dininde günahdır) nedeniyle işçi sokakta kaldı. Kahveler lokantalar saat başı zam yapmaya başladılar.

sal bir örgütlülükle mümkün olduğunu, öyle bir örgütlülüğünde mevcut olmadığını ifade etmeden de kaçınmıyorlardı.

Devrek halkı misafirperverliği, dayanışma ruhu, ve özveriyle işçi sınıfının kalbine taht kurdu. Sabah olup ta kortejler yeniden dizilirken, yaşamın içinden yeni sloganlar türemişti. "Devrek halkı çok sağol" gibi... Sabah 8.00'de hareket ediyoruz. Devrek çıkışında Devrek Emniyet Amirliği'nden bir ekip Şemsi Denizer'e bir mesaj iletiyor. Mesaj, Başbakan Y. Akbulut'un Bolu'da görüşme isteği... Ş. Denizer işçisinden izin bile almadan, işçisini sokak ortasında (deyim yerindeyse) bırakıp özel mersedesi ile Bolu'ya gitti. Yürüyüş sürüyor. Kortej Devrek'ten sonra 100.000'i aşmıştı. Coşku artıyor eksilmiyor. Sloganlar yükseldikçe yükseliyor, kitle Ankara'ya ulaşmakta iyice biliniyordu. Öncülerden bir haber ulaşıyor. "Dorukan Tüneline Ordu barikat kurmuş." Kitle umursamıyor bile kortejin hızını artıran bir doping oluyor bu haber. Mahalli olanaklarla temin edilen minibüs, kamyon, traktör, treyler, otobüsler kortejin arka-

sından yüklediği işçiyi tunel ağzına ulaştırıyor. Sonunda bir sendikacı minibüsü ile bizde ulaştık tünele... Dorukan Tüneli 903 metre. Darmı dar. Işıksız ve bükümlü. Provakasyona elverişli. En küçük panik bir kitle katliamına dönüşebilir. Tunel önünde reolar askeri araçlar (40 kadar) ve askerlerden bir duvar var. İşçi kararlı, teslim olmaya hiç niyetli değil.. Sloganlar daha gür çıkmaya başlıyor. "Haksız savaşa hayır." Protokol korteji yana çekiliyor. Ön safa ge-

E-5'e 5 kilometre kala 2 bin Çevik Kuvvet polisi ve 5 bin asker Eskiçağa'da yolu kesti

onbinler "Geliyoruz işte var mı diyeceğin" diye diye yollara döküldü

Slogan atıp her gün yürüyorlar

İşçinin yoluna barikat

Halk 500 bin lira aylıkla mücadeleye devam hareketi

Maden işçisi ortada kaldı

Grevler Aykut: "Bu çığ gibi bir isyandır"

Zonguldak havzası 'küçültülüyor'

Kömür havzası için hazırlanan projeye göre başta Kandilli ve Amasra olmak üzere havza merkezi dışındaki ocaklar özel sektöre devredilecek. TTK yetkilileri işçi sayısının da 20-23 bine düşmesi gerektiğini belirtiyorlar.

Denizer, Akbulut'la anlaşta

İşçiye gözaltı

Hükümet rahatladı

Dönüş otobüsüle

İmza atıldı,
grev bitti

Ş. Denizer'den telefon geliyor. "Görüşüyoruz, görüşmeler bitene kadar Mengen'de bekleyin..." Saat 14.000'te gelen bu telefon üzerine yürüyüş sorumluları ve sendika yöneticileri yürüyüşü durdurdular. Sinir bozucu bir bekleyiş... Saat 17.00'ye doğru köprü önündeki ve E-5'e çıkan işçiler geriye getirildi... Sendikacıları ve işçileri uyardık... Hazır E-5'e çıkmışken geri gelmeyin, köprüde önlemler alınıyor. Tekrar E-5'e çıkamayabilirsiniz... Bu görüşmeler oyalama taktikleri, anlaşma olsa bile imza için Ankara'ya gitmelisiniz... Bu yürüyüş demokrasi yürüyüşü, bu yürüyüş tüm Türkiye işçi sınıfının umudu, kırılmasına müsaade etmeyin dedik. Sendikacılar adeta saldırıyordu, devrimcilere, işçilere işçi olmayanları dinlemeyin onlara kulak asmayın diyorlardı... Sendikacıların bu tavrını çeşitli DKÖ temsilcileri ve ileri işçilerle tartıştık, sonuçta sendikanın bir uzlaşma peşinde olduğunu ve yürüyüşü bitirmenin hesaplarını yaptıklarını anladık.

Karanlık çöktü, hava soğuk, Mengenliler işçileri misafir etmiyor. Sokaklarda öbek öbek meydana ateşleri yakıldı. Ateşlerin başında büyük halkalar halinde, türküler söyleyip bekliyoruz... Yü-

rüyüşten parsa kapmak isteyen siyasi parti liderleri ve temsilcileri Mengen'e geliyor. D. Baykal on dakikalığına geldi ve gitti. Her halde kitleden ürktü. Mengen yolundayken H. Kutlu da gelip boyunu göstermişti.

Nihayet GMİS başkanı Ş. Denizer Bolu'dan döndü. Buz gibi rüzgar esti sanki. Ağızları bıçak açmıyor. Herkes bir açıklama bekliyor. Nihayet Başkan açıkladı:

- Görüşme falan yok... Görüşmek için ön şart öne sürdüler... Yürüyüşü bitirin gelin dediler... Para filan veremeyiz. Teklifte sunmuyoruz, Yürüyüş esnasında olabilecek herşeyden siz sorumlusunuz dediler.

Birden gök gürledi sanki, tüm işçi hep bir ağızdan "Hedefimiz Ankara, Geliyoruz Çankaya" "Çankaya Özal'a mezar olacak"...

Başkan yürüyüş komitesini (400 kişiden oluşan) toplantıya çağırdı. Mengen belediyesindeki bu toplantı sürerken, işçiler dışarda, "ölmek var dönmek yok",

"Gemileri yaktık geri dönüş yok", "Yağmur yağsada, kıyamet kop-sada yürüyeceğiz" sloganlarıyla temsilcilerinin görüşmesini etkilemeye çalışıyorlardı.

Saat 21.00'de doğru başkanın belediye hoperlöründen sesi duyuldu.

- Canlarım, bu gece Mengen-deyiz... İstirahat edin (sokaklar-da) yarın sabah size kararımızı açıklayacağız... Taşkınlık yapmayın, içinizde provakatörler var, onları dinlemeyin (provakatörün kim olduğunu tarih gösterecek.) Ben ne dersem onu yapacaksınız... Başkanı dinlemeyin... gibi muğlak, inançsız korkak bir konuşma yaptı. İşçiler bu konuşmadan tedirgin olmuştu. Yarın ne olacağı belli değildi. İşçinin içindeki geri unsurlar sendikanın kararlarına uyacaklarını ifade ederken, işçilerin büyük bir bölümü bizi kimse geri döndüremez diyor-du... İşyeri komite temsilcilerine güveniyorlardı. 400 kişiden oluşan bu komite temsilcileri grev boyunca hep işçilerin istemleri doğrultusunda karar almış insiyatifi sendika merkezine bırakmamışlardı.

Ateş başlarında sazlı sözlü sohbetlerle sabahlamaya, o kavurucu soğuğa dayanmaya çalışıyorduk. Bir ara sendika yöneticileriyle sohbet ederken, belli belirsiz Bolu'da tehdit edildiklerini ima ettiler... Daha sonra fısıltı gazetesini Kemal Türkler örneğinin hatırlatıldığını söylüyordu. Ateş başı sohbetlerinde işçiler gerçek dostlarının kimler olduğunu kavradıklarını, bizlere madenci barretlerini hediye ederek ifade ediyorlardı...

İşçiler Mengen'de oyalanırken, o gece sabaha kadar köprüye ve ormana askeri yığınak yapıldı. Ertesi gün 6 Ocak'ta köprüden kimseyi geçirmeyeceklerini işçiler oraya varınca anladılar. İşçinin önünde sendikacılar ve parlamenterler engel olmasa Doru-

kan Tunel'inde olduğu gibi bu barikatı da işçiler aşardı. Ancak uzlaşmacı Denizer ekibi mücadeleyi göğüsleyemiyor, yürüyüşü nasıl bitireceklerinin hesaplarını yapıyordu. Yürüyüş sırasında 1. ve 2. gün iki işçi ölmüştü, köprü önünde bekleyiş uzadıkça, sınırlar gerginleşiyordu, işçinin her an ne yapacağı belli olmazdı. Çünkü işçinin direnci zayıflayacağına, hıncı ve kararlılığı büyüyordu... Barikatta ilk gece soğuk çok şiddetliydi, asfalt üzerinde (orman içi kuşatılmış) bekleşme yol kenarı ateşleri barınmaya yetmeyen battaniyeler, sonuçta bir bayan işçinin ölümünü hazırladı... Önce hasta falan dendi, sonra yoğun bakıma alındı denerek ölüm gizlenmeye çalışıldı. Sendikalar işçiyi ikna edemiyor. İşçi komite temsilcileri geri dönüşe karşı çıkıyordu.

7 Ocak günü de gergin bekleyiş, sloganlaşma, itişme kakaşma içinde tüketildi... İkinci gece bir çok kişi donma tehlikesi geçirdi. Barikat gelen yardımları ve battaniyeleri de engelleyerek en temel insan hakkı olan yaşama hakkını yok etmek uğraşındaydı... Ordu ve polis iktidar politikası gereği, sendika uzlaşmacı mantığıyla işçileri geri döndüremeyince ileri işçileri (geri dönüşü engelleyen)

gözaltına alarak direnişii kırmayı tek çıkar yol olarak gördüler. Mengen'de beklenen kitle ile barikat önünde sağlıklı bir iletişim vardı. Anında barikat önünde tüm işçiler birikebiliyordu... Barikattaki grev kırıcılarıyla laflaştıkları, ve barikattan bir km. uzakta durmadıkları gerekçesi ile 201 kişi gözaltına alınınca, sendika yeni bir atakla, geri dönme kararı çıkardı ve Zonguldak direnişii böylece bitti.

Türkiye sınıf mücadelesinde yeni bir sayfa açan bu direniş destanı sadece bitmekle kalmayacaktı. Bu direniş ile devam eden diğer işkollarındaki grevlerden de rahatsız olan iktidar, körfez bunalımını bahane ederek grevleri iki ay erteleyecek, zorunlu işbaşı sonrasında, sendikaları birer birer teslim alacaktı. Yürüyüş öncesi 64.000 TL. vermeye hazır olan iktidar, grevi kırdıktan sonra, taviz verme galletine düşmüş GMİS'i daha da zorlayarak 47.000 TL. imza attırarak, 2.900.000 TL. net ücret için yola çıkıp dört ölü veren Zonguldak işçisini 1.100.000 TL. net ücrete mahkum edecekti.

Bu en yakın tarihimizde işçi sınıfımıza bir derstir.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerindedir.

SINIF MÜCADELESİ DEVRİMCİ YÜKSELİŞ SÜRECİNE GİRDİ

Sınıf mücadelesi ülke çapında genişliyor ve gelişiyor. 200.000 işçi grevde, buna yüzbinlercesi eklenecek, grev dalgası ve katılan işçi sayısı ile cumhuriyet tarihinin en yüksek düzeyine doğru yükseliyor. Zonguldak maden işçilerinin bir aydan fazla bir zamandır alanlarda meydanlardaki büyük mücadelesi, şimdi Zonguldak-Ankara yolunda Türkiye işçi sınıfı tarihinin en büyük ve etkin uzun yürüyüşü ile yeni bir aşamaya girdi: Mücadele polis ve jandarma güçleriyle çatışma noktasına geldi. 3 Ocak'ta, sınıf mücadelesi tarihinin ilk genel grevi gerçekleşti, milyonlarca işçi ve emekçi genel greve katıldı. Mücadele yükseliş sürecine girdi.

Bugün yükseliş sürecine giren mücadele, 80'li yılların ikinci yarısından itibaren başladı. 12 Eylül faşist darbesi ile birlikte, devletin faşist terörü ile bastırılan ve belirgin bir düşüş gösteren işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesi, gerek nesnel koşulların devrimci karakterinin iticiliği ile ve gerekse verilen devrimci mücadelenin etkisi ile 80'li yılların ortalarına

doğru başta sınırlı ve barışçı karakterde ve giderek daha etkin bir biçim alarak gelişmeye başladı. Dipten gelen dalga o yıllarda görülmeye başlamıştı ve zaman zaman kıyıya vuruyordu. Hareket, ekonomik istemler temelinde başladı ve bu yanı sıra ekonomizmi aşamıyordu. Bugün işçi mücadelesinin gene en belirgin yanı kendiliğindenliğidir. 85'li yıllarda demiryolu işçileri kötü toplu sözleşmeyi protesto etmek için sendikayı basmış ve bu işçi eylemi hemen hemen sendikaların bir çok şubesinde tekrarlanmıştı. İşte o zaman, Demiryol-İş Sendikasının İstanbul Şubesinin 25 yıllık şube başkanı Zafer Boyer bu durum karşısında istifa etmek zorunda kalmıştı. Bu sendikacı o zaman basına verdiği demeçte Türkiye'nin yeni 15-16 Haziranlara gebe olduğunu ve ekonomik koşulların ve politik durumun işçileri buna ittiğini belirtiyordu. Onyıllar boyu grev-direnış yapmamış olan demiryolu işçilerinin devleti ve sendikayı protesto eylemi bir sarı sendikacıyı bu şekilde etkilemiş ve sarı sendikacı çareyi kaçmakta bulmuştu. Bu dö-

nemden itibaren sınırlı ancak, sınıf mücadelesine ivme katacak olan eylemler meydana geldi. NETAŞ işçilerinin eylemi, İETT şoförlerinin iş yavaşlatma eylemi, metal işçilerinin direniş ve grevleri ve giderek yaygınlaşan yemek boykotları, alkışlı protesto eylemleri bu dönemde ortaya çıkan eylemlerden bir kısmıdır. 7 Yıllık bir aradan sonra yeniden gerçekleştirilen 1 MAYIS eylemleri sınıf mücadelesinin gelişiminde son derece devrimci bir etkiye bulunmuştu.

84'e doğru mücadeleciler metal işçileri, geçmişteki mücadele birikimlerinin de etkisi ile OTOMOBİL-İŞ'e geçmek için o dönem için önemli sayılabilecek eylemler gerçekleştirdiler. Sadece bu yüzden 10.000'in üzerinde işçi işten atıldı. Sendika yönetiminde bulunan TKP ve daha sonra TBKP, işçilerin bu mücadelesine ihanet etti. İşçilere sahip çıkmayarak kendi hallerine bıraktı ve hatta işçilerin giriştiği eylemleri (NETAŞ eylemi bunun somut bir örneğidir) kırmak için özel bir çaba gösterdi. TBKP sermaye sınıfı ile birlikte, gelişen sınıf mücadelesini engellemek için tüm gücünü ortaya koymuştur. Böylece, işçi sınıfının en tecrübeli bölümü olan metal işçilerinin çıkış eylemleri TKP ve sonra TBKP tarafından kırıldı, işçilerin gücü dağıtıldı.

İŞÇİ BAHARI VE ÜZERİNDE DURULMASI GEREKEN YÖNLERİ

Nisan 89 eylemleri, o zamana kadar yıllar ve onyıllar boyu grev, direniş yapmamış ve metal işçile-

Ekonomik-politik krizin ulaştığı boyutlar, ileri işçi, geri işçiye bakmadan tüm işçileri sınıf kalkışmasına itiyor. Son yılların gelişmeleri göstermiştir ki, bazen ileri işçiler geride kalırken, geri işçiler ileriye fırlıyor ve Zonguldak'ta görüldüğü gibi Türkiye işçi sınıfının sadece bir kesiminin üzerine değil, işçi sınıfının tümü üzerine yönelmeliyiz. Tüm düşünsel ve pratik yeteneğimizi işçi sınıfının yükselen mücadelesini politik iktidarın ele geçirilmesi mücadelesine dönüştürmek için kullanmalıyız.

rine göre geri olan alanlardan yükseldi. Nisan eylemlerine yaklaşık 1.000.000'nun üzerinde işçi katıldı. Hareket son derece ılımlı ve barışçı karakterde başladı ancak, işçiler sık sık polisle karşı karşıya geldiler mücadele zaman zaman sertleşti. Tersane işçileri, bu eylemlerde önemli bir rol oynadılar. Eylemler ekonomik ve sendikal istemlerle başladı, ancak hareket kendi hedeflerinden daha ileri sonuçlar yarattı. Bu eylemler, işçilere büyük bir güven verdi. İşçiler, bu eylemlerle birlikte ve sokaklara çıkarak hak elde edebileceğini öğrendiler. Bahar eylemleri, başvuru yöntemleri ve istemler yönünden geri ve sınırlılığa sahipti ancak yarattığı sonuçlar yönünde sınıf mücadelesinin kilometre taşı oldu.

İşçi Baharının üzerinde durulması gereken iki yönü var. Biri, eylemin kendiliğinden gelme karakteri ikincisi, eylemlerin devrimcilerin beklediği alanların dışında gelişmiş olmasıdır. Eylemlerin aniden başlaması, genişlemesi ve bir ay gibi uzun bir süre sürmesi birçok sosyalist çevreyi şaşırtmıştı. Bu şaşkınlık ve hazırlıksızlık ve dönemin politik karakterinin yanlış tespit edilmesi so-

nucu sosyalistler Nisan Eylemlerinde sözü edilir bir rol oynamadılar. Örgütlü sosyalistler, işçi eylemlerinin dışında kaldılar. Gerçi sosyalist işçi önderleri eylemlerin içinde büyük çaba gösterdiler ancak, bu sosyalistlerin harekete örgütlü katılmaları anlamına gelmiyor. Sosyalist işçi önderlerinin de çoğu hareketin içinde örgütsüz olarak yer aldılar.

Sosyalistler, işçi eylemlerinin başını daha çok geçmişte DİSK'in örgütlü olduğu yerlerin çekeceğini düşünüyordular. Oysaki, bugün Zonguldak maden işçilerinin büyük eylemi dahil son yıllarda meydana gelen eylemlerin çoğu geçmişten beri daha çok TÜRK-İŞ'in örgütlü olduğu yerlerde başladı. Doğrudan işçilerin kendi eylemleri, sosyalistlerarasındaki eski düşünme biçimlerini önemli ölçüde değiştirdi. Ekonomik-politik krizin ulaştığı boyutlar, ileri işçi, geri işçiye bakmadan tüm işçileri sınıf kalkışmasına itiyor. Son yılların gelişmeleri göstermişti ki, bazen ileri işçiler geride kalırken, geri işçiler ileriye fırlıyor ve Zonguldak'ta görüldüğü gibi Türkiye işçi sınıfının sadece bir kesiminin üzerine değil, işçi sınıfının tümü üzerine yönelmeli-

yiz. Tüm düşünsel ve pratik yeteneğimizi işçi sınıfının yükselen mücadelesini politik iktidarın ele geçirilmesi mücadelesine dönüştürmek için kullanmalıyız.

MADEN İŞÇİLERİ DİRENMENİN, KARARLILIĞIN VE MÜCADELENİN SİMGESİ OLDULAR

Bu yazının yazıldığı sırada, büyük Zonguldak-Ankara yürüyüşüne geçen maden işçileri bekletildikleri Bolu'nun Mengen ilçesinde sendika başkanlar kurulu ve komitelerinin kararı ile yürüyüşe devam kararı alındığı haberi TRT'de yayınlandı. İktidarın onca tehditine ve barikatlarla karşılaşan maden işçileri kararlı yürüyüşlerini sürdürüyorlar. Madencilik yolda yeni barikatlarla karşılaşıya gelecekler ve çatışma olasılığı epey güçlü görünüyor. Polis ve askerlerin açık müdahalesi başlayan mücadeleyi sindiremeyecek, tersine mücadeleyi sertleştirebileceği gibi, aynı zamanda mücadele ülke çapında yeni kalkışmalara yolaçacaktır.

Zonguldak maden işçilerinin grevi üzerine yayınladığımız özel sayıda da belirttiğimiz gibi, ma-

KÖRFEZ SAVAŞI

ABD'nin öncülüğünde emperyalist kampın Irak'a karşı başlattığı yağma savaşı tüm şiddetiyle sürerken emperyalizmin karakterine ilişkin birçok şeyi somutlaştırdı. Aynı durum Türkiye tekelci burjuvazisi açısından da geçerlidir. Birinci ayını dolduran Körfez Savaşı aynı zamanda, emperyalist kampın savaş gücü üzerine uydurulan pek çok iddianın yanlarına aldıkları 28 devletin desteğine rağmen aylarca ambargo uygulanan ve her yönden ablukaya alınan Irak'a karşı bir zafer elde edememişlerdir. Zafer elde etmek bir yana, teknolojik, üstünlükleri, lojistik destekleri ve sınırsız olanaklarına karşın Irak ordusuyla bir kara savaşına cesaret edemediklerini bunun için alçakça ve korkakça savaşmayı tercih edeceklerini gösterdiler.

Korku, korkana çok şey yaptırır. Korkak ve inançsız emperyalist ordular sivil hedefleri, sığınakları, çocuk, yaşlı, kadın erkek ayrımı yapmadan herkesi bombalayacaklarını her geçen gün somut biçimde kanıtıyorlar. Körfez Savaşı derslerle doludur. Ama en göze çarpan ve bizi en çok ilgilendiren yönlerini açığa çıkarmak gerekiyor.

1. Körfez savaşının aslında Irak'ın Kuveyt'ten çıkarılmasından çok Ortadoğu'nun yeniden parselenmesi, egemenlik alanlarının yeniden düzenlenmesi ve petrol yataklarının yağmalanması amacını taşıdığı açığa çıktı.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist güçler Ortadoğu petrolünün kontrolünü ne pahasına olursa olsun elde tutmaya çalışıyorlar. Bunun için her şeyi göze almış durumdadılar.

2. Türkiye tekelci burjuvazisi tarihten gelen yağmacı ve yayılcı emellerini sergilemiştir. "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" yutturmacası bir kenara atıldı ve savaş kışkırtıcılığı açıkça yapıldı. Saldırgan ve yayılcı niyetler her fırsatta açığa vuruldu, paylaşım masasında nasıl oturacağı ne kadar pay alınacağı hesapları yapılmaya başlandı.

3. Bunun yanısıra işçi sınıfının mücadelesini bastırarak, savaş durumunu bahane ederek her türlü gösteri, yürüyüş ve toplantı hakkını gasp etmek, devrimci muhalefet üzerindeki baskılarını artırmak, burjuvazinin sınıf çıkarları etrafında "Milli birlik ve beraberliği" gerçekleştirmek için Türkiye tekelci burjuvazisinin savaşa ihtiyacı vardı. Yayılmacı ve saldırgan politikanın ağız salyalı savunucusu Cengiz Çandar'ın "Körfez Savaşı'na teşekkürler" açıklaması, burjuvazinin, çanak yalayıcısı aracılığıyla yaptığı açıklama oldu.

4. Önceleri "Savaşa hayır" diyen ve bu içerikli mitingler düzenleyen SHP ile herkesi "Savaşa Hayır" demeye çağıran gerici Demirel'in gerçek yüzleri olayların gelişimi ile, çabucak ortaya çıktı. Kaşarlanmış gerici Demirel yavaş yavaş savaş yanlısı tutum alarak özal'a yaklaştı. Ardından İnönü saldırıya uğrarsak birlik olur savaşırız" demeye başladı. Böylece, savaş gibi egemen sınıfın çıkarlarını doğrudan tehdit eden bir olay karşısında burjuva muhalefetin aralarındaki tüm çelişkileri bir kenara atacakları ortaya çıktı.

5. Türkiye, gerçekte fiilen savaşın içinde yer almıştı. Irak'ı bombalayan ilk uçakların Türkiye'den kalkması bunun kanıtıdır. Bu gerçeğe rağmen iktidarın "biz savaşın dışındayız" gibi açıklamaları ne kadar eşi benzeri görülmemiş, ikiyüzlü ve yalancı bir iktidar olduğunu ortaya koydu.

6. "Savaşa hayır" ya da "Emperyalist Savaşa Hayır" demek savaşın önlenmesine yetmiyor. Savaşı devrimci bir savaşa dönüştürmek" Kendi burjuvazimizin yenilgisini istemek ve iktidarın fethi için tüm olanaklarımızı seferber etmek barış için tek mümkün yoldur. Bu Leninist politikanın doğruluğu bir kez daha görüldü.

Yayılcı ve saldırgan burjuvaziyi savaştan alıkoyacak, tek şey Zonguldak Maden İşçilerinin önlerine kurulan barikatu aşmalarıydı. Bu-

nun yanısıra, İstanbul İşçilerinin Maden işçilerini desteklemek için harekete geçmeleri, sınıf mücadelesinin yükseltilmesi iktidarı Irak'a karşı bir maceraya atılmaktan alıkoyacak en önemli faktördü. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi durumunda iktidarın ordularını Irak sınırı yerine İstanbul ve Zonguldak'a göndereceğine kuşku yoktur.

7. Bu gerçekleşmedi, Zonguldak Maden İşçileri Hükümet-Şevket Yılmaz, Şemsi Denizler üçgeninde bir kez daha aldatıldı. İşçiler, sosyalist önderliğin olmayışının cezasını bu üçlü tarafından kandırılarak gördü ve geri döndüler."

Öte yandan maden işçileri yavaşlamalarını ortaya koyarak barikata dayanmışlarken İstanbul işçi sınıfı ve emekçilerinden hemen hemen hiçbir ciddi destek görmediler. Maden işçileri kanlı bir çatışmayla karşı karşıya iken İstanbul'da subaşlarını tutan reformist uzlaşmacı oportünist kesimler görüşmelerle, karşılıklı sohbetlerle zaman geçiriyorlardı. Sendikacıların hali böyleyken "Sosyalist Dergiler Platformu" daha trajik bir tablo çiziyordu. Kendilerine "Sosyalist" diyen dergiler hiçbir ciddi eyleme yanaşmayan bu trajik tabloyu yarattılar. Ama "Emek çevresi" temsilcisinin, işçiler sıcak çatışmayla burun buruna iken "Alkışlı protesto telgrafı" çekme önerisi bu trajik sahneye komik bir motif ekliyordu. Doğrusu bu ya, o "çevreye" bu öneri pek yakıştı.

8. Kitleleri savaşa karşı harekete geçirmek, burjuvaziyi savaştan alıkoyacak bir devrimci savaşı yükseltmek ve bu anlamda gerçek barışı gerçekleştirmek sol hareket ve yığınlarda subaşlarını tutan reformist uzlaşmacı sendikacıların, oportünistlerin mevzilerinden sökülüp atılmalarını gerektiriyor. Bu çerçevede, faşizme karşı mücadele olduğu gibi savaşa karşı mücadelede reformizm ve oportünizme karşı mücadeleden ayrılamıyor.

Körfez Savaşı'nın en önemli nedenlerinden biri de budur.

İNİN DERSLERİ

9. Kuveyt denilen devleti İngiliz emperyalizminin politikaları sonucu doğmuş yapay devletlerden biri olduğu doğrudur. Tarihte Kuveyt gibi bir devlet olmadığı gibi diğer tüm emirlikler ve devletler emperyalizmin böl yönet politikaları sonucu ortaya çıkmıştır. Bunlar parçalanmış Arap ulusunun birer parçasıdır ve bu parçalanmışlığa son verilmesi gerekiyor, ama Saddam Hüseyin'in Arap ulusunun birliğini sağlamak kaygılarıyla hareket etmediği de bir o kadar doğrudur. Irak burjuvazisi, yanı başında duran yapay devleti ortadan kaldırarak oradaki petrol yataklarını yağmalamak amacıyla hareket etmiştir. Bu, Irak burjuvazisini bu çıkışından Irak emekçilerinin, Arap ve Kürt halklarının hiçbir çıkarı olmadığı anlamına gelmektedir. Irak'ın, "Ulusal Birlik"i gerçekleştirme diye bir kaygısı olmadığı bunalımın her safasında daha net ortaya çıktı. Bu nedenle emekçilerin, işçi sınıfının hiçbir çıkarının olmadığı bir yağma savaşında Irak burjuvazisinin yanında yer almanın devrimci politikalarla bir ilgisi yoktur.

10. Ortadoğu'nun emperyalizm tarafından ve halkların Arap ve Kürt ulusunun iradesine rağmen oluşturulan coğrafik haritası değişmelidir. Ama bunun yanısıra, toplumsal haritası da değişmelidir. Kısacası, emperyalizm tarafından yaratılan harita, işçi ve emekçilerin kendi sınıf çıkarları ve bağımsız tarihi eylemleri sonucu değişmelidir. Bölge burjuvazisi ve emperyalizm tarafından oluşturulacak yeni sınır ve deneler sadece yeni savaşların nedeni olabilirlerdir.

Birinci paylaşım savaşından sonra emperyalizm tarafından dört parçaya ayrılan ve dört devlete pay edilen kürdistan Ortadoğu'nun yeni haritasının ana unsuru olmak zorundadır. Kürdistan'ın hesaba katılmadığı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmediği bir Ortadoğu haritası yeni bunalımların, kaynağı olmaktan kurtulamayacaktır.

11. ABD ve diğer emperyalist

devletler ve bu arada Türkiye tekelci burjuvazisi, Ortadoğu sorununun kendi çıkarları doğrultusunda çözümünü için "Kürt sorunu"na sahip çıkar gözükürken gerici Saddam Hüseyin'de Filistin sorununa sarılmakda sorunu için sözde mücadele etmektedir. Kürt halkı gibi Filistin halkı da kendi kaderini tayin hakkını emperyalist ve gerici güçlere bırakmamalıdır. Gerici Arap burjuvazisine dayanmanın geleceğini ve umudunu ona bağlamanın acısını geçmişte çok çekmiş olan Filistin halkı, işçi ve emekçilerine dayanmanın yollarını izlemelidir. Gerici Arap burjuvazisi, emperyalist sermayeden bağımsız, Filistin işçi ve emekçilerin çıkarlarına dayalı bir çözümü hiçbir zaman benimsememiştir. Körfez bunalımı sırasında Saddam gibi Kürt halkını ve komünistlerini katleden birisini Filistin sorununa sahip çıkması uluslararası alanda dayanak arayışından başka hiçbir nedene dayanmıyor.

Filistin halkının kurtuluşu "Taşlı Devrim"nin açtığı yoldan, işçi ve emekçilerinin, kahraman gençliğinin güçlü kolları ve mücadelesiyle gerçekleşecektir.

12. Körfez Savaşı, emperyalizmin bir sistem olarak varlığını koruduğu sürece gerçek barışı elde etmenin bir hayal olduğunu, paylaşım savaşlarının kapitalist ekonominin bunalımlarına koşut olarak patlak vereceğini göstermiştir. Sovyetler Birliği'nin uluslararası politika dengelerinde geriye düşüşünün emperyalist saldırganlığa yol açılması anlamına geleceği körfez savaşıyla kanıtlanmıştır. Sovyetler Birliği'nin bir anlamda meydanı emperyalizme boş bırakması, emperyalist saldırganlığın hemen ortaya çıkmasına ve Irak'a saldırmasına olanak vermiştir.

Bu, dünya barışının gerçek teminatının sınıf mücadeleleri ve güçlü sosyalist devletler olduğu anlamına gelmektedir. Gerçek şu ki; içte sınıf mücadeleleriyle sıkıştırılmış, dışta sosyalist ülkelerin caydırıcı gücüyle karşılaşmış emperyalizm saldırgan

davranışlarında bu denli pervasız davranamazdı.

13. Bu yönüyle, Sovyetler Birliği'nin Körfez bunalımında izlediği pasif tutum emperyalist saldırganlığı cesaretlendirmiştir.

14. Körfez Savaşı, emperyalizm gücü ve tüm gelişmelere rağmen olduğu artık herşeyi emperyalist güçlerin belirlediği üzerine ileri sürülen iddiaların boş ve yalan propaganda malzemesi olduğunu ortaya çıkarmıştır. Emperyalist sistemin yoğun propaganda olanaklarına rağmen artık sokaktaki insan bile emperyalizmin gücü hakkında söylenenlerin palavra olduğunu görmeye başlamıştır.

Bunun yanısıra, savaşı, emperyalizmin hiç hesaba katmadığı gelişmelerde yol açmıştır. Bu gelişmelerden en önemlisi, bütün Kuzey Afrika ve Arap halklarında ABD aleyhtarlığında somutlaşan anti emperyalizmi güçlü bir dalga biçiminde yayılmasıdır. Şimdilik geri planda kalan bu sürecin ileride emperyalist sistemin başlıca sorunu olacağından kuşku duyulmamalıdır. Irak'ın direnişi emperyalist gücün yenilmezliğine ilişkin hayalleri yıkacağı gibi; aynı zamanda dünya halklarına yol gösterecektir.

15. Öte yandan, Körfez Savaşı, AT'a bakıp, tek tekele doğru gidişin olduğunu söyleyerek Lenin'in emperyalizm teorisi yerine Kautsky'e sarılanların hayallerini de yıkmıştır. AT ülkeleri dahil, emperyalist devletler ve tekeller arası çelişki rekabet dönem dönem zayıflamış görünse dahi ortadan kalkmadı ve kalkmayacaktır. Kuveyt gibi bir cesetin paylaşılmasında bile derinden derine bir çekişim ve rekabet işine girmeleri bunu kanıtıyor Lenin'in emperyalizm teorisi bütün temel çizgileriyle ayakta duruyor.

16. Körfez Savaşıyla birlikte Türkiye ve Ortadoğu yeni, devrimci bir sürecin içine girmiştir. Bu süreç emperyalizmin iradesine rağmen işleyecek ve devrimci oluşumlara yol açmadan noktalanmayacaktır.

HAK ALMANIN YOLU

Ve işte nihayet Zonguldak yolculuğuna koyulduk.

Onlarca otobüsten oluşan konvoyu gören İzmit polisi, sirenlerini yakarak ne yapacağını bilmez bir şekilde sağa sola koştururken konvoyda Zonguldak'a doğru yola çıkmıştı. Bizler yola çıkmanın sevinci içinde marşlar, türkülerle yolumuza devam ederken sanıyoruz İzmit polisi de bir oh çok şükür demiştir. Zira ne kadar tedirgin oldukları her hallerinden belli oluyordu. Eh hamsızda sayılmazlar kolayını devrimcilerle başa çıkmak, on yıldır en ağır koşullarda bitirdik, yok ettik, kökünü kazıdık dedikleri insanlar her türlü yoketme hareketine rağmen meydanlarda sokaklarda başabaş, dişediş mücadele veriyor.

Uzun yolculuk süresinde özellikle gençlerin bitmek tükenmek bilmeyen enerjileriyle türkü, marş söylemeleri diğerlerinde katılımıyla adeta bir koroya dönüşüyor herkes aynı sevinci, aynı coşkuyu yaşıyordu.

Sabaha karşı artık sesler azalmış, uykulu gözlerle sabahın ilk ışıklarını karşılamıştık. Ereğli yakınlarında konvoyun durdurulması, arama-tarama faslı herkesi uykusundan uyandırdı. Mücadelenin başladığına işaretliydi bu. Ve hazırlıklar gözden geçirildi...

Uzun tünellerden geçtikten sonra havanında iyice aydınlanmasıyla Zonguldak limanlarını kucaklayan dalgaları gördük. Zonguldak'a iyice yaklaştığımızı anladık, herkeste bir hareket bir canlılık başlamıştı yeniden.

O güne kadar basından izlediğimiz Zonguldak Maden İşçilerinin görkemli eylemlerinin içinde olacaktık. Düşündükçe içimiz coşuyor, sabırsızlanıyorduk.

Zonguldak'a indiğimizde saat 8.30 civarındaydı. Çorba içmek için girdiğimiz yaşlı lokantacı sevinçle çorbalarımızı verirken bir taraftanda tek tek herkese hoş geldiniz, hoş geldiniz diyerek adeta grev nedeniyle işlerin kötü gimesini biraz olsun gi-

derecek misafirlere tamber misafirperverlik yapıyordu.

Çorbalarımızı içtik, yorgunluğumuz gitmişti, artık İş, Ekmek, Özgürlük kavgasına hazırдық. Kavga diyoruz bu kavgayı çok istediğimizden değil özgürlüğün, işin, ekmeğin kavgasız verilmeyeceğini bildiğimizdendir.

Sınıflar tarihinde bugüne kadar hiçbir burjuva sınıf işçi sınıfına isteyecek kendi cennetini kansız, kavgasız teslim etmemiştir, etmeyecektir de... İşçi ve emekçi yığınlar da bugünden kendi yaratacakları cennete böylesine zorlu kavgalara göre hazırlıklarını yapmalıydılar. Zira sömürü sürdükçe emek-sermaye kavgası hep varolacaktır.

Saat 10.30'a doğru İstanbul'dan gelen gruplar yavaş yavaş biraraya gelmeye neyi nasıl yapacaklarını konuşmaya başlamışlardı. Henüz Zonguldak halkı, Maden işçileri, Maden İş yöneticileri günlerin vermiş olduğu yorgunluktan olacak sokaklarda yoktu. Sokaklarda İstanbul'dan gelenlerden başka birde polis otoları, panzerler var.

Önce işe Zonguldak halkını uyandırmakla başladık. Gruplar biraraya gelerek sendika merkezine doğru yürüyüp slogan atmaya başladık. Sabahın erken saatlerinde Zonguldak caddelerinde patlayan sloganlar Zonguldak halkını uyandırmaya yetmişti.

Şehir içerisinde yaptığımız yürüyüşten sonra sendika merkezinin önünde toplandık. Sloganlarımız burada da uzun süre sürdü daha sonra sendika yöneticilerinden, yürüyüşün 13.00'de, mitinginde 15.00'de olacağını öğrendik. Belirlenen saatte toplanmak üzere dağıldık ve her grup kendi organizmesini yapmaya başladı. Bizlerde pankartlarımızı, bildirilerimizi, dergilerimizi hazırlayarak iç örgütlenmemizi yapmaya başladık.

Saat 12.00 civarında gruplar Madenci Anıtının bulunduğu meydana toplanarak yürüyüşe geçti, bizlerde kendi gruplarımızla bir başka sokak-

tan yürüyüş halinde FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLCAK-KURTULUŞUMUZ SOSYALİZM-YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ pankartları ile sloganlarımızı en gür sesimizle haykırarak korteje kauldık. Yürüyüş boyunca ZONGULDAK HALKI YALNIZ DEĞİLSİN sloganı da sık sık atıldı. Buunun karşılığında Zonguldak halkı da bizleri yalnız bırakmadı adeta bağrına bastı.

Saat 13.00'e doğru Maden işçilerinin katılımıyla yürüyüş tam bir siyasal gösteriye dönüştü. Özellikle İstanbul platformu ile mitinge katılan kitenin attığı sloganlar, taşıdığı pankartlar Zonguldak polisini rahatsız etmişti. Atılan "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak-Yaşasın Kürt, Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarının kendilerini ne kadar rahatsız ettiklerini daha sonra hem siyasi şubede, hemde Ankara DGM'de çok açık gördük.

Şehrin içinde 3-4 kez yapılan yürüyüşten sonra Maden-İş Sendikasının Genel Merkezinin bulunduğu sokakta miting başladı. Genel Maden-İş Genel Başkanı Şemsi Deniz'in canlarım diye başlayan konuşması sık sık sloganlarla kesildi daha sonra söz alan konuşmacılarda Maden İşçileri ile dayanışma içinde olduklarını bildiren konuşmalar yaptılar. Ancak işin ilginç yanı; sendika yöneticilerinin işçilere "aranızda işçi düşmanları var, onlara kanmayın, onların sizlere vermek istedikleri hiçbir şeyi almayın! Bizlerin dışında kesinlikle hareket etmeyin, sendikanın dağıttığı bildirilerin dışında hiçbir bildiriye almayın, okumayın, yırtın atın, çiğneyin" şeklindeki konuşmasında işçi sınıfının tarihine kara harflerle geçecek sözlerdi.

On yıldır dişle, urningıyla faşizme ve sermaye egemenliğinin saldırılarına karşı koyan, direnen devrimcilere, sosyalistlere ve onların yayın organlarına saldırması 12 Eylül faşizminin verdiği acıdan, vur-

duğu darbeden daha etkileyiciydi.

Devrimci yayın organlarının ayaklar altında çığnemesi, devrimcilerin işçi düşmanı ilan edilmesi, on yıllardır kurtuluşu uğruna yüzlerce,binlerce şehitler verdiği sınıfın önder konumundaki sendikacılar tarafından 12 Eylül cuntacılarının ağzıyla yargılanması alçakça ihanetten başka ne anlama gelebilir.

Aleni bir şekilde yapılan bu provakasyondan sonra Zonguldak polisi de gösterilen yoldan yapması gerekeni yaptı.

Zonguldak siyasi şubeye götürülen 49 kişiden 39'u kısa sürede serbest bırakıldı,10 kişi ise soruşturma yapılmak üzere gözaltında tutuldu.

Dergimizin Sahibi,Yazı İşleri Müdürü ile Emegün Bayrağı Yazı İşleri Müdürü ve Genel Yayın Yönetmeni,Emekçi Kadınlar Derneği Başkanı ve bu dergi okurları bu haksız uygulamayı protesto ederek derhal serbest bırakılmalarını istediler.Basına haber verme ve avukatla görüşme hakkını talep ettiler.Tabii ki ikiyüzlü burjuva adaleti kendi kurallarını bile çiğneyerek bu hakların hiçbirini kabul etmedi.Bunun üzerine ilk günden itibaren tutsaklar Açlık Grevine başladılar, 48 saat içerisinde Mahkemeye çıkarılmayınca açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdüler.Birlik ve dayanışma içerisinde olan devrimciler polisin her türlü saldırısına karşı devrimci bir direniş gösterdiler.Bunu Zonguldak emniyeti de teslim etmek zorunda kal-

dı.Bir arkadaşımıza "siz devrimciler her şart altında mücadele edersiniz değil mi?" derken devrimcilerin onların üzerindeki etkisini farkında olmadan teslim ediyordu.Marşların,türkülerin susturulamadığı,direnin kırılmadığı Zonguldak emniyeti teslim olmuştu.Eylemin 5.ci gününde apar topar gece 4.00'te Ankara DGM'ye yola çıkarıldık.Aldığımız karar gereği otobüse bindiğimizde ölüm orucunu, açlık grevine dönüştürdük.(Zonguldak siyasi polisine ifade vermedik.)

Ankara DGM Başsavcısı Ülkü Coşkun'dan özel randevu alınarak (emniyet yetkililerinin ifadesi) tutuklanmamız yönündeki çabalar Ülkü Coşkun'un DGM'de öğleye kadar olmaması nedeniyle gerçekleşmedi ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldık.

Herşeye rağmen Zonguldak ve İstanbul platformunun gösterisini yaşamının sevinci ve coşkusunu taşıyoruz ancak Zonguldak'tan çıkarılacak çok dersler olduğuna inanıyoruz.

Sonuç olarak;

Sendikalar,Siyasi Dergiler,Öğrenci Derneklerinden oluşturulan İstanbul Platformu, Maden-İşe bağlı 24bin Maden İşçisinin yürüttüğü iş,ekmek,özgürlük mücadelesi dalga,dalga tüm ülkeye yayıldı.

İşçi ve Emekçi yığınların, Esnaf ve Sanatkarların da katılımıyla tüm toplumsal emek güçlerinin destek ve sempatisini kazanmıştır.

İş,ekmek,özgürlük ancak ve ancak Demokrasi,Sosyalizm mücadelesine bağlı olarak işçi ve emekçi yığınların burjuvaziden bağımsız doğrudan kendi güçleri,kendi yetenekleri, yaratacakları tarihsel eylemleriyle işçi sınıfı partisinin yol göstericiliği kurmaylığıyla mümkündür.Ve yine işçi,emekçi yığınlar kazanımlarını ancak kendi güçlerine,örgütlülüklerine dayanarak koruyup güçlendirebilirler.

Büyük usta Lenin'in dediği gibi;

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR.

Demokrasi ve Sosyalizm sorunu sadece işçilerin sorunu değildir.Sorun burjuva egemenliği altında ezilen, sömürülen tüm toplumsal emek güçlerinin olduğu gibi işçi sınıfı bilimine inanan aydın,yazar,sanatçı... çağdaş, modern dünyaya kavuşmak isteyenlerin ortak sorunudur.Burada görülmesi gereken çok önemli bir durumda Esnaf ve Sanatkarların ortaya koydukları tutumdur.Esnaf ve Sanatkarlarda yaşayarak gördükleri gibi, onlarında yaşayabilmeleri, gelecekleri ancak; işçi sınıfının yanında yeralarak geleceklerini güvence altında görebilmeleridir.

Buda bize devrimimizin karakteri konusunda canlı örnek oluşturuyor.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR.

KURTULUŞUMUZ SOSYALİZM

TEKGIDA -İŞ'in GERÇEK YÜZÜ

Tekgıda-İş içerisinde sarı sendikacılığa karşı sınıf ve kitle sendikacılığını hayata geçirmek için örgütlenen demokratik muhalefet birliği, örgütlü mücadelesi sonucu hem geniş işçi kitlelerini etkileyerek sempati topluyor hem de işbirlikçi uzlaşmacı sendika yönetimlerini sarsarak daha ileri adımlar atmaya zorluyor.

İşçi kitleleri arasında, sürdürdüğü aktif mücadele sonucu işçi kitlelerinin sempati ve desteğini alarak örgütlenme çalışmalarını hızlandırırken bu gelişmeyi büyük bir tehlike olarak gören sarı sendikacılığında tepkilerine hatta zaman zaman, saldırılarına uğruyor. Sarı sendikacılar bir meslek olarak gördükleri sendikacılıklarını sürdürürebilmek için demokratik muhalefet birliğini büyük bir tehlike olarak görüyor ve onu dağıtıp parçalayabilmek için elinden geleni ardına koymuyor. Daha öncede yazıldı, söylendi, sınıf ve kitle sendikacılığını savunuyoruz demelerine rağmen pratikte uygulamalarıyla sarı sendikacılığın özgün örneklerini birbiri ardına veriyorlar. Sınıf ve kitle sendikacılığını hayata geçirme mücadelesi sürdüren D.M.B.ye sempati duyan onunla birlikte davranan şube yöneticilerine, işçilere saldırarak kiminin görevini askıya alarak, kiminin sendika üyeliğini fesh ederek gerçek yüzünü artık saklayamıyor. Tekgıda-İş'in daha önce faşist sendika yönetimlerinin bile cesaret edemediği uygulamaları sınıf ve kitle sendikacılığı yafatasıyla uyguluyor. İşçi kitlelerinin sol olarak tanıdığı bu sendika yönetimlerini teşhir etmek gittikçe kolaylaşıyor, zira delegelerin belirlenmesinden, temsilcilerin

atanmasına toplu sözleşme tas-laklarının hazırlanmasından im-zalanmasına kadar söz ve karar sahibi olması gereken taban dış-lanıyor onun adına kendileri ka-rar vererek işçilerin iradesi yerine kendi iradelerini koyuyorlar. Ör-nek vermek gerekirse Maret'te, Kent'te, Konektaş'ta, Coca-Cola'da, Trakya Birlik'te işçilerin iradeleri yok sayılmış işçiler hakları-nı alabilmek için kararlı bir tutum-la görev istemişler, hatta bazı şu-be yönetimleri işçilerin bu taleplerini haklı buldukları içinde toplu sözleşme yetkileri ellerinden alınmış daha da ileri gidilerek Te-kirdağ Şube Başkanı Turan Uç-kun görevinden alınarak sendi-kadan ihraç edilmiştir. Konektaş, Trakya Birlik, Coca-Cola işçileri defalarca bölge ve genel merkezi uyararak satılmak istemediklerini belirtmişler ancak her defasında da korktukları başlarına gelmiştir. Coca-Cola işçilerinin ortaya koyduğu aktif tutum sonucu grev çıkılmasına rağmen grev ön-cesi işverenin verdiği 4.750 TL'ye karşılık işçilerin talebi olan (7.500 TL) dikkate bile alınmamış 63 gün grev sonunda işverenin grev öncesi verdiği ücrete imzayı atan bölge ve genel merkezin kimden yana olduğunu en iyi yaşayan Coca-Cola işçileri "madem işve-renin verdiği ücrete toplu sözleş-meyi imzalayacaklardı böyleyse neden bizi greve çıkardılar" diye-rek sendikanın kendilerini sattık-larını söylüyorlar. Ve işten atılma korkusuyla çalışıyorlar. Bütün bunlar yaşanırken kendine solcu sınıf ve kitle sendikacılığını savu-nuyoruz diyenlere bizim söyleyecek çok fazla sözümüz yok zira biz bunun adını çok daha önce söyledik ve onun içinde alternatif olarak DMB'de örgütlendik. Şim-di biz soruyoruz. Tekgıda-İş üye-

leri siz bu uygulamalara ne diyor-sunuz?

Zaman, zaman bizlere de ula-şan bölge ve genel merkezden yakınmalar alıyoruz. Efendim bi-zi sarı sendikacılıkla suçluyorlar çok ağır eleştiriyorlar diye...

Sizler ne dersiniz? Bizler sendika yönetimlerini eleştirirken haksızlık mı yapıyoruz? buna sizler karar vereceksiniz.

DMB'in aktif mücadelesi sarı sendika yönetimlerini ileri adım atmaya zorluyor dedik açıklaya-lım okuyucu çelişkiye düşmesin nasıl olur? Hem sarı sendika yö-netimleri diyorsunuz hem de ileri adım atmaya zorluyor diyorsu-nuz bir paradoks değil mi? Hayır değil sarı sendikacılar koltukları-nı çok sevdiği için ondan kolay kolay vazgeçemezler niyetleri iş-çi hareketini ileri götürmek olma-sada koltuklarını koruyabilmek için, ayrıca gelişen mücadeleyi kendi denetimlerinde tutmak onu rotasından saptırabilmek özünü boşaltabilmek ve işçi hareketini burjuva kanallara akıtılabilmek için işçi hareketinin mücadelesi-nin yükseldiği dönemlerde ileri adımlar atabilir. Tıpkı Şevket Yıl-maz ve şurakasının yaptığı gi-bi...

İşte tam da bu anlamda Dev-rimci-Sosyalist işçilere düşen görev bunlar zaten sarı sendika-cıdır deyip arkasını dönmeden onlara rağmen olduğu yerden alıp olması gereken yere götür-melidirler. Yani işçi sınıfını kendi talepleri uğruna aktif mücadele-ye sevk etmelidir.

DMB'nin sürdürdüğü bir çok kampanya sarı sendika yönetim-lerini etkilemiş zaman, zaman da ileri adım attırmıştır. Örnek ver-mek gerekirse DMB'nin mücada-lesi sonucu 8 Mart, Dünya Emek-çi Kadınlar Günü'nün kutlanma-

sı, gerçi DMB'nin istediği biçim ve özde olmasada ilk defa geçtiğimiz 8 Mart'da, Dünya Emekçi Kadınlar Günü Tekgıda-İş Sendikası'nca hatırlanmıştır bunda en büyük pay aktif politik ve pratik tutumunun bir sonucu yine DMB'nin olmuştur. 1 Mayıs dünya işçilerinin birlik dayanışma ve mücadele gününde Türk-İş tarafından da karar altına alınması etkisiyle de olsa 1 Mayıs'ın kutlanması, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin hatırlanması, Toplu İş Sözleşme dönemlerinde toplu sözleşme taslaklarının hazırlanması grev dayanışma ziyaretlerinin vb. birçok eyleminin örgütlenmesi DMB'ce gündeme getirilmiş ve hayata geçirmek için gücü oranında mücadele vermiştir. İşte bu mücadeleler sonucu işçi kitlelerini etkileyen DMB Tekgıda-İş'in sarı sendikacılarını paniğe düşürmüş zaman zaman ondan geri kalmama, tabanın desteğinin DMB'ye kaymasını önleme, eylemleri özünden kopararak biçimde savunma rotasından saptırma anlayışında olsa kısmi iler adımlar atmak zorunda bırakmıştır. Tekrar olsada önemli olması açısından tekrar söylemekte yarar var, bizlere düşen görevde bu tür eylemlere fiilen önderlik ederek gerçek rotasında yürümesini sağlamak olmalıdır. Ancak bu konuda her zaman başarılı olduğumuz da söylenemez.

Çok çarpıcı bir örnek daha vermek istiyorum konunun netçe anlaşılması ve kavranılması açısından yararlı olacak. Tüm dünyayı yakından ilgilendiren körfez krizi konusunda Tekgıda-İş Genel Başkanı'nın körfez krizi gündeme geldiği ilk günlerdeki açıklaması aynen şöyleydi:

"Olası bir savaşta sendikaların görevi devletin çıkarlarını temel almaktır" Tekgıda-İş genel başkanı aynı zamanda Türk-İş'in de genel sekreteridir, dolayısıyla

Türk-İş genel sekreterinin açıklaması Türk-İş'ten bağımsız değildir. Daha açık söylemek gerekirse Türk-İş'in her hangi bir başka açıklaması ya da tezkipi olmadığı ayrıca Türk-İş'in genel anlayışını bildiğimiz için bu anlayış Türk-İş'de egemendir. DMB, bu açıklama üzerine bölge ve genel merkeze giderek genel başkanın bu açıklamasını şiddetle protesto etmiş ve kendi anlayışını ortaya koyarak sendikaların temel görevi her şart ve koşulda temsil ettiği kitlelerin haklarını temel almaktır, diyerek haksız savaşlara karşı ve böylesi savaşların olması halinde bunu işçi sınıfının özgürlük savaşına dönüştürmek için elinden gelen çabayı göstereceğini belirten bir açıklamayı basına dağıtmıştır. Ve ona uygun pratik tutumuda göstererek savaş hayır diyerek kamuoyunu uyarma görevini gücü oranında yerine getirmiştir. Bu tutum giderek Türk-İş'in politikasını etkileyerek değişmesine katkı sağlamıştır.

DMB, tüm grevlerde olduğu gibi geçtiğimiz günlerde tüm Türkiye'yi günlerce etkileyen kamuoyunun meselesi haline gelen Zonguldak maden işçilerinin grevine de sahip çıkarak bölge ve genel merkeze aynı şekilde giderek aktif bir şekilde dayanışmaya girmesini istemiştir.

Maden-İş grevini desteklemek için İstanbul'da bir çok platformlar oluşturulmuş genel başkanımızda genel merkezler düzeyinde oluşturulan bu platforma katılmıştır. (Belediye-İş, Petrol-İş, Hava-İş, Tümtis, Deri-İş...)

Genel başkanımız katıldığı toplantıda Maden-İş'in grevlerini desteklediklerini söylediğinde kendisine "başkan destekleme sözle olmaz pratik olarak ne öneriyorsunuz?" dendiğinde verdiği yanıt "sizin direnişçi işçileriniz! genel merkezimizi basmışlar

acele gitmem gerekir şeklinde olmuştur. DMB'nin genel merkeze kitlesel bir şekilde gidişi hepsini çok kaygılandırmış olacak ki daha 4. Levent'te migrosun önünde toplanmaya başlayan işçilerin önü çevik kuvvet tarafından kesilmiş tekel-işçilerimizsiniz? Sigara fabrikasından mı geliyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz? gibi sorularla karşılaşılmıştır. Bizlerde evet genel merkezimize gidiyoruz dediğimizde geri dönün, dağılın diyerek dağıtmaya çalışıldık, dağılmayan arkadaşlarla genel merkezin önüne geldiğimizde genel merkezin kapısı üç otobüs çevik kuvvetle kesilmişti. İçeri girmek istediğimizi söylediklerimizde giremezsiniz, dağılın, evinize gidin şeklinde uyarıldık. İçeri girmemize izin vermeyeceği söylendi, bizlerde bizim evimiz burası ve evimize girmek için kimseden izin almamıza gerek olmadığını söyleyerek yetkililere sizler evinize girerken birilerinden izin mi alıyorsunuz? şeklindeki sorumuza hayır cevabını alınca bizimde sizden izin almamıza gerek yok diyerek kapıya yönelidik. Polisler önümüzü keserek bizi içeri sokmayacaklarını söylediler. Nedenini sorduğumuzda sendikanız tarafından bizden önlem almamızı gelen işçileri içeri sokmamamızı istediler dendi. Polisler ve yetkilileri bizlere dönerek görün işte "besle kargayı oysun gözünü" diyerek besledikleriniz şimdi sizin gözünüzü oyuyor. Şimdi dağılın, burdan gidin şeklinde ultimatolar verdiler.

Bizlerde istenmediğimizi bir genel merkez yetkilisinin doğrudan bize açıklamasını isteyerek ondan sonra ne yapacağımıza karar vereceğimizi söylediğimizde, polisleri yöneten sivil yetkili bunları söyleyen arkadaş provakasyon yapma diyerek tartaklamaya başladı. Arkadaşta evet bir

provakasyon var ve biz bu provakasyonu kimin yaptığını ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Onun için bir genel merkez yetkilisinin bize açıklama yapmasını istiyoruz aksi takdirde dağılmayacağız. Di-retmemiz karşısında yetkili o zaman hepimizi değil ama sizleri temsilen bir komisyonu içeri gönderirim diğerleri giremez aldığımız emir böyle dedi. Bunun üzerine oluşturulan üç kişilik bir komite içeri girdi. Daha sonra genel merkez genel sekreteri H. Hüseyin Karakoç kapıya gelerek yetkililere bu arkadaşlar bizim üyelerimizdir. İçeri girebilirler diyerek bizleri içeri davet etti. Yetkililerde o zaman mesele yok diyerek bizleri içeri bıraktılar. Bizler içeri girmeden önce sendikamız yetkililerinin bizleri istemediği (besle kargayı oysun gözünü) sözünün polislerce bizlere söylendiğinin burada açıklanmasını istiyoruz bu açıklanmadan içeri girmeyeceğiz diyerek bizlere açık ve net bir şekilde ve bu gözdağının ne anlama geldiğini açıklamasını istedik. Onun üzerine H. Hüseyin Karakoç, arkadaşlar namusum, şerefim üzerine yemin ederim ki böyle bir çağrıda bulunmadım. Bende polisleri görünce ne oluyor diye sordum. Bana da kendileri elleri taşlı, sopalı, pankartlı işçiler sendikayı basacaklarmış onun için geldik dedi, ben de şimdi öğrendim diyerek kendinin haberi olmadığını söyledi. Belki kendisinin haberi olmayabilir. Belki kendisi polisleri çağırma-mış olabilir. Bunları bilemiyoruz ama emin olduğumuz bir şey var ki oraya polisleri birileri çağır-mıştı! Polisi oraya çağırıp biz işçilere gözdağı vermek isteyenlerin, işçilerin genel merkezlerine, ya da bölge merkezlerine böyle kitle halinde gidilip basın önünde teşhir edilmekten korkanlar olduğudur. Dün işçiler bölge ve genel merkez hatta şubelerine gitmek-

ten korkuyordu bugünse sendika yönetimleri işçilerinin sendikalarına gelmelerinden korkuyor ve o korkuyla saldırganlaşıyorlar çünkü onlar sendikaları işçilerin sendikası olarak değil bir avuç kaşarlanmış sendika ağasının kurumları olarak görüyorlar.

Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür fakat DMB'nin sürdürdüğü bilinçli ve aktif politikalar sendika ağalarını ileriye doğru zorluyor işçileri yönlendirerek işçilerin önlerine kattıkları sendika yöneticilerini ileri doğru iterek arkasından yürümek istiyor, bu ağalar ya ileri adım atacaklar ya da işçiler, ileri doğru yürüyüşünün önünde engel oluşturmak isteyenleri çiğneyip yoluna devam edecektir. Tarihsel ve toplumsal gerçeklik yasası böyle işliyor.

Yazımıza bir örnek daha vererek bitirmek istiyorum. DMB'nin Maden-İş grevinin aktif bir şekilde desteklenmesi konusundaki ısrarcı tutumu Tekgıda-İş Sendikası'nın tümünü olmasa da genelde harekete geçirdi.

Bundan söylemek istediğimiz içtenlikli tam bir sınıfsal dayanışma değildir. Zaten olması da bugün için gerçekçi değil. Bu durum sadece Tekgıda-İş'e özgüde değil üzümlere söylemek gerekirse sendikal mücadelenin genelde büyük bir olumsuzluğu, sendikal anlayış ve işleyiş meselesi sendi-

kaları niçin kullandığına bağlı bir olay. Sözü uzatmadan esas konuya dönmek istiyorum, zira diğeri başlıbaşına ve temel bir sorun olarak önümüzde duruyor. Tekgıda-İş Sendika yöneticileri birçok kereler basın ve diğer kamuoyunun gözleri önünde hem emperyalist savaş konusunda, hem ek zam konusunda, hem de Maden-İş grevinin desteklenmesinde evet, tabii, haklısınız emperyalist savaşa tabii bizde karşıyız, ek zam haklıdır, ücretler körfez kriziyle % 40 eridi çok haklısınız. Maden-İş grevini tabii ne demek sonuna kadar destekleyeceğiz... evet okuyucu kızmasın ancak böyle yazılabilir diye düşündüm. Sarı sendika ağaları demogoji yapmakta gerçekten alternatifsizdirler zira hep yaptıkları budur. Ve gene öyle yaptılar tabii burada zaman, zaman kendi aralarındaki çıkar ilişkilerinden kaynaklanan farklı davranışlarda yok değil bu arada kimilerinin de iyi niyetli ancak, pasif ve edilgen konumda olduklarını söylemeliyiz. Tek tek ileri ve iyi unsurların gücü ve yeteneği diğerlerini etkileyemiyor onlarda bu olumsuzlukların içinde eriyip onun bir parçası haline geliyor. İşte DMB bu anlamda da bir alternatiftir.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da sendikalar platformu, öğrenci ve dernekleri platformu, si-

yasi dergi platformunun Maden-İş'le dayanışma ve sınıf hareketini daha ileri düzeye yükselme amacıyla ortaklaşa düzenlenen eylemlilikle Zonguldak'a konvoylar halinde gidiş ve orada düzenlenen miting ve yürüyüş oldukça olumlu etki yarattı.

Bu eylemliliklere itibar etmeyen Tekgıda-İş yöneticileri böyle bir platformla Zonguldak'a gitmekten kaçınmış bir hafta sonra yukarıda bahsettiğimiz nedenlerden olsa gerek bölge ve genel merkez yöneticilerinin arasında da sorun olan ve çatlaklar meydana getiren Maden-İş grevini destekleme amacıyla Zonguldak'a konvoy halinde gitme noktasında kendini su yüzüne vurmuştu. Çünkü bazı bölge ve genel merkez ve şube yönetimleri genel başkan Orhan Balta'nın talimatlarına uyarak Türk-İş gerekli desteği ve dayanışmayı yapıyor size gerek yok, anlayışına sadakette sarılıyordu.

Sonuç olarak Zonguldak yolculuğu kimi bölge yöneticileri ve şubelerce kararlaştırılmıştı.

Yine bu noktada hemen belirtmek gerekiyor DMB'nin bu kararın çıkmasında büyük katkısı olmasına rağmen bahsettiğimiz bölge ve şube yöneticileri DMB kadrolarını, taraftarlarını bu eylemliliğinin dışında tutmak için ellerinden gelen her çabayı sarfetmişlerdi. Kimi şubelerde Zonguldak maden işçileriyle dayanışma amacı taşıyan yolculuğa gitmek isteyenler ismini şube yönetimine yazdırmalıdır diye yazı asılırken bir çok işçisinde haberi bile olmadı.

Amaç belliydi, önce şube yönetimleri temsilciler ve kendilerine yakın gördükleri işçileri yerleştirerek diğerlerine de ne yapalım kontenjanımız bir arabaydı yer kalmadı gerekçesiyle DMB'yi tasfiye etmek böylece insiyatifi elde tutarak sözde önderlik yap-

mış olmaları. Ve istediklerinde de kısmen başarılı oldular. Zira DMB, bu konuda gerekli uyanıklılığı gösteremedi ya da alternatif bir ziyaret gerçekleştiremedi. Oysa buna güç ve yeteneği vardı.

Elbetteki DMB'nin kimi kadro ve taraftarları bu eylemliliğin içinde yer aldı. Ancak bu istenilen düzeyde değildi. DMB'nin kadrolarına ve taraftarlarına karşı öyle sıkı bir önlem alınmıştı ki çevik kuvveti aratmayacak taktik ve zora dayanıyordu.

Bir hafta önce İstanbul'da oluşturulan platformla Zonguldak'a giden ve orda göz altına alınan Yılmaz EKŞİ, arkadaşımız beş gün göz altında tutulmuş daha sonra çıkarıldığı Ankara DGM Savcılığı'nca serbest bırakılmış, arkadaşımız serbest bırakıldıktan iki gün sonra sendikasının düzenlediği Zonguldak ziyaretine listeye ismini ilk yazdıran arkadaş olmasına rağmen sendika yönetimi tarafından Zonguldak ziyaretine gitmesi engellenmek istenmiştir.

Bu durumda açıkça gösteriyor ki amaç işçilerin sınıfsal dayanışmasını gerçekleştirmek değil sadece dostlar alış-verişte görünün mantığıyla bir şeyler yapıyoruz görüntüsünü yaratmak. Tabii sadece bununla da sınırlı değil özellikle bu arkadaşın üyesi olduğu Tekgıda-İş altı nolu şube yönetiminin geçmişten bu güne kadar uzanan anti-komünist tutumundan kaynaklanıyor. Zira daha önceleri de yapıldığı gibi bu arkadaşımız gözaltına alınınca işyerinde tıpkı sermayenin sözcülerinin yaptığı gibi gördüğünüz mü bak bildiri dağıtıyormuş, anarşist, terörist bir adam onun için bunu yanımızda getirmeyelim, yoksa bizleri de tehlikeye atar propagandasını işyerinde her zaman yaptığı gibi arkadaşımız orada gözaltındayken yapmıştır. Yapılanlar elbetteki çok aşağılık

sermaye uşağı propagandalar, elbetteki bunların hesabı birgün verilecektir.

Arkadaşımızın işçilerden tecrit edilmek istenmesi onun işçilere öcü gibi gösterilmeye çalışması onlar için çok doğal çünkü altı nolu şube başkanı insanlık erdemini yitirmiş zavallı bir adam. Kendisine yönelen muhalefet hareketinin önde gelen bir insanını başka türlü engelleyemiyor.

Arkadaşımız bütün engelleme çabalara bölge ve şube yöneticilerinin üzerine gitmesine rağmen ortaya koyduğu kararlı tutumu sonuna kadar sürdürmüş ve Zonguldak işçileriyle dayanışmasını ikinci kez gerçekleştirmiştir. Zavallı sarı sendika ağaları çaresizlik içinde boyun bükme zorunda kalmıştır.

Şimdi soruyoruz? Sendikaları kendi dergahları olarak gören bu sendika ağalarının ortaya koyduğu bu aşağılık tutuma boyun mu eğeceğiz? yoksa sendikaların gerçek sahibi olan işçi kurumlarına mı dönüştüreceğiz? bizim yolumuz onurlu ve özgür olan ikinci anlayıştan yana bu anlamda sürdürdüğümüz çalışmalarımızda haksız mıyız? Ya mücadele edip sendikaları ve fabrikaları işçilerin doğrudan söz söylediği, karar verdiği, yönetimi ve denetimi elinde bulundurduğu kaleler haline getireceğiz, ya boyun büküp sendika ağalarına ve patronlara köle olacağız.

İşçiler, siz hangisinden yanarsınız?

Haklıdan yanarsanız DMB size kucak açıyor. Gelin DMB'yi gerçek bir sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı olarak egemen güç haline getirelim.

KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK

YAŞASIN SINIF VE KİTLE SENDİKACILIĞI

**Devrimci Emek Okuru
Tekel İşçisi**

GREVLERE BAKIŞ AÇIMIZ

Böylesi bir zamanda böylesi bir ortamda Grdevlerimizin devamını unutulmamalı ki zor bir olaydır. 2 Ağustos'ta katil Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgali ile başlayan körfez krizi bizleride etkilemek zorunda kaldı. Kuveyt'in işgali ile başlayan başta Amerikan Emperyalizmi, ve onun uşakları böylesi bir ortam Ortadoğu'da onlar için kaçınılmaz bir fırsat oldu. İşgali bahane ederek Saddam'a karşı savaş ettiler. Ve bunun uşaklığını yapan diğer ülkelerde için kaçınılmaz bir fırsat oldu. Gerek kamuoyunda itibarını kaybeden hükümetin gerekse (üzülerek ifade etmek zorunda kalacağım) Metal-İş kolunda toplu iş sözleşmelerin çıkmaza girmesi, gerekse madenci kardeşlerimizin grevleri tekstil iş kolunda toplu iş sözleşmelerin çıkmaza girmesi bunlar bizim için böylesi bir ortamda olması bizim için işçi sınıfı için üzülecek bir olaydı. Çünkü faşist diktatörlüğü işçilere tehditler savuruyordu. İşçilere sinyaller veriyordu. Faşist mesin başkanı Bahri Ersöze güven veriyordu, nasıl olsa bir savaş hali ilan ederiz. Böylesi sıkıntılardan kurtarırız diyorlardı. Ama bunu şu kadar yapamadılar yapamıyacaklarda. Biz işçiler olarak artık revizyonist ve sarı sendikacılara güvenmiyordu. Biz işçiler tabandaki örgütsel faaliyetini daha çok fabrikalara çektik, çekmek zorundayızda gerçek şudur ki bu grevlerle yalnız ekonomik çıkarlarla grevlerin yapılmasını söyleyen sarı sendikacılar ve başta Türk Metal İşin Başkanı Mehmet Özbek bu grevler bizim ekonomik çı-

karlarımızı korumak için yapılan grevlerdir, doğrudur. Onlar için öyle değerlendirmek zorundalar, ama bizler tabanda bu faaliyetlerimizi grevler ekonomik talepler için yapılmaz grevler siyasal anlamıdır. Grevler insanların insanca yaşayabileceği bir zemin hazırlanması için yapılır. Grevler kitleleri eylemlere dönüştürmek için yapılır ve bizim bakış açımız budur. Yalnızca ekonomik yapıyı anlayanlar siyasal sorunların korunmasında ve çözüme kavuşturulmasında tam bir çıkmaz yol izleyenleri şiddetle eleştiriyorum. Her ne kadar burjuva idiloklarınca artık günümüzde sömürgeciliğin kalmadığı sömürgeciliğin yerine ulusların gönüllü iş birliğinin aldığı ileri sürülüyorsa da emperyalist haydutların dünya nüfusunun % 80'nin yaşadığı geri kalmış bağımlı ülkelerdeki talan ve soygunları gizlemek yok yapıp yahut yok saymak imkansızdır. Bir örnekle açıklayalım: Ortadoğu'da Amerikan emperyalizmi Irak'a karşı başlattığı barış savaşı bizce Amerika'nın petrol rezervlerini kendi lehine çevirmek ve Ortadoğu'da bir üst kurabilmek için petrol şeyhlerinin güvenini kazanabilmek için Ortadoğu'da insanları katlediyorlar.

Yeni sömürgeciliğin ve ekonomik ilhakın en önemli araçlarından biri olarak 1947 de kurulan IMF çok geniş bir egemenlik alanına sahiptir. Çoğu kez CIA'nın kiyle birleşen IMF faaliyetleri soncunda bağımlı ülkelerin siyasal rejimleri iktidarları kolayca değişebilmekte ve emperyalist güçlerin istekleri doğrultusunda

yeni yönetimler yine aynı kolaylıkla oluşturulabilmektedir.

Madenci kardeşlerimizin grevi ve 4 Ocak'ta Ankara'ya yaptıkları yürüyüşün anlamı çok büyüktür. Böylesi kitlesel faaliyetleri Türkiye geneline yaymak, sınıf hareketinin temel ögesidir. Biz bu grevlerde aldığımız dersleri tekrarlayacak olursak ki aynı zamanda bir mesaj niteliğini taşımaktadır. Grevler yalnız ekonomik çıkarlar için yapılmıştır veya yapılmalıdır, diyenlere şiddetle karşıyım. Yalnızca ekonomik yapıyı anlayanlar, siyasal sorunların kavranmasında ve çözüme kavuşturulmasında tam bir çıkmaz yol izleyenlerin yanıldığını bu grevlerimiz göstermiştir.

Tarininde ilk kez faşist Türk metalin greve çıkması bizim için tabandan yükselen seslenen güçlerin meyvasıdır.

Böyle olmakla işveren bilikte işveren tarafından zaman zaman işçi kardeşlerimizin evlerine giderek grevlerin siyasal nitelik taşıdığını o işçilere anlatıyorlar ve grevlerimize büyük saldırılar olmakta ama bizler yine de buna müsadde etmiyoruz. İşçi kardeşlerimize doğruyu anlatacak, onları ikna ederek grevlerimizin devamını sağlamaktayız.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

**KAHROLSUN
SÖMÜRGEÇİLİK**

**YAŞASIN ÖZGÜRLÜK
YAŞASIN SOSYALİZM**

Metal İş Kolunda bir grup işçi

KÖRFEZ KRİZİNİN BEDELİ İŞÇİ MEMUR VE EMEKÇİLERE YÜKLENEMEZ:

Körfez krizi tüm emekçi insanlara olabildiğince yükleniyor ve buna-lıma doğru gidiyor. İşçi, memur, ay-dın yoksul köylü, küçük esnaf ve emekçiler bunun (körfez krizini) net bir şekilde bedelini veriyor ve ödü-yor.

İşçilerin grevleri durduruluyor ve iş kollarında yine kriz bahane edi-lerek binlerce işçi sokağa bırakılı-yor. Sokaklardaki işsizler ordusuna binlerce yenileri katılıyor. Aydınlar düşüncelerinden ötürü cezaevlerine atılıyor, yoksul köylüler almış ol-dukları kredileri ödeyemez duruma gelmiş artık en son çareyi elindeki traktörü satmakta buluyor. Küçük esnaf artık kepenkleri tek tek indiriyor. Memurlar sendikalaşma yolun-da atukları adımlardan caydırılmaya çalışılıyor. Ya sendika yöneticileri işten atılıyor veya uzaklaştırılıyor. Ya da devletin üst organları tarafın-dan ön soruşturma ile yıldırma poli-tikalari uygulanıyor. Öğrenciler yi-ne bir takım haksız uygulamalara maruz kalıyor. Diğer yandan paralı öğretim gibi yoksul insanların oku-masına engel olmaları açısından çı-kartılan bir takım dolaplar...

Bu genel küçük değerlendirmen-den sonra kendi içinde ve kabuğunu aşamayan bir kesim var ki oda me-murlar. Burjuvazinin eskiden çok önem verdiği bu kesim artık piyon görevinden başka bir yerde kullanıl-mamaktadır. Bunu çok iyi bilen me-murlarda artık buna dur demenin za-manı geldi de geçti diyerek çeşitli alanlarda sendikalaşarak bunu gös-termeye çalıştılar.

Cumhuriyetin ilk yıllarında ve halen memur kavramı devletle öz-deşleştirilmiş ve hatta egemen sınıflarca bu böyle gösterilmiştir. "Me-mur devletin görevlisi, devletin ken-disidir" diye lanse edilerek memur sözüm ona bir paye verilmişcesine kandırılmıştır. Buna da halen rastla-mamız mümkündür. Memur, diğer kitlelerden ayrıcalıklı gösterilmeye çalışılmıştır. Örneğin kolalı gömlek giyen devleti temsil eden bir kesim olarak görülmüş, gösterilmiştir.

Evet, memur arkadaş; bunlar egemenler tarafından bazı şeyleri

görmeyi engellemek amacıyla yapılmıştır. Artık yok sana rağbet o eskidenmiş "devlet sen, sen de devlet" Mevcut iktidarların hedeflerine ulaşmakta bir piyon gibi kullanılı-yorsun. Bundan yola çıkarak ya emekle birlikte sermayeye karşı ya da sermayeye birlikte; emeğe karşı, başka yol yok. Bu zamana kadar hep sermayenin yanındaydın ve ortada halin; artık buna son, bizlerin yeri devamlı haklı olan proletarya ve onun diktatörlüğü yanında olmalıdır. Bu zamana kadar egemen güç-ler, "keser gibi hep bana hep bana" demiş, hatta testere gibi bir sana bir bana deme cesaretini ve cüretkarlı-ğını bile gösterememiş onu bile hak-larına büyük gasp olarak görmüş. Anlayalım yerimiz tekelci burjuvazi ve kapitalizmin bataklığını.

Gördüğümüz gibi egemen güç-ler artık yavaş yavaş gelişen mevcut memur hareketinden korkmaya baş-ladı. Hatta memurlar sendika kurabi-ri gibi sözler sarf etmekten de çekin-mediler. Ama kendi istemleri doğ-rultusunda bir sendika, artık gelişen toplumsal muhalefeti bir takım avunmalarla kandırma yollarına git-meye çalışmaktalar. Nasıl ki 1961 anayasasında verdikleri sendikalaş-ma hakkı vardı ya. Yine verip yine almanın çabalarına girmekteler. Bizler tepeden verilme bir sendika değil mevcut ortamdaki memur ör-gütülüğünün haklı kazanımlarıyla sendikalarını kurup burjuvazinin oyunlarına gelmemeliyiz.

Tüm kamu işyerlerinde körfez krizi nedeniyle faşizm uygulamaları daha da artındı. Basit örneklemeler-le anlatırsak, işyerlerinde bir asker misali nöbet tutmalar. Yine daireler-de askeriye misali amirler tarafından genelgeler, tebliğler yayınlanarak bunları teker teker imzalatmalar. Servisler arasında gruplaşma hare-keti olmaması açısından tebliğler. Bunlar saymakla bitmez. Yine sağ-lık iş kolunda gaz maskesi gönder-meleri gereken yerde yine aciz kalan burjuvazi maske yerine sağlık perso-nelini zorunlu atamalarla gönderme-leri, hatta istifa edenlerin istifalarını kabul etmemek gibi terbiyesizce;

demokratik olmayan uygulamalara başvurmaları. Ve tüm kamu işyerle-rinde izinleri kaldırmak hatta bazı birimlerde çalışmaları vardiye usulu yapmaları bir kaç örnekten biri.

Hele her zaman memurun karşı karşıya kaldığı sorunlardan birisi olan mesai sorunu daha da disiplinli bir hal aldı. Mesai gelişi-gidişi artık milimetrik bir hal almış uymayanlara uyarı ve savunma yazdırmaya ka-dar gidiyor, hatta fon kesintileri de bunlardan biri. İstanbul gibi herşeyi karışık olan ulaşımı; daha bir berbat olan şehirde. Niçin geç kaldın gibi gülünç soru yöneltebiliyorlar. Kendilerine servisler tahsis edilirken, bizler bu kapsamın dışında tutuluyo-ruz. Önlerinde bir sorun teşkil eden ve bir üst makamına bildirmekle görevli bu amirler bunun zahmetine veya her neyine katlanamıyorlarsa çekiniyorlar. Ama geç kalındığında da veryansın ederek ne kadar küçül-düklerini net görebiliriz. Onlara iş yapmak yerine devamlı olarak bir başkalarına yani ezilen ve hor görü-len biz memurlara iş yapmamızı em-retmek daha cazip geliyor. Bu da on-ların ne kadar aciz ve işe yaramaz bi-rileri olduğunun net göstergesidir.

Artık direnmenin ve birleşmenin zamanı geldi. Sorunlarımızın çözü-mü için tek yumruk olup mevcut te-kelci burjuvaziye gereken cevabı vermeli. Bizlerin sorunlarını yine bizler çözeriz. Eğer bunu egemen güçlere bırakırsak onlar bizleri bir köleden farksız bırakmanın hesapla-rını yaparlar ve her dönem bu ızdı-rapları yaşarız.

Güçlerimizi mevcut kurulmuş olan memur sendikalarımızda (re-formist ve uzlaşmacı sendikalar dı-şında) örgütlenerek, özünü sınıf ve kitle sendikacılığı ile pekiştiren grev ve toplu sözleşmeyi önüne koyan sendikalarda ve diğer kollarda da bu-nu baz alarak mevcut sendikaları ya-ratmanın ve kurmanın yoluna gitme-liyiz.

Susmayalım, sesimizi daha gür ve net çıkartarak bu haksız uygula-malara ve emperyalist çıkarlı savaş-lara hayır diyerek; gerçek düşman içerde parolasını kullanarak tekelci burjuvaziye deşifre etmeliyiz.

Bir Devrimci Emek Okuru Me-mur Kuvvani TATAR

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİNDE FAŞİST SALDIRININ DERSLERİ

Aralık ayının başlarında, Körfezde beklenen savaş, burjuva basının benzetmesiyle, üniversitede patlak verdi. Günlerce süren bir gerginlikten sonra faşistlerin saldırısı ve devrimci öğrencilerin karşı koyuşuyla başlayan olaylar bir anda tüm üniversiteyi gerçek bir savaş alanına çevirmişti. İkisi ağır olmak üzere onlarca öğrenci taş ve sopalarla yaralandı. Ardından, bütün olayların sorumlusu durumundaki sivil faşistler gelişmeleri başından sonuna kadar seyretmekle yetinen polislerin arasından geçerek kayıplara (!) karışırken polis okulda kalan devrimci öğrencilere saldırıya geçti. Belli ki, sivil faşistler hazırlıklı gelmişlerdi ve bundan dolayı sivil faşistlerin kavgadan üstün çıkacağını hesaplayan polis olaylar sırasında tarafsız (!) kalmayı yeğlemişti. Ne var ki, faşist merkezlerde yapılan hesap üniversiteye uymamıştı. Devrimci öğrencilerin direnişi sivil faşistlerin saldırılarını bozguna uğrattınca devletin resmi güçleri dişlerini göstermek zorunda kaldılar. Düzenin ve yasaların sözde tarafsız koruyucusu durumundaki polis, gözünün ve yanında kayıplara (!) karışan saldırganları yakalayacağına saldırıya uğrayanları yakalayıp ve tartaklayarak asli görevini yerine getirdi.

Neler oluyordu ve olanlar neye işaret ediyordu? Bu gelişmeler tarihin basit bir tekrarı mı yoksa geçmişte sahnelenen bir oyunun değişik bir zaman ve mekanda sahnelenmesi miydi söz konusu olan?

Özellikle, 70'li yılların ikinci yarısında Türkiye ve bu arada öğrenci gençlik, herbiri başlı başına

bir okul kadar öğretici olaylar zincirini yaşamıştı. Yine aynı dönemde demokrattığı kendinden menkul Demirel'in "bana, ülkücüler adam öldürüyor dedirtemezsiniz." dediğini; MHP'li faşistlerin devletin güvenlik güçlerinin yardımcı olduğunu resmi makamların açıkladığını biliyoruz. Dahası MHP'li faşistlerin güçlerinin yetmediği yerde polisin açık desteği ile düzenledikleri saldırılar örneğini yaşadık. Faşist Evren, hatıratlarıyla seccat arz ederken itiraflarda bulunuyor: I. ve II. MC hükümetleri döneminde devlet sivil faşist işbirliğinin nasıl gerçekleştiğini anlatıyor. Bu işbirliği, daha doğrusu, iç içelik Demirel'in azınlık hükümeti döneminde, 1980'de Fatsa'da maskeli sivil faşistlerin gösterdiği yerlerin ordu ve polis tarafından aranması düzeyine vardı.

On yıllık aradan sonra, sermayenin siyasal planlama merkezlerinin sivil faşist hareketi aktif biçimde tekrar sahneye sürmesinin; devletin kolluk kuvvetlerinin "sağ-sol" çatışmasında tarafsızlık maskesini bir kenara atarak açık taraf olduklarını ortaya koymalarının köklü nedenleri vardı. Bu nedenler, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bugünkü siyasal ortamında, emek-sermaye gelişkesinin şiddetinde ve sermaye sınıfının toplumu yönetmedeki zaafında yatıyor.

TEKELCİ SERMAYENİN YENİ PLANLARI:

Toplumsal ortamdaki gerginlik, egemen güç olarak tekeli sermayeyi ve onun politik güçlerini yeni plan ve stratejiler oluşturmaya; bu plan ve stratejileri yaşama geçirmeye zorluyor. İstanbul

Üniversitesindeki son gelişmeler tekeli sermayenin faşist kurumlarının böyle bir çabaya girdiğini somut biçimde anlatıyor.

İşçi sınıfı ve diğer toplumsal katmanlardaki devrimci potansiyelin, yanısıra öğrenci gençliğin, bugüne değin, esas olarak faşist devlete, ve bu devletin değişik kurumlarına karşı geliştirdiği mücadeleye çizgisi tekeli sermayenin rahatsızlık kaynağının temelini oluşturuyor. Bu rahatsızlık, yönetmek için yeni yöntem ve araçlar arayan tekeli sermayenin dikkatleri öğrenci gençlik üzerine de çevirmek zorunda bıraktı. Çünkü, öğrenci gençlik, 70'li yılların sonlarında düştüğü "sağ-sol" çatışması illizyonunu yaratmak gibi bir hatadan sakınmıştı. Daha doğrusu, bir çok etken öğrenci gençliğin böyle bir hataya düşmesini önlemişti. Bu etkenlerin bir tanesi de devrimci öğrenci gençlik karşısında faşizmin gençlik içerisindeki örgütlenmesinin hemen hemen olmamasıydı.

Böylece, öğrenci gençlik hareketi, karşısına faşist devleti, onun değişik kurumlarını ve yasalarını alarak haklı bir zeminde geliyordu. Öğrenci gençlik hareketinin karşısında, karşı-devrimci dinamik olarak faşist devlet duruyordu ve aslında bu; burjuvazinin en sonunda başvurmak istediği bir seçenektir. Sivil faşistlerin karşı-devrimci bir dalgakıran olarak bulunmayışı devlete işin başında "hakem" rolünü oynama olanağını tanııyordu. Bu olanağın yaratılması gerekiyordu. Hem devleti koruyan onu perdeleyen, hem de öğrenci gençliğin devrimci hareketini bastıran bir karşı-devrimci odak yaratıl-

malıydı...

İşin birinci yanı budur, ikinci yanı ise şu: Bir dalgakıran olarak ileri sürülecek sivil faşist çetelerin devrimci gençlik hareketinin dikkatini kendilerine çekerek rotayı saptırmaları gerekiyordu. 70'li yılların sonlarında devrimci gençlik hareketi, bir anlamda kendiliğindenliğe kapılarak bu çizgiye faşist çetelere karşı verildi. Böylece faşizmin temel unsurları olan ordu-polis-bürokrasi çok rahat biçimde, toplumun gözünde "hakem" rolüne girebildiler. Sanki ortada, sonuçta emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanan, devrimci güçlerle faşist güçlerin, kıyasıya bir mücadelesi değil de, ne olduğu belli olmayan bir "sağ-sol" çatışması vardı. Bu yanılsama daha sonraları ordunun girişeceği geniş çaplı operasyona, bir süre için, haklı görünme olanağı verdi.

Şimdi yeniden böyle bir plana ihtiyaç duyuluyor. Öğrenci gençlik "sağ-sol" çatışması yanılmasa yaratılacak kadar sivil faşist çeteler üzerine çekilerek ordunun yapacağı bir müdahaleye toplumun gözünde meşruluk kazandırmak gerekiyor. Sınıfsal temelleri anlatılmamış, ne olduğu belli olmayan bir "sağ-sol" çatışmasına iki tarafında "uslu durmasını" sağlamak üzere devletin müdahalesi destek kazanabilirdi. Faşist çetelerin devrimci gençlik üzerine salınması bu ortamı yaratabilecekti.

En son, devrimci kadroların kırımı ve toplumun terörize edilmesi gereği de bu planın bir başka yönünü oluşturuyor. Devrimci öğrenci gençlik, 12 Eylül faşizminin tüm terörüne rağmen ilk fırsatta tüm üniversitelerde boy vermeye başladı. Zamanla kadrolaşma da gerçekleşmeye başladı. Tıpkı, geçmişte olduğu gibi bu dönemde de öğrenci gençlik bir çok siyasi kadrolardaki bir ar-

tış tekeli sermayenin rahatsızlık kaynağı idi. Bu kadroların kıyımının hazırlıkları başlamalıydı ama bunu kim yapacaktı? Elbette tüm planların kurgucusu durumdaki kontrgerillanın diğer adıyla, Özel Harp Dairesi'nin emriyle sivil faşist çeteler yapacaktı. Böylece, hakem koltuğuna yerleşen ve gerçekte ise faşizmin asli unsuru olan devlet bir çırpıda devrimci kadrolarının imhasının hukuki sorumluluğundan kurtulabilecekti. Devletin kolluk kuvvetleri, durup dururken kişi "komünist"de olsa öldüremezlerdi. Çünkü onların da eninde-sonunda uymak zorunda kaldıkları ya da uyuyor görünmek zorunda kaldıkları bir yasallıkları vardı. Ve bunu görmezlikten gelemezlerdi. Sivil faşist çeteler, devrimci kadroların kırılması işini doğrudan üstlerine alarak devleti böyle bir beladan kurtardılar. Bundan böyle, sivil faşist çeteler "vuracak" ve devletin polisi eğer görürse (!) yakalayacak.

Bunun yanısıra, toplumun terörize edilmesi sorunu da var. Giderek yükselen devrimci toplumsal muhalefeti her zaman yasalara dayanarak bastırmak tekeli sermayenin canını sıkıyor(!) olmalı... Devrimci muhalefet legaliteyi ustalıkla kullandığında bu burjuvazi için boğucu, dayanılmaz bir hal almaya başlar. Ve bu

durumda, Marx'ın deyişimiyle, burjuvazi şöyle düşünmeye başlar: "Boğucu bir legalitenin demir çemberini kırmak gerekir". Peki, ama nasıl ve kim kırmalı? Durup dururken bunu yapamazdı ve bunu yapabilmesi için gerekli nedenlerin ve ortamın yaratılması gerekir.

Sivil faşist örgütlenmeyle içiçe olan Özel Harp Dairesi'nin emriyle harekete geçecek sivil faşist çeteler gerekli ortamı sağlayabilirlerdi. Sürekli estirilecek terör, özellikle şehirli küçük-burjuva kitlelerini terörize etmede etkili olacak, kendilerine "huzur ve sükuneti" sağlayacak bir kurtarıcı arayışına yol açacaktı. Öte yandan, bu kitleleri terörize ederek tamamen pasif konumlara itebilecek-ti.

Faşist çetelerin, İstanbul Üniversitesi'ndeki saldırıları tekeli sermayenin Özel Harp Dairesi eliyle hazırladığı ve uygulamaya koyduğu bu planın ilk ipuçlarını veriyor. Örgütlenme ağının nerelelere kadar uzandığını bu ülkenin başbakanlarının, Cumhurbaşkanlarının bile bilemediği, bilme-yer güçlerinin yetmediği bu faşist örgütlenmenin böyle bir planı adım adım uygulamaya koyduğunu görmekteyiz.

Bu noktada, Özel Harp Dairesi'nin fonksiyonu üzerinde kısa bir belirlemeyi yapmak yerinde

olacaktır:

Özel Harp Dairesi, daha da Türkçeleştirilmiş adıyla Özel Savaş Dairesi, basında çıktığı kadarıyla 1952'lerden beri Türkiye'de örgütleniyor. 1952 tarihi Türkiye'nin ekonomik bakımdan emperyalist sermayeye, askeri alanda ise NATO'ya bağlandığı yıllar oluyor ve Özel Harp Dairesi'nde bizzat CIA ve NATO tarafından örgütleniyor. Emperyalist sermayenin Türkiye'ye yoğun girişiyle birlikte onun güvenliğini sağlayacak örgütlenmenin yaratılması faaliyeti eş zamanlı başlıyor.

Büyük maddi ve teknik olanaklara sahip olan Özel Harp Dairesi'nin kendisine bu olanakları sunan CIA'nın yönlendiriciliğinde çalıştığı tartışma götürmüyor. Burası açık ve buradan çıkarılacak önemli bir sonuç var: Örnekleri Arjantin ve diğer Latin Amerika ülkelerinde bulunan; CIA'nın yönlendirdiği ölüm mangaları gibi Özel Harp Dairesi'nde devrimci kadrolara karşı sindirme ve imha etme operasyonlarına başlamaya karar vermiş görünüyor. İstanbul Üniversitesi olayı bunun ilk, sıradan ama önemli bir belirtisidir.

Kıssadan hisse bir ders de, AT'a girmek vb. nedenlerle bu ülkede faşizmin bir devrim olmadan da çözülebileceğini, iç başkalaşım geçirebileceğini, bu devletin demokratikleşebileceğini düşünüp savunan reformistlerin payına düşüyor. "Emek çevresi" reformistlerinin iki yıl boyunca yaymaya çalıştıkları bu ham hayaller İstanbul Üniversitesi olayı: Bu olayda polisin takındığı tavır ve Kontrgerilla tartışmalarıyla bir kez daha yaşamın sert yüzüne çarparak tuzla buz olmuşlardır. Tamamen iç savaşa göre, bir toplumsal kalkışmayı bastırmak üzere örgütlenmiş ve nerelere kadar dal budak saldırdığı, ne kadar

güçlü olanaklara sahip olduğu kimse tarafından bilinmeyen bu faşist örgüt (diğerlerini saymaya gerek görmüyoruz) dururken devlet içinde kurumlaşmış faşizm nasıl çözümlenip iç başkalaşım geçirecek doğrusu merak ediyoruz(!). Ya da, bir devrim olmadan onu hangi burjuva güç çözecek? "Ben Özel Harp Dairesi'nin temel işlevini ve Genelkurmay'a bağlı çekirdek birimini özünde hiçbir zaman yadırgamış değilim" diyen Ecevit mi, yoksa Turgut Özal mı?

İşçi sınıfını, emekçi halkı ve devrimci gençliği faşizmin çözülebileceğine iç başkalaşım geçirebileceğine inandırmaya çalışan "Emek Çevresi" reformistlerinin bu sorulara yanıtları bize değil yine bu kesimlere vermeleri gerekiyor.

PLANLARI BOŞA ÇIKARMAK...

Türkiye, işçi sınıfı, körfez krizi, Kürt sorunu çelişkilerinin üst üste yığıldığı, bu çelişkilerin iyice gerilediği; böylece, tüm toplumsal sınıf ve katmanlarda gerilimin üst boyutlara uzadığı bir ortama girmiş durumdadır. Gerilimin şiddeti, tekeli sermayenin sınıf egemenliğini sarsacak düzeyde görünüyor. Bu olgu, devrimci sosyalistlerin iktidar perspektifine şimdi daha sıkı sarılmaları, bütün pratik adımlarında bu hedefi öne koymaları gerektiği gerçeğini bir kez daha dayatıyor.

Sınıflararası mücadelenin bu düzeyinde, öğrenci gençliğin eyleminin amacı ve perspektifi de bu doğrultuda olmalıdır. Öğrenci gençlik, bugüne değin sürdürüldüğü toplumsal sistemden kaynaklanan tüm sorunlara karşı duyarlılık ve mücadele etme çizgisini daha da geliştirerek sürdürmelidir.

Devrimci öncü kadrolar, tekeli sermaye ile işçi sınıfı, faşist te-

rör ile devrimci güçler, faşist devlet ile Kürt halkı arasındaki her kitle çatışmasından faydalanaarak öğrenci gençliği siyasal eyleme çağırılmalı, siyasal ajitasyonlarını geliştirip yaymalılardır.

Üniversiteye polisin desteğinde gerçekleştirilen faşist saldırı, öğrenci gençlik hareketinin okulcu hareket düzeyini aştığını bir kez daha anlatıyor. Bu aşamadan sonra, yani hareketin akademik düzeyi aşmış siyasal bir karakter kazandığı tüm yönleriyle açığa çıktığı günümüzde hareketi tekrar, bir kaç yıl öncesinin okulcu düzeyine çekmek bayağı liberal burjuvaların ve reformistlerin işi olacaktır. Kitleselleşmek gerekçesiyle hareketi geriye, eski düzeye çekmek üzere eteklerine yapışmış reformizmin teşhir ve tecrit edilmesi şarttır.

Burada, hemen parantez içinde, reformizmden TBKP'yi anlatmadığımızı vurgulamak istiyoruz. TBKP varacağı en son noktaya varmak üzeredir, bu nedenle onu tartışmıyoruz bile. Ama günümüzde reformizm "en az direnme çizgisini" öğrenci gençlik safalarına yaymaya çalışanların safalarında beliriyor, onları kastediyoruz. Dönemimizin reformistleri bunlardır ve dikkatler bu "en az direnme çizgisi"ni savunanlara, öğrenci hareketini geldiği siyasal düzeyden okulcu düzeye (kitleselleşmek adına) çekmeye çalışanlara çevrilmelidir.

Parantezi kapatarak devam edelim. Nedir öğrenci gençliğin bugüne kadar sürdürdüğü mücadele çizgisi, bunun baskın yanları nasıl bir içeriğe sahiptir? Hareketin okulcu düzeyde seyrettiği bir kaç yıl öncesini bir kenara koyarsak son iki yıldır öğrenci hareketinin polise, eğitim sistemine karşı mücadeleye, işçi sınıfı ve Kürt halkına desteğe yöneldiğini; eylemlerin içeriğini bunların oluşturduğunu rahatlıkla saptayabili-

riz. Bu çizgi, devlete, onun çeşitli kurumlarına hakem rolünü oynama şansını ortadan kaldırdığı gibi hem "sağ-sol çatışması" yanılışmasını önüyor ve hem de harekete bir toplumsal meşrutiyet kazandırıyor.

Yukarda belittiğimiz gibi, tekelci sermayenin siyasi planlama dairesi görevini de icra eden Özel Harp Dairesi tam da bu çizgiyi bozmak üzere besleyip eğittiği sivil faşist çeteleri devrimci gençliğin üzerine salmıştır. Bundan böyle öğrenci ister istemez, kendi istemi dışında bu faşist çetelerle kıyasıya bir kavgaya tutuşmak zorundadır, zorunda kalacaktır. Saldırının boyutlarının dünkü düzeyinde kalmayacağını, giderek şiddet araçlarını daha çok içereceğini bilmek için çok şey gerekmiyor. Üstelik, devrimci öğrencileri bu platforma çekmeye çalışan burjuvazinin bizzat kendisidir.

Buna karşılık, öğrenci gençlik, tüm ilgisini, enerji ve çabasını bu sivil faşist çetelere değil de daha önce yaptığı gibi toplumsal sisteme, ondan kaynaklanan sorunlara çevirirse, daha doğrusu olayların dümen suyunda sürüklenmeden, iktidar perspektifine sahip eylem çizgisini sürdürürse bu oyunu bozabilir. Propaganda ve siyasal ajitasyonumuzun içeriğini bu çizgi etrafında oluşturmak zorunluluğu vardır. Örneğin, polis okuldan atılması, Kürt halkı üzerindeki baskıların protesto edilmesi gibi, faşizmin ve tekelci sermayenin en ufak baskı ve zulüm belirtisinin teşhir edilmesi, buna karşı kitlesel eylemlerin örgütlenmesi gibi... (Burada, reformistlerin "ama siz hareketi darlaştırıyorsunuz" haykırışlarını duyar gibiyiz. Onlara yanıtımız kısa olacak: Hareketi darlaştırmak demek onu üniversitenin dar sınırları içine hapsetmek demektir, siyasallaştırmak değil). Kısa-

cası, bugüne kadar tekelci burjuvazinin proleter, yarı-proleter ve diğer emekçi halk kesimleri üzerinde egemenliğinin bir aracı olarak duran okullar bu egemenliğin yıkılması için sürdürülen devrimci mücadelenin birer odağı haline dönüştürülmelidir.

Dikkatlerin, esas olarak faşist egemenliğin baskı ve zulüm belirtilerine konulması, öğrenci hareketinin merkezine bunun konması ve kitlesel karşı çıkışların, protesto eylemlerinin hedeflenmesi faşist çetelerin polis destekli saldırılarına sessiz kalınması ya da görmezden gelinmesi gerektiği sonucu çıkarılmamalıdır. Faşist terörün başıboş bırakılması, bu çetelerin sindirilmemesi onların, amaçlarına varmaları için tüm yolları açacaktır. Her şeyden önce, kitlelerin terörize edilmesi, pasifliğe itilmesi arkasından okulların faşist işgallere uğraması söz konusu olacaktır. Faşistlerin, işgalleri altına aldıkları okullara önce devrimci kadroları sonra ilerici-demokrat nitelikli kesimi almayacaklarını geçmiş deneylerden biliyoruz. Böyle bir durum, öncüsüz, her türlü güvenlikten yoksun bırakılmış kitlelerin önce boyun eğmesine arkasından faşizmin kitlesi olmasına yol açacağını görmemiz lazım.

70'li yıllar, bunun örnekleriyle doludur. Faşist çetelerin işgali altına giren her okul ya da yurt onların, silahlısı da dahil, her türlü eğitimlerinin yapıldığı, kadroların yetiştirildiği, kitle tabanının oluşturulduğu birer odağa döndü. Sivil faşist hareket bu sayede azımsanmayacak bir kitle tabanı elde etmiştir.

Sözünü ettiğimiz dönemde, birçok okulun faşist işgalin altına girmesinin nedenleri arasında devrimci öğrencilerin hazırlıksız oluşları gibi, TKP-TİP gibi reformist akımların etkinliğinin olması da var. Reformist akımlar, "Kitle-

selleşme, kitleyle bütünleşme, kitle karşı çıkar ve ürker" gibi gerçeklerin yanısıra "faşizm gelir" korkusunu yayarak sivil faşist çetelere karşı aktif bir savaşımın önüne geçmeye çalıştılar. Bunun sonucu olarak, reformistlerin etkin olduğu tüm okullar sonradan faşistlerin işgaline uğrayarak faşist hareketin birer kalesine dönüştürüldü. Aynı politikanın sonucu olarak, reformistler, faşistlerin saldırıya geçtiği okulları terk ederek öğrenci gençliği sivil faşist hareketle başbaşa bıraktılar.

Sırf bu nedenler bile, faşist çetelere karşı sağlıklı bir mücadelenin verilebilmesi için reformizmin etkisini kırmanın zorunlu olduğunu gösteriyor. Gerçi, bugün için TBKP'nin öğrenci gençlik üzerinde herhangi bir etkisinden söz etmek artık mümkün değil ama, reformizmin TBKP gibilerinden ibaret olduğunu sanmak büyük bir yanılğı olacaktır. Bugün, dünkü TBKP'nin yerini başkaları hızla dolduruyor. Kavgaya şiddetlendikçe ayrışmalar da gerçekleşecek ve yaşam bir kez daha turnusol kağıdı görevini göreacaktır. 70'li yıllardaki devrimci çizgilerinden pişmanlık duyanlar gelecekte reformizmin kaynağını oluşturmaya adaylar ve bu nedenle dikkatlerin bu yöne çevrilmesi gerekiyor. Devrimci üslup kullanmak kimseyi reformizme karşı bağışık kılmıyor.

Geçmişten çıkarılan bu derslerin ışığında devrimci öğrenciler, iktidar perspektifini, faşizmin esas kaynağının faşist devlet olduğunu, dolayısıyla anti-faşist mücadelenin düzene, tekelci kapitalizme karşı verilen mücadele olduğunu bir an bile unutmadan faşist çetelere karşı diş diş ve her türlü mücadele aracının, kullanıldığı bir kavgaya hızla hazırlanmalıdır.

Serhen Yiğit

ZONGULDAK AYAKTA

Zonguldak sokakları maden işçilerinin kızgın soluklarıyla alevleniyor. Onbinlerce işçi canla başla üretimden gelen güçlerine dayanarak mücadeleden kararlı olduklarını gösteriyorlar. Mezarlarını kazanların ayak sesleriyle uykuları kaçan burjuvazi, yönetim erkini güçlendirip bunalımdan kurtulmaya çalışıyor.

Yükselen sınıf mücadelesine karşı yeni taktikler arayan burjuvazi, T. Özal'ın ağzından, bir yandan "Madenleri kapatırız", tehditleri savururken diğer yandan korkusunu gizlemek için, "Grev yapmak istediler, yapıyorlar" "Yürüsünler, birşey olmaz." türünden zorlama söylemlere başvuruyor. Yani maden işçilerine açıklıktan başka alternatif sunmuyor. Sadece işçi sınıfı değil, tek müşterileri madenciler olan koca bir ken-

tin esnafı da açlığa mahkum ediyor. Ama yağma yok! Bu hareketlilik çivileri çıkan sistemi onun tepesine yıkacaktır. Yeter ki; bu haykırış yankı bulsun ve işçi sınıfı elin de aldığı silahı hedefine doğrultsun.

Köşeye sıkıştıkça azgınlaşan burjuva yönetim erkini onu en pervasız, en kanlı şekilde kullanana veriyor. Daha ince, bir burjuva politikası izleyen Torumtay devreden çıkıyor ve gericiliği tescilli T. Özal, faşist hiyerarşinin tepesine oturuyor. Burjuvazi gün geçtikçe daha fazla kana ve baskıya ihtiyaç duymakta, savaş durumunu bahane ederek tüm demokratik hakları gaspediyor ve toplumu gerici-şoven bir tarzda yeniden örgütlemek istiyor. Bu çaba nedensiz değildir. Çünkü sistemin çivisi çıkmıştır ve bozkır

bir kıvılcımla tutuşmaya hazırdır.

Öğrenci arkadaş,

Üniversite yaşamımızda bizlere dayatılan paralı eğitim politikası, jandarma-polis baskısı ve savaş oyunlarıyla karartılan geleceğimizle bizler de bu bozkırın içinde yaşıyoruz. Artık karantliklar gebe. Aydınliğin doğum sancısıdır bu. Bozkırın tutuşmasıdır. Maden işçilerinin çaktığı bu kıvılcımın ateşini kendi bozkırımıza taşıyalım. Paralı eğitime karşı, polis, jandarmaya karşı yükselteceğimiz eylemliliklerde hep birlikte haykıralım:

Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar herşey emeğin olacak!

ANKARA
DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ (DÖB)

BİR DÜNYA DÜŞÜNÜYORUM

Gelişen teknoloji, sanayi, bilim insanları bir yandan refaha götürürken, diğer yandan sosyal bunalım ve patlamalara da götürüyor. Dünya geneline baktığımızda tüm dünyada bir hareketlilik görülmektedir. Bunlar hep toplumsal olayların patlak vermesi ya da yeni bir patlamanın habercisi gibidir.

Bizler şöyle bir dünya düşünüyoruz derken, korkuyorum hep "O Dünya" düşümeizde kalacak. Evet, çok uzaklara gitmeyelim. Yanımızda bir savaş var; bu savaşın fiilen içinde olmasak da sıcaklığını iliklerimiz de hissediyoruz. Bu belki üçüncü bir dünya savaşının başlangıcı ve bu güzellim dünyamızın yerle bir olması demektir.

Bazı insanlar bir yandan savaş çığırkanlıkları yaparken di-

ğer yandan çok barış istiyormuş gibi davranıyorlar. Ama ne yapıyor! Hepsi kendi siyasi ve ekonomik çıkarları için bir şeyler istiyorlar, onlar için ne kadar önemlidir; Piza Kulesi'nin, Ayasofya'nın yıkılması. Bir avuç petrol, insanlarımızdan çok değerli olup çıkıyor.

Evet, gelişen bu olaylar bir kısım insanlar için mutluluk ve refah vaadediyor ama diğer insanlar için bunun tam tersi oluyor. Bir kısım zümre için, insanlar mutluluğunu, sağlığını ve huzurunu veriyor. Benim düşlediğim dünyada bu ayrımcılığa yer yok.

Parası olanın okuyup, parası olmayanın okumaması; bir takım kâr emelleri için doğamızın tahrip olmaması çocukların oyun bahçelerinde oynaması gerekirken sokaklarda ayakkabı boyaması,

dilenmesi; genç ablalarımızın sokak köşelerinde bedenlerini satarak hayatını kazanması! Benim düşlediğim dünyada bunların yeri yoktur. Benim dünyamda tüm çocuklara istediği kadar okuma hakkı ve çeşitli oyun alanları, tüm insanlara iş hakkı sağlanacak. İnsanların sağlık ve barınma sorununu gözömlenecek.

Benim düşlediğim dünyada savaşa yer yok. Benim düşlediğim dünyada tüm insanlığın kardeşliği, sağlığı ve mutluluğuna yer var.

Benim düşlediğim dünyada ezen ve ezilen yok. Benim dünyamda tüm insanlar bir dünyam barış için, özgürlük için yaşam mücadelesi veren insanlarla dolu.

Bir Liseli D.Ö.B.lü

ZONGULDAK MADEN İŞÇİSİNİN HAKLI GREVİNDE YANINDAYIZ

Greve çıkış tarihinden itibaren, hergün miting alanına dönen Zonguldak 17.12.1990 tarihinde de aynı coşkuyu katmerli bir şekilde gösteriyordu. Bu coşku sadece maden işçisinin coşkusu değil aynı zamanda Türkiye'nin her tarafından gelen işçiler ve emekçilerin de onların yanında olduğunun belirtisiydi.

Tekstil, Metal-Kağıt ve bir çok iş kolunun toplu iş sözleşmesi döneminde olması, işçi sınıfının hak arayış içerisine girmeye, Zonguldak greviyle daha da sıcak yaşamaya itti.

İŞÇİLERİ!

Bizler T.İ.S.'de görüşmelerde olsun, konfeksiyonlarda istemiş olduğumuz zamlar olsun refah bir yaşam sürdürmek içindir. Ama bugün görülüyor ki istemiş olduğumuz ücret zammı, T.İ.S. başladığı tarihten bitiş tarihine kadar alacağımız zam, düzenin ekonomik, politik yapılanması burjuvaziye ve tekelci kapitalistlerin yararına çalıştığı için hiçbir zaman yüzümüzü güldüremez.

İşçiyim ve haklıyım, hakkımı aramasını bilmeliyim, bunun için sınıf bilinciyle donanmış devrimci bir işçi olmalıyım. Olmalıyım ki,

kurtuluşumun nerede olduğunu göreyim. Yoksa ben iyi bir sözleşme imzalayayım neye yarar? Görüyoruz, sözleşme imzalayan bir iş kolu, hemen ertesi gün o işkoluna ait ürünlere zam. Aldığım zamdan hem kendim zarar görüyorum hem de bütün halk. Bunun tek çaresi işçi sınıfının demokrasi ve özgürlük kavgası vererek kurtuluşa kavuşmasıdır.

Mitingte gördüğümüz kadarı ile, Zonguldak maden işçisi, halkıyla, esnafıyla emekçisiyle, çocuğuyla bir vücut halinde mücadele azmini alanlara taşıymıştı. Çevre illerden ve işçilerden arabalarla gelen sendikaların kitle örgütlerinin, halkevlerinin işçileri ile birlikte Zonguldak'ın havası değişmişti. Üç saat şehir içerisinde kortejler halinde yürünerek atılan sloganlar işçilerin kararlı, öfkeli, ve doğru olan bir manzara görüntüsüydü.

Burjuvazi silahını omuzuna almış sinsi sinsi, öfkelerini alanda haykıran işçileri gözetliyordu.

Yürüyüş sendikaların önünde toplanarak son bulmuştu. Sendikacılar konuşmaya başladığında, maden işçisinin ufkunu genişletmek için yazılan yayınları

dağıtmak isteyenleri, sendika binasından anons edilerek, almanın arkadaşlar onlar bizden değildir, diyerek oradaki işçilerin kafasını bulandırmaya çalışmıştır. Bu durumu bir genç emekçi olarak kınıyorum. Bir sendikanın bu anlayışının işçi sınıfının mücadelesinde gedikler bırakacağı kesindir. Bu tür anlayış aynı zamanda proletaryanın çıkarlarına devrimci bir bakış açısından korkan teslimiyetçi reformistlerin, sarı gangster sendikacıların anlayışıdır. Bu durumu bir genç emekçi olarak kınıyorum. Bu tür anlayışların her zaman karşısındayız ve olacağız.

Miting dağılırken, burjuvazinin silahlı kuklaları önceden tespit etmiş olduğu işçi gruplarına saldırarak 60 kişiyi göz altına aldı. Daha sonra bunların 50'si bırakıldı ve 10'u gözaltında kaldı. Çevre illerden gelen bütün işçiler, arkadaşlarımızı almadan gitmeyeceğiz diye bir süre karakolun önünde bekledi. Bu durum karşısında sendika: "Bize dokunmayınız biz bu arada hayatımızı yaşıyoruz, geldiniz kışkırtıcılık yapıyorsunuz. Bu zamana kadar böyle gözaltına alınma olmadı" diyerek ordaki mücadelede kararlı işçilerin önüne zarf attı. Bu tür haksız gözaltıları da lanetliyoruz; bizleri kendi dayanışmamızdan koparmak, birlikte mücadelemizi parçalamak isteyenlerin dersini örgütlü bir yapıyla göstereceğiz.

YAŞASIN MADEN İŞÇİSİNİN DİRENİŞİ

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ SİNİFSAL MÜCADELESİ

Bir Genç Emekçi...

BASINA VE KAMUOYUNA AÇIKLAMA

İŞÇİ SINIFINI VE TÜM EMEKÇİLERİ

ORTADOĞUDA OLASI BİR EMPERYALİST SAVAŞ GEREKÇESİ İLE ADIM ATILABİLECEK

OLAĞANÜSTÜ HAL ya da SAVAŞ HALİ UYGULAMALARINA KARŞI ÇIKMAYA ÇAĞIRIYORUZ

Ortadoğu krizinin daha da sıcaklaştığı günlerdeyiz. Krizin başladığından beri siyasi iktidarın tam bir işbirlikçi ruhu ile ABD emperyalizminin jandarmalığına nasıl soyunduğu ortadadır.

Tamamen ABD emperyalizminin çıkarları üzerine dayalı olan bu savaş Türkiye halklarını hiç ilgilendirmemektedir. ABD emperyalizmi Ortadoğu'da sürekli varlığını korumayı düşünmektedir. Dün Vietnam'ı, Grenada'yı, Panama'yı işgal eden tam bir dünya aşası tavrı ile Libya ve Lübnan'ı bombalayan dünya halklarının baş düşmanı ABD, bugün bağımsızlık düşkünü - demokrasi yanlısı bir görünüm çizerek dünya halklarını aldatamayacaktır.

Ortadoğu'da gerçek sorun ABD'nin uzun vadeli planları açısından vardır. Ülkemizde de egemen sınıfların derinleşen krizi, toplumun her kesiminden yükselen hak alma

mücadelelerinin yoğunlaştığı bir dönemde, tüm tabanını yitirmiş emek düşmanı yüzü kitleler nezdinde de ortaya çıkmış ÖZAL iktidarının tam da bu noktada iktidarının devamı için tek seçenek olarak "Emperyalist savaşı görmektedir.

Çıkabilecek bir savaşı ÖZAL iktidarının bu denli istemesinin nedeni "olağanüstü hal" ya da "savaş hali" uygulamaları ile toplumsal muhalefeti sindirmek, tüm devrimci - demokrat kişi ve kurumlar üzerinde bu uygulamaları bahane ederek baskıyı yoğunlaştırmak, varolan grevleri sona erdirmek, sözleşmeleri yüksek hakem kuruluna devretmek.... yani 10. yılında yeni 12 EYLÜL'yaşamak istemesidir.

Son zamanlarda demokratik kitle örgütleri, gençlik, mahalleler işçiler.... yani toplumun tüm kesimi üzerinde estirililen terörün gerçek sebebi budur. Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşüne ve genelde toplu sözleşmelere - grevlere takınılan tavırlar bile bu hazırlıkları açıkça göstermektedir.

Egemen sınıfların bu durumu ile Ortadoğu krizinde ülkemiz açısından son durumda savaşa katılmak adına "saldırı ya da savunma" demogoji olmaktan öteye gidememektedir. Dünya halkları CIA'nın, kontrgerillanın

provakasyonlarına yeterince tanık olmuştur.

EMPERYALİST SAVAŞ DAHA ÇOK AÇLIK, DAHA ÇOK BASKI, DAHA ÇOK YOKSULLUK DEMEK-TİR.

DÜŞMANIMIZ ORTADOĞU HALKLARI DEĞİL, EMPERYALİZMDİR.

Tüm Sendikaları, işçileri, duyarlı olan kamuoyunu

Emperyalist savaşa karşı çıkmaya

Emperyalist savaşa katılmamaya

İlan edilebilecek "OLAĞANÜSTÜ HAL" ya da "SAVAŞ HALİ" uygulamalarına karşı mücadele etmeye

topyekün üretimi durdurarak GENEL GREVLE karşılık vermeye çağırıyoruz.

Siyasi iktidarın emekçilere karşı aldığı tavrı, Emperyalist savaşta izlediği savaş çığırtkanlığını protesto etmek,

olağanüstü hal ya da savaş hali uygulamalarına karşı olduğumuzu bildirmek için 2 günlük açlık grevine gittiğimizi duyuruyoruz.

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT
İ.E.T.T. İŞÇİLERİ

Savaş ateşi bütün bölgeyi tehdit ediyor

İstemedikleri yolculuğa çıktılar

Istanbul'dan 867 beyaz gömleli Güneydoğu'ya göreve gönderildi; bazıları 'ölmek' için istifa etti

İncirlik'te hareketlilik sürüyor Cudi'ye bomba düştü

Akbulut, BM kararına göre yapılacak her hareketin uluslararası hukukta yeri olduğunu söyledi:

Üslerin kullanılması meşrudur

İNCİRLİK VE DİĞER ÜSLER

ABD'nin İncirlik'i yoğun biçimde kullanması ve Türkiye'deki diğer üslerin kullanımının da planlanması, Irak'a karşı hava hareketinde ağırlık noktasının Türkiye'ye kayması olasılığını gündeme getiriyor

Tek bir Patriot atışı 1 milyon 200 bin dolar

ABD ve müttefikler Irak'a 18 bin ton bomba

İncirlik'ten kalkan ABD savaş uçakları, Irak'ı bombaladı

SADDAM: TÜRKİYE'Yİ VURURUZ

Amerikan CBS Televizyonu, dün yayımlanan bir haberinde, Irak Devlet Başkanı Saddam'ın...

EZİLENLER VE SAVAŞ

Körfez Krizi nedeniyle çıkacak olan bir savaşın emperyalist devletlerin iştahlarını ne derece kabarttığı açıkça gözlemlenmekle birlikte, anti-demokratik kurallarla yönetilen ülkelerde özellikle Türkiye'de, olduğu gibi halkın çoğunluğunun demokratik tercihi dayandıran ve ülkeyi istedikleri gibi (kaba deyimle "dingonun ahırını" gibi) yönetenler pervasızlıklarını, tutarsızlıklarını, mantıksal sınırların ötesine taşıyarak, kendilerinin demokrasiyle demokratik kurallarla, reel halk ve ülke gerçeklerini bir defa daha postallarının altında (zaten ezilen) halkı daha ezmeye yönelmişlerdir. Kendi halkımızı her gün binlerce kere katleden ülke yöneticileri, katledilenlerin yerlerine topraktan filiz veren başkaları gibi, onlarca demokrasi yanlısı, haklarını "40 haramiler" gibi sömürenlere karşı savunanlarla, devrimci saflarla, yenilenince ezen sınıflar "faşistler" insanları yavaş yavaş katletmeye "ezmeye" son verip; savaş mualası bahanesiyle topluca katletmeye yönelmişlerdir.

Körfez krizi ya da başka bir deyişle "hızla yaklaşan" emperyalist savaş ile 12 Eylül faşizminden aldığı "faşist miras" kadar kendileri de bu hareketin niteliği ve niceliği kadar hiçbir haklı ve de yasal savunmaları olmayan yönetimdeki zümre, toplumsal uyanışı bastırmak için kendilerine arayıp da bulamayacakları bir gerekçe, bir dayanak elde etmişlerdir. Toplumun başından eksik etmedikleri balyoz darbelerini kat kat ağırlaştırmışlardır. Toplumsal etki ve tepki dönüşümünün zora dayalı yönetime karşı devrimci radikalizmin aksiyoner niteliğinin patlama yaparak militarist

bir devrimle kendilerinin ayaklarını yerden keseceklerini görmezlikten gelmeye çalışmaktadırlar.

Savaş bahanesiyle, yerleşmeye başlayan devrimci bilinci, devrimci direnişi emekçilerin demokratik hak ve talep arayışlarını, demokratik kitle örgütlerinin devrimci hareketin içinde yer almasını, toplumsal hareketin sosyal bilinçlenmesinin ve sosyal olgunluğa erişmesinin mihenktaşını meydana getirmesini büyük bir sinsilikle izleyip, sindirmeye çalışmaktadır. Bunun gözle görülür en net görüntüsünü 3 Ocak eylemlerine karşı, Zonguldak işlerinin haklı davasına karşı yollara ve şehirlere barikatlar kurarak, milletin can ve mal güvenliğini sağlamakla görevli devletin polis ve jandarmasını yine millet dinamizmini oluşturan, emeğin gücünü demokrasinin işleyişinde temel faktör olarak ortaya koyan işçiye karşı kullanarak göstermiştir. 3 Ocak eylemlerine karşı savaş hali (olağanüstü hal) kararı alacağı senaryolarını çıkartarak işçilerin haklı davalarını gayri yasal olarak lanse etmişler, işçilerin haklı davalarını savunanları gözaltına alma, sorgulama olaylarıyla ezmeye başlamışlardır.

Gelelim yönetimdeki zümrenin büyük bir heyecan ve şevkle savaş havarisi kesilmesine karşın, halkın iradesinin, gerçekten bu tür emperyalizmin hedefine kestirmeden varabilmesi için tezgahladığı savaşa, ya da benzeri yıkıcı faaliyetlerine nasıl baktığına... Gerçekten dünyada emperyalistler tarafından yıllarca sömürülen halklar savaşa, kendilerini doğrudan etkilemese bile; kendi sorunlarıyla aynı kaba so-

kulması dolayısıyla, emperyalistlere kinlerini kusarak tepkilerini dile getirirler. Çünkü ezilen halklar, bu tür faşist ve şovenist emellerle yapılan savaşların kimseye bir şey kazandırmayacağını, faşistlerin elde edecekleri emperyalist kazanımları ise, emekçilere karşı bir başka ve sindirme aracı olarak kullanacaklarını bilirler.

Bugün savaşları, kendilerine, varılması hedeflenen en son amaç edinenler emperyalistlerden ve kendi çıkar çarklarının daha bir hızla dönmesi için çalışan, bu çarkların dönmelerinden kaynaklanan emeğin üretim gücünü daha fazla sömürerek, sosyalleşmemiş kültürlerini devrimci proletaryaya ve halk kitlelerine empoze etmeye çalışan burjuvaziyi kendilerine bir ideoloji edinmiş olan burjuvazistlerden başkası değildir. Bu noktada halk kesimlerinden, işçinin, memurun başka bir deyişle emekçinin (ezilen sınıfın) savaşa bakışı, tamamen emperyalistlerin bakış açısından soyut, fakat faşistlere karşı somut bir radikal başkaldırıdan başka bir şey değildir. Onun için yönetimdeki zümre, Türkiye halklarının tamamen pragmatizmden uzak siyaset ve politikalarını benimsemediklerini iyice anlamalı ve halkın özlem ve istemlerinden tamamen uzak, ırkçı bir zihniyetle güdülen (sınıflar arasında yapılan haksız uygulamalar) edimlerin, bir gün kendilerini ta can evinden vuracak, patlamaya hazır mavzere dönüşeceğini kavrayabilmelidirler.

Bir devrimci emek okuru

İsmail DÜLDÜL

KAPALI KAPILAR ARDINDAKİ ANLAŞMALARA SON

12 Eylül 1980'den sonra yapılan böylesi kitlesel grevler kitlesel eylemler, bize yılların verdiği bir birikimin ürünüdür. Bu kitlesel grevler ve eylemler hem faşist diktatörlük için bir uyarı hem de 12 Eylül yasalarının arkasına sığınan Revizyonist sendikacılar, sarı sendikacılar için birer uyarı niteliğini taşıdı.

1.9.1990 tarihinde başlayan toplu iş sözleşme görüşmeleri bizler için bazı sorumluluklar ve yükümlülükleride beraberinde getirdi. Bizler kitle ve sınıf sendikacılığının ölümsüz savunucuları bu yılki sözleşmelerin artık bundan önceki yıllarda olduğu gibi sendika ile MESS arasında kapalı kapılar arkasında yapılmasına müsaade etmeyeceğimize ve uzlaşmacı tutumların sınıfımız adına ihanet olduğuna inanarak bu yoldan göreve başlayarak böylesi sözleşmelere asla müsaade vermeyeceğimizi gerek sendikacılarla tartışarak gerek işyerimizde zaman zaman vardiyalarda üniteleri gezerek tüm arkadaşlarımıza izah ettik. Yapılacak toplu sözleşme taslağının sendikacılar tarafından hazırlanmasına izin vermedik. Toplu iş sözleşmeleri komiteleri oluşturularak taslaklar hazırlandı. Ama maalesef bu taslaklarımız sendikacılarımız tarafından budandı. Toplu iş sözleşme görüşmeleri devam ederken MESS'in devamlı aldatmacı ve dayatmacı politikasını reddettik ve grev kararlarının bir an önce alınmasını istedik. 23 Kasım'da alınan grev kararları bizim için sevindirici bir olaydı. 26.12.1990'da Türk Metal'in greve çıkacağını ilan etmesinin arkasından üçlü ittifak yapılmasını Çelik İş, Özdemir İş, Otomobil İş Sendikaları açıkladılar. Günler geldi grev günleri başladı üzülmeye ifade ediyoruz ki bizim işyerinde grev başlatılmadı. Biz sendikamızı bu konuda her gün sıkıştırarak bizim işyerinde grevin neden başlamadığını söyledik, bizim sendikalarımız işyerlerimizin greve başlaması bizim için uygun düşmüyor dediler ama buna karşı geldik bu işyerinde grevin bir an önce başlatılmasını istedik. Çünkü iş-

veren greve çıkılacağını çok iyi bildiği için devamlı stoka yönelik üretim yapıyordu, biz özellikle bundan yola çıkarak bu grevin başlatılmasını istiyoruz dedik. 3.1.1991 tarihinde işyerimizin grev tarihini belirledik. 8.1.1991 tarihinde greve çıkacağımız kesinleşince işveren korkuya kapıldı. 15 yıllık sanayicilik hayatında böylesi bir olayı yaşamamış, böylesi bir olay onlar için bir uyarı niteliğini taşıyordu.

6.1.1991'de sendika ile işveren arasında yapılan bir pazarlığın olduğunu duyduk biz buna şiddetle karşı çıktık gece vardiyasında sendikacılarımız işverenle yapılan protokolü bize açıkladılar buna şiddetle karşı çıktık. Böylesi bir sözleşmenin hukuksal geçerliliği yok dedik ve özellikle şunu ifade ederek, eğer bizim sözleşmemiz bitecekse işverenin MESS'ten istifa etmesi gerektiğini söyledik. Biz işverenle bağımsız bir sözleşmenin yapılmasından yanayız dedik, eğer işveren MESS'ten istifasını getirmese bizler greve hazırız bizlerde madenci kardeşlerimizle birlikte greve çıkacağımızı, aynı işkolunda yapılan grevlere destek vermek için, bizlerde hakkımızı grev alanlarında kavga vererek onlarla birlikte biz de kavgaya hazırız dedik. Bu uyarılarımızı sendikacılar dikkate almak zorunda kaldılar, çünkü daha önceki senelerde olduğu gibi ipler bu sefer bizlerin elindeydi. 2 gün 2 gece tartışmalar sonunda bizlerde diğer arkadaşlarımız gibi bu şanlı kavgamıza başladık. Bizler şuna inanmıştık artık birilerinin hazırlayıp, kazandığı emeğin ürünlerine ortak olamayacağımızı işin başından beri tüm işçi arkadaşlarımıza izah ederek bu konuda başarılı olduk. Grevimizi bu ölçüde başlatık. Bura ya kadar değinmediğimiz bir konuyu da belirtmek istiyoruz. 3 Ocak'ta yapılan genel greve öncülük ederek bizlerinde bu greve katıldığımızı ifade etmek istiyoruz.

8.1.1991'de greve başlamadan önce işyerimizin konumunu dikkate almak zorundaydık, işyerinde işçilik hayatı çok az olan arkadaşlar büyük

çoğunluklardı. Biz bunların bizler için sorun teşkil etmeyeceğini biliyorduk, çünkü onlar da işçi onlarda emeğe saygı duyuyorlardı. Bunları değerlendirmek bizlerin görevidir dedik bu örgütlenmeyi bu ölçüde yaptık, ve böylesi bir aşamada greve başladık.

26 Aralık'ta başlayan grevlerin arkasından dalga dalga yapılan grevler, eylemler yazımızın başında da belirttiğimiz gibi faşist diktatörlük için bir uyarı oldu. Geçmişte yapılan hataların artık tekrarlanmayacağını, toplumsal maddi gerçek kuramından çoğu kez ekonomik yönün anlaşıldığı, kavramın içerdiği sosyal ve politik unsurların ya hiç hesaba katılmadığı ya da tali yönlermiş gibi ele alarak yapıyordu. Bizim buna bakış açımız sosyo ekonomik yapı kavramı da tek yanlı bir biçimde anlaşılmış ve bununla sadece Türkiye'nin kapitalist gelişme düzeyi yarı feodal-feodal kalıntılar ağırlığı üretim ilişkileri vb. gibi özellikleri anlatılmak istemiştir. Gerçek şudur ki yalnız ekonomik yapıyı anlayanları, siyasal sorunların kavranmasında ve çözüme kavuşturulmasında tam bir çıkamaz yol izleyenleri şiddetle eleştiriyoruz.

Türkiye'nin konumu ve potansiyel yapısına bakarak, Maden-İş'in grevi 26 Aralık'ta başlayan grevlerin, 3 Ocak'taki genel grevin arkasından kitlesel eylemlerin birer sınıf kavgası olduğunu ekonomik mücadelenin ötesinde işçi sınıfının hak ve özgürlüklerinin, sendikal haklarının, geri alınmasında insanların insanca yaşayabileceği bir ortamın hazırlanmasında birer ön adım olarak bakıyor ve bu ölçülerde değerlendirerek grevlerin devamını diliyor ve böylesi bir zemini hazırlayana kadar kavgamızı alanlara taşıyacağımızı belirtmek istiyoruz.

**YAŞASIN MÜCADELEMİZ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
BİRLİĞİ**

YAŞASIN SOSYALİZM, YAŞASIN ÖZGÜRLÜK

Metal işkolundan bir grup işçi

BİR KONFEKSİYON İŞÇİSİ OLMAK

Ben bir bayan konfeksiyon işçisiyim. Çalışmış olduğum atölyede 120 işçi çalışmaktadır. Bunların 80 tanesi bayan işçilerden oluşmaktadır. Türkiye gibi bir ülkede, bayanların ne türlü zorluklarla karşılaştığını bizzat kendim yaşamaktayım.

Devrimci Emek dergisini okuduğumda bazı yerlerini anlamasam da derginin işçilerin sorunlarını dile getirdiğine inandığım için, ben de kendi atölyemdeki sorunları duyurabilmek için bu yazıyı yazmaktayım.

Sabahları işbaşı yaparken, ustalar o günü patronlar açısından ne kadar kârlı bir üretim yapılacağına hesaplarına, daha işçiler soyunmadan, iş saati gelmeden, herkesi acele acele makinanın başına oturtmakla başlamaktadır.

Genelde işçilerin sigortasız ve sendikasız oluşu, aynı zamanda sosyal haklarının kısıtlı oluşundan dolayı işçilerin ağızına kilit vurulmuş gibi suskun durmaları çok kötü bir şey.

Olumsuzlukları ben maddeler halinde yazmak istiyorum:

1. İşletme görevlilerinin işçilerin gücünü bir para basar makina gibi görmeleri, işçiler üzerindeki küfürlü davranışları.

2. Hasta olan işçiye bayılma durumuna gelene kadar vizite kağıdının yazılmaması. Yazılsa bile onu isteyerek değil kovarcasına doktora göndermeleri.

3. En ufak durumda işçileri işten atma tehdidi. Örneğin: Bir işçinin kumaş parçası ile terini silmesini gören usta seni işten atarım diye tehdit etmesi.

4. Ustalar şefler üç dört günde bir toplantı yapıp, artık ne konuşup ne diyorlarsa bize sıradan ağızlarına geleni söylüyorlar.

5. Yazıhanede içip içip alkolün etkisiyle yine aynı şekilde bize hakaret ediyorlar. Kendini bilmez, hareketlerini kontrol edemeyen kızlar, onların o halinden hiç kaçınmayan şakalaşmalar, yani toplum dışı hareketler yapıyorlar.

6. Tuvalete giden bir bayanı, "sen kaytarıyorsun" diye geri çeviren şerefsizlerin yaptıklarını görmek günlük yaşananlar arasındadır.

7. 120 işçinin çalıştığı işyerine, 90 kişilik yemek getirerek işçilerin sağlıklı bir şekilde beslenme ihtiyacının karşılanmaması.

İşte bu şartlar altında çalışmaktayız. Bu yaşadıklarımızın sadece bir yanı. O hayatı yaşamak insanın günlük yaşantısını çekilmez hale getiriyor.

Bu sorunlarımızın açıklığa kavuşabilmesi için işçilerin birlik olması gerekir. Konfeksiyonlarda sendikalar kurulmalı. Bunun için bütün işçiler birlik olsun istiyorum.

Yaşasın işçilerin birliği!

Bir konfeksiyon işçisi
Zübeyde YILMAZ

İŞTEN ATILMALARA SON

Derby Jilet Fabrikası'nda, aralık ayı içerisinde patrandan işçilere bir mesaj vardı. Patron yetkili arkadaşımızı çağırarak işletmemizde siparişler kesilmiştir, üretimi azaltmak zorundayız. Biz bu durum karşısında biz o arkadaşların yerine askerliğine yakın olanlardan çıkmak isteyen olursa onlar çıksın diye fabrika şefliğine bildirilmiş ve kabul edilmiştir. Bu şekilde gönüllü çıkan iki arkadaş oldu. İşten atılacak sözleşmeli arkadaşlarla beraber üç arkadaşımızın 17. maddeyi içerdiği için iş hakkı 13. maddeye göre feshedildi. Onun sonrasını yaşıyan bütün işçi arkadaşlarımız arasında konuşulan birşey vardı. Bu işten çıkarılma 16 kişi ile durmaz. Çünkü önceki senelerde üretim düşeceği zaman işçiyi yukarıya Derby Lastik Fabrikasına götürür orda çalışırdı. Ama şimdi Derby Jilet ayrı bir fabrika olarak iş kolu değiştirildi için patronların bu şansını öldü, ve çareyi işçi atmakta aradılar.

Böyle olunca görev işyeri komitemize, daha da doğrusu tüm işçi arkadaşlarımıza düşüyordu. Toplu iş sözleşmesi döneminde olmamız ve sendikamızın yetki ve T.I.S sözleşmesine oturabilir yetkisinin gelmesi için beklemenin suskunluğunu üzerimizden atmak zorundaydık. Çünkü bir sene boyunca 160 bin liraya çalıştırdığı ve iyi bir sözleşme imzalamak isteyen genç arkadaşlarımızın ekmeği söz konusuydu. Bunun için derby işçisinin bir kararı yetiyordu. Ya hepimiz ya da hiç kimse işten çıkarılmayacak. Nitekim öyle oldu. Patron işçiyi işten atmayı değil yiyeceği demir yumruğu düşünmeye başladı.

İŞÇİLER!

Ayaklanan Zonguldak işçisi, ve onun kıvılcıklarından ateşlenen metal işçisi, kağıt işçisi ve tekstil işçisi.

Bugün Türkiye işçi sınıfı burjuvazinin onurunu ayakları altına almış çiğneye çiğneye Çankaya'yı fethine gidiyor, fabrikalarda grev bayrakları asıyor. Sokaklara dökülüyor. Bir savaş içerisindeyiz bu da sınıf savaşıdır. Sınıf savaşını yükseltelim. Kavganın içinde yer alalım. Kurtuluşumuz çok uzaklarda değil. Yakın bir gelecektedir. Biz derby işçisi olarak bu mücadelede içerisindediz ve her zaman olacağız.

YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ
YAŞASIN DERBY İŞÇİSİNİN
ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

GREV ZİYARETİNDEN GÖZALTINA

Yılbaşı sahabı yeni bir yılın ilk başlangıcında gece eğlenenler sarhoş olurken işçiler hak alma mücadelesine devam ediyorlardı. Otomobil-İş ve Çelik-İş'e bağlı iş yerlerinde grevler başlamış ve devam ediyordu. Genç Emekçiler, Emekçi Kadınlar, Tekstil ve Tek Gıda-İş kolunda işçiler, inşaat işçileri, memurlar ve aralarında Dev-

rimci Emek Dergisi sahibi ve Yazı İşleri Müdürü'nün de yer aldığı bir grup işçilerle dayanışma ve onlara moral vermek için grev ziyareti düzenlendi.

İşçilerle 3 Ocak eylemi sözleşmeler ve talepleri ve benzeri konular konuşulup tartışıldı. Konuşmalar çoğunlukla 3 Ocak eylemine yö-

nelik geçti. İşçilerin hazırlıkları ne yapacakları konuşulup tartışıldı. Yedinci ziyaret yeri olan Şişe Cam'dan dönüşte ise faşizmin kolluk güçleri belirdi, ellerinde otomatik silahlarıyla ve bir kaç ekiple birlikte arabalarımız durdurulup etrafımız sarıldı, arama ve kimlik soruşturulması sürdürüldü.

Evet tekelci burjuvazinin bu saldırısı bizi şaşırtmadı. Çünkü olan işçi sınıfının dayanışmasını ve en ufak bir hak arama mücadelesini kanla ve terörle bastırmaktan geri, grevci işçilerle dayanışma amacıyla yapılan ziyaret bile burjuvaziye rahatsız edip saldırganlaştırıyor. Hiçbir gerekçe gösterilmeden 17 kişi gözaltına alınıyor.

Grev ziyaretinde yer alan 4 yaşındaki ve 5 yaşındaki çocuklar gözaltına alınarak bu saldırıdan paylarını almış oldular.

SAVAŞ KADINLAR İÇİN
KENDİLERİNİN VE BEDENLERİNDE BİYÜTTÜMÜZ

KADINLARI! EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Körfezde sıcak savaş başladı. Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan Körfez krizinin çözümünü için yapılan diplomatik girişimler, tahliyeler, tehditler bir yana, bugün artık Ortadoğu'da kaynayan kazanlar yerini alevlere baraktı.

Türkiye savaşın içinde. Resmi açıklamalar ve ülkenin genelinde olağanüstü hal ilanını beklemenin artık olağan adını koymaktan başkaca bir anlamı yok.

-Kadın ve erkek öğretmenler, sağlık personeli sıcak savaş hattına zorla sürüldü bile.

-Artan enflasyon, peşpeşe gelen zamlar, kepenk indirmeye başlayan esnaf ile ekonomi çukura girdi.

Bu emperyalist savaşın daha ilk belirtileri bunlar. Bu haksız savaşa hayır diyenlerin seslerini kasmak için grev ertelemeleri, basın yayına sansür uygulamaları, "kuşkuğu görülenler"e ilişkin kitlesel gözaltına almalar, hiçbir demokratik tepkinin ifadesine izin vermeyen baskılar aldı başını gidiyor.

K.Kürdistan halkına yönelik var olan baskılar "zorunlu göç" "kaza sonucu" düşen Cudi hedefli füzele ile artırılarak, Türkiye'nin savaşa yönelik amaçları doğrultusunda Kürt halkı yok edilmeye çalışılıyor.

Bu savaş Türk, Kürt, Arap halklarının savaşı değil, emperyalizmin kar savaşıdır. Türkiye'de dahil bu savaşa giren ülkeler savaş pastasından en büyük dilim kapma yarışındalar.

KADINLAR,

Gönlendir kitle iletişim araçları tarafından tek yanlı aktarılan özellikle TV tarafından "seyirlik bir oyun" haline getirilen savaş bizim dışımızda değildir.

-Bu haksız savaş insanlık suçudur.

-Bu haksız savaş açlıktır, sefalettir, ölümdür.

-Ekonomik çöküntü ile fuhuşun artması demektir.

KADIN OLARAK, İŞÇİ VE EMEKÇİ OLARAK EŞ OLARAK, ANA OLARAK

-Bu haksız savaşa karşı çıkalım.

-Bizim olmayan bu savaşa eşimizin ve oğlumuzun gitmesine engel olalım.

-Savaş kadınlar için cephe gerisinde hizmetçilik demektir. Ahçı, hastabakıcı, ölü taşıyıcı olmaya karşı çıkalım.

-Kürt ve Türk halkları olarak: Bu haksız paylaşım savaşında kendi sınıf mücadelemizi gerçek düşmanına karşı yükseltelim.

-SAVAŞA KARŞI, BARIŞ İÇİN BULUNDUĞUMUZ HER ALANDA SAVAŞA KARŞI SESİMİZİ YÜKSELTELİM

Demokratik Kadın Derneği (DKD) 'NDEN KADINLAR-EMEKÇİ KADINLAR-EMEK KADIN GRUBU- HALK KÜLTÜRÜNÜ ARASTIRMA VE YAYGINLAŞTIRMA DERNEĞİ (HKD) 'NDEN KADINLAR

Sesimiz: Demokratik Kadın Derneği Merkez Yayın Organı, Şubat 1991, Cilt Sayı: 1, Sayfa ve Yayıncı: Mustafa Kemal ULLU
Adres: Tiryaki Hasan Paşa Sk. Toprak Han No: 5 Akademi-İstanbul/Beşiktaş. Fone: 100 TL (KDV Dahil)

Emek Haberi

HAKSIZ SAVAŞLARA HAYIR!

21. yüzyıla ramak kala dünyanın siyasi yapılanmasının temelleri 20. yüzyılda birinci ve ikinci paylaşım savaşları ile atılmıştır. Coğrafi sınırların emperyalistlerin istemleri doğrultusunda çizilmiş olması ve bu sınırların 20. yüzyıl faşist diktatörler tarafından sömürü bölgelerine ayrılması, bu sömürü bölgelerinden herhangi birine istemedikleri halde karşılıklarına çıkan devrimci ruhlu bir militarist öncünün ya da kendilerinin emperyalist çıkarları doğrultusunda kullanacakları ve bu amaçla kendilerinin başka halklarının kanını iliklerini sömürürcesine, yedikleri pastaya el uzatılınca tüm faşist diktatörlükler görülmemiş bir korkuya kapılarak, ezilen dünya halklarının başına kendilerinin seçtikleri kukla yöneticileri de yanlarına alarak önlerine çıkan tüm halklı savaşları ve direnişleri hiçbir haklılık gözetmeden

tüm faşist kurum ve kuruluşlarıyla saldırarak yok etmeye çalışmaktadırlar. Tarihte bu tür (halkların demokratik hak ve taleplerine ve siyasi bilinçli sınıfsal mücadeleye dayanmayan) savaşların hemen hemen hepsi emperyalist ve yayılcı faşist politikalar çerçevesinde yapılarak sömürü düzeninin daha sağlam esaslara dayandırılmasında sömürüyü, dünya halklarını ezmeyi, insanları sadistce katletmeyi, ırkçılığı, şovenizmi ve faşizmi kendilerine bir yaşam biçimi bir kültür bir felsefeyi görüş veya başka bir deyişle anarşizmi kendilerine ideoloji olarak seçmiş olanlara fırsat yaratmıştır. ABD, İngiltere, Fransa vb. gibi haksız bir yüksek refah seviyesine sahip olan ve gelişmenin (ekonomik bilim teknik teknolojik" tüm insanların gerçekten birlikte barış içerisinde yaşamaları gereken sosyal varlıklar olduğu

olgusu hariç" bu olgu haksız temeller üzerine kurulan ülkelerin sistemlerinde yoktur.) had safhada olduğu ülkelerdeki bu ülkeler demokrasinin en fazla işlerlik kazandığı ülkelerdir; bunlar her zaman demokrasi havarileri kesilirler. İşte bunlar sahip oldukları üç kurşunluk demokrasilerini başka milletlerin (Afrikalıların, Asyalıların vs.) demokrasilerini haklarını emeklerini ve sermayelerini gaspederek sömürerek tesis etmişlerdir;

Medeni yerleşmenin ileri aşamada olduğu ülkeler (yani kapitalizmin son aşaması olan emperyalist ülkelerde) de ekonomik durgunluk, ekonomik bunalım beklendiği ve söz konusu olduğu zaman bu ülkeler mevcut olan veya beklenen durgunluğu üzerlerinden atmak için savaş tacirliğine başvururlar. Sömürü çarkının planlanan şekilde dönmesi için (kanemeci, vampir) ül-

kelerin, siyasi politikaları da bu durumun devamını sağlayacak şekilde oluşturulmuştur. Bunun en basit örnekleri yakın tarihimizde yaşandı. Şimdi ise en açık ve çarpık örneği vahşice sergilenerek emperyalistlerin faşizen politikaları uygulanmaktadır. Emperyalist faşist Amerika üstüne vazifeymiş gibi "Ortadoğu'da barışı tesis edeceğim, dünyanın özlemediği barış düzeninin kurulması lazım" diyerek yanına kendisinden farklı bir yaklaşım içerisinde olmayan ve de kendilerine ekonomik bağımlılığı bulunan (sömürdükleri) bir takım geri bırakılmış ülkelerin dalkavuk, yarıdakçı yöneticilerini de yanlarına alarak tarihte eşi görülmemiş bir cinayeti, soğukkanlılıkla işleyerek bir halkı (Irak halkını) topluca katletmektedirler.

Bu olaya emperyalistlerin baş savunucusu olan NATO'yu da angaje etmişlerdir. Sömürülen milletler arasında faşist diktaların çıkarları doğrultusunda (fakat kendilerinin seyirci kaldıkları durumlarda) çıkan sorunları, uyuşmazlıkları çözmekte acele etmeyen hatta görmezlikten gelen, dünya özgüvenliğini sağlamak ve genel barışın mevcut düzenler arasında eşitçe korunması amacı ile kurulmuş olan ve bir veya bir kaç milletin demokratik halklarını diğer milletlere ezdirmeye, bu milletlerin egemen devletlerin hegemonyasına sokmaya yö-

nelik olmaya milletlerarası bir kuruluş olan Birleşmiş Milletler teşkilatı uyguladığı politikalarla ve gösterdiği yaklaşımlarıyla egemenlerin resmi savunucusu olduğunu göstermiştir. Egemen devletlerin sömürü düzenlerini daha sağlam temellere dayandırabilmeleri için sömürecekleri ülkelerdeki ekonomik sistemleri, siyasi sistemleri ve üretim ilişkilerini de kendilerinin hiç çaba sarfetmeden kendi yararlarına işleyebilecekleri şekilde düzenlemektedirler. Savaş bu güçlerin başkalarının geleceklerini çalarak kendi geleceklerini garanti altına alabilecekleri bir yatırım şekli olmuştur. Kapitalist sistemler insan olgusunu basit bir üretim aracı olarak görmektedir. Savaş olgusunun (insan-üretim aracı) bağlamıyla ilişkisi ise bu üretim araçlarının üretime pek katkısı olmayan aksamalarını (Barış, özgürlük, eşitlik sosyalistlerini) söküp atarak, bu sosyal olguları ortadan kaldırarak, onların bakış açılarıyla üretim aracını (insanı) rutinleştirerek üretime daha elverişli hale getirmektir. İşte bu süreç içerisinde sürmekte olan Irak emperyalist paylaşım savaşında; Amerika ve onun müttefikleri onlarca yıldır başka milletlerin emeksermaye ve doğal kaynaklarını sömürüp bu sömürüyü teknolojik devrime dönüştürerek ölüm makinaları meydana getirmeleri ve bu ölüm makinalarını hiçbir suçu olmayan bir

milleti yok etmekte kullanmaları onların her zaman olduğu gibi tarih ve insanlığa karşı vahşice bir suçu alan ve de yüzsüzce işlemesine BM teşkilatıda ortak olmuştur. Daha önce yaşanan birçok savaş insanlığa karşı işlenen birçok cinayeti ve halen Kürt halkına, Filistin halkına ırkçı beyaz azınlığın Güney Afrika halkına karşı işlediği haksız saldırıları çözmekte acele etmeyen BM teşkilatı emperyalistlerin çıkarlarına Irak halkının umarsızda olsa başkaldırısını ezmek için görülmeiş politik siyasi yapılanmanın içine girmiş ve bu yapılanmada gerçekte kendisini sözü edilen emperyalistlerin bir uzantısı, onların uzun vadeli erimlerinin gerçek temsilcisi olduğunu göstermiştir.

Tüm insanlık isterdi ki dünyada barış düzenini, insanlığı genel çıkarlarının tesis edileceğini ve sömürdükleri üçüncü dünya ülkelerine demokratik düzeni getireceklerini iddia eden ülkeler ve uluslararası kuruluşlar bu kriz ve daha sonraki aşamada savaş sürecinde oluşturdukları tepkileri (Ezilen dünya halklarına karşı oluşturdukları anti-duyarlılıklarını) Halepçe'de Kürt halkına yapılan katliamlarda, ve Kürt halkına karşı her zaman çeşitli cephelerde işlenen cinayetlerde ve Kürtler gibi yıllardır ezilen Filistin halkına karşı işlenen kıyımlara aynı tepkiyi, aynı duyarlılığı gösterebilselerdi.

Özgür SONER

ESAS OLAN İŞÇİ SINIFININ SERMAYE EGEMENLİĞİ VE FAŞİZMLE UZLAŞMAZ SINIF POLİTİKASIDIR

Zonguldak grevi, bu yazı kaleme alındığında sonuçlanmak üzereydi: Zonguldak grevi diyoruz çünkü bu grev sadece Maden-İş'e bağlı kömür işçileriyle sınırlı kalmadı. Tüm Zonguldak halkını da kucakladı.

Sonuçlanmak üzereydi diyoruz çünkü, maden işçilerinin tüm toplumu sarsan, burjuvaziye korku salan, proletaryanın moral, cesaret aynı zamanda sınıfsal dayanışma ruhunu yükselten tarihsel eylemi, uzun Ankara yürüyüşü Mengen'de burjuvazinin temel güvencesini sağlayan askeri bürokratik aygıtı dediğim silahlı güçlerince kesildi.

Tekelci burjuvazinin bugünkü politik iktidarı ANAP ve onun Cumhurbaşkanı Turgut Özal uzun süre grevin gelişimini umursamamış, grev süresince yapılan dev kitle eylemlerine sessiz kalarak kendiliğinden söneceğini zannetmiş ayrıca uyuyan devin uyanmaması için elinden gelen sessizliği sürdürmüştür. Ancak maden işçilerinin öfkesi gittikçe kabarmış Türkiye işçi sınıfının 10 yıldır susadığı ancak böylesine onurlu bir başkaldırıyı parçalayarak yerine kendi meşru yasalarını koyarak (yasalar sizin, meydanlar bizim) sloganıyla Türkiye proletaryasına nasıl mücadele edileceğini de gösteriyordu.

Gerçekten de proletaryanın böyle bir silkinişe ihtiyacı vardı ve bu anlamıyla sınıf mücadelesine yeni bir sayfa açarak Türkiye işçi sınıfının tarihsel yürüyüşüne güçlü bir adım daha atılmış oldu.

Dünya Devrimler tarihi göstermiştir ki bütün toplumsal değişmelerin motor gücünü maden ve metalorji işçileri oluşturur. Maden ve metalorji işçileri işçi sınıfının öncüsü gücü yol göstericisi durumdadır. Dünya işçi hareketinin yakın tarihine baktığımızda bunu görmek mümkündür. Doğu Avrupa'daki değişmelerin başta Polonya, Romanya, SSCB.lerde de maden ve metalorji, kimya işçileri değişmelerin öncü ve temel gücünü oluşturdu. Gerçi değişmelerin hangi yönde olduğu olumlu, ya da olumsuzlukları tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de tartışılıyor ve yeni çözümler üretilmeye çalışılarak dünya işçi sınıfı hareketine katkıda bulunulmaya çalışılıyor. Bu yazının konusu olmadığından sadece değinip geçeceğim.

Ülkemiz işçi sınıfı hareketi de, proletaryanın uluslararası deneyimlerinden bilgi birikimlerinden ve yol göstericiliğinden yola çıkarak dünya işçi sınıfı hareketine kendi zenginliklerini de katarak kendi kurtuluş yolunu açmaya çalışıyor. Kurtuluşunun kendi elle-

rinde, kendi eseri olacağını mücadele içinde yaşayarak da öğrenme sürecine ağır, ancak istikrarlı adımlarla yürüyor.

Zonguldak maden işçileri dünya işçi sınıfı hareketinin tarihine yazdıkları yürüyüş ve diğer eylemliliklerle ağır ve sağlıklı çalışma koşullarının yanında dayanılmaz hayat pahalılığı bir yazgı gibi grizu patlamalarıyla yaşama hakkının elinden alınması daha 43 yaşına gelmeden meslek hastalığı dedikleri ortaçağ hastalığı, veremden ölmesi, yerin yedi kat altında dedikleri cehennem yaşantısını artık kabullenmek istemediğini gösteriyordu. Ancak dünyadaki sınıf kardeşleri maden işçilerinin ulaştığı işçi sınıfı bilimine oldukça uzak olduğu da bir başka gerçek.

Zira yaptıkları görkemli eylemlerin temelinde ekonomik mücadele yatıyordu. Gerçi ekonomik mücadele aynı zamanda politik mücadeleyi de içinde taşır. Herşeyin değerini belirleyen devlet politikasıysa işçileri ekonomik mücadele verirken aynı zamanda devlet politikasına da karşı durmuş ve onu bozmaya başlamış olurlar. Bunu yaparken yaptığının çoğu kez farkına varmaz. İşte sınıfın öncüleri de böylesi durumlarda da devreye girerek ekonomik mücadeleyi politik mücadelenin kop-

maz bağları olarak görmeli ekonomik, demokratik kazanımların ancak ve ancak kendi gücü ve mücadelesine bağlı olarak politik mücadele ile pekiştirildiğinde kalıcı olacağını kavratmak yönünde olmalı. İşçi sınıfına politik iktidar hedeflerini göstermelidir.

Zonguldak maden işçilerinin eylemliliklerinde demokratik, politik mücadele yok muydu? diye sorulabilir. Bu soruya cevabım evet vardı olacak ve hemen karşı soruyla nasıl bir politika vardı? diyerek açmaya çalışacağım.

Maden işçilerinin günlerce meydanlarda (Çankaya'nın şişmanı işçi düşmanı, Yolumuz Ankara, hedef Çankaya; En büyük eşek, Cemil Çiçek; Özal gidecek dertler bitecek) sloganları elbetteki politik sloganlardı ve işçiler bahsettiğimiz şekilde politik mücadeleyi de içeren bir tutum sürdürdüler. Bu politika ise işçi sınıfının devrimci politikası değildi. İşçilerin ortaya koyduğu politik mücadele işçi sınıfımızın genelde etkisinde olduğu burjuva politik ekseninde gelişti. Daha doğrusu şu andaki yönetim tarafından burjuva düzeninin değişik temsilcileri burjuva partileri olan SHP, DSP ve DYP gibi partiler vasıtasıyla sermaye egemenliğinin değirmeninde Zonguldak işçilerinin alın terini akıttılar. Ve bu yönde olağanüstü çaba sarfettiler.

İstanbul başta olmak üzere Türkiye ve dünya işçi hareketinin ilgi ve sempatisini toplayan bu greve yeterli destek ve dayanışma verilebildi mi? Bu soruya destek ve dayanışma

anlayışımızdan evet diyemiyorum. Zira yine İstanbul başta olmak üzere maden işçilerinin grevine dayanışma deyim yerindeyse "ekonomik kırtasiye" düzeyinde kaldı. Maden işçilerinin gecesini gündüzünü yürüyüş ve mitingler şeklinde sürdürdüğü direnişine, aç kalıyorsan ekmek, üşüyorsan battaniye, kurşunlanıyorsan ilaç ve sargı bezi oldu. Tabii bunları söylerken bunları küçümsediğim anlaşılmalıdır. Proletaryanın ve emekçi halkın, aydınların, sanatçıların, öğretmenlerin, mimarların, mühendislerin, esnafın kısaca emekçi halklarımızın özellikle Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının destek ve dayanışması çok önemlidir. Ancak esas olan bir şey varsa doğrudan proletaryanın bir bütün olarak maden işçileriyle dayanışma direnişlerinde, emekçi halklarımızın açık devrimci kitle eylemleriyle maden işçilerinin gösterdiği yoldan yürümesidir.

İrkçi Güney Afrika kesimi altında yaşayan maden işçilerinin kömür sevkiyatını durdurmaları Kürdistan halklarının dayanışması, proletarya enternasyonalizminin en canlı örnekleri oldu. Bu kadar canlı ve anlamlı örnekler varken Türkiye proletaryası yapması gerekeni yapmadı, yapamadı diyorum; çünkü proletaryanın için için yanan kok kömürü misali güçlü bir köprüye ihtiyacı var. Ne yazık ki Türkiye proletaryası bu köprüye sahip olmasına rağmen uçları tersine bağlanmış motorun pervanesinin tersine dönmesi gibi üfleme kor haline gelmiş kömü-

re değil dışarı üflüyor.

Bu örnekten anlatmak istediğim Türk-İş'in, ortaya koyduğu tutumdur. Bir çoklarının üzerinde hem fikir olduğu gibi Türk-İş'in EMEK düşmanı olduğu, sermayenin yaşayarak görüp kavradığı bu gerçeği, göremeyen, görmek istemeyenlerin tarihsel sorumluluğu büyüktür. Niyetler ne olursa olsun ortaya konan durum benim için temel veridir.

Türk-İş yönetiminin on yıllardan beri ortaya koyduğu tutum budur. Ve bundan sonrada bu anlayış sürdürdüğü müddetçe daha farklı olmayacaktır. Eğer bunu bir şekilde tesbit edebiliyorsak gerçekten emekten yana olan sendika yönetimleri Türk-İş'e rağmen alternatiflerini ortaya koymalı. İşçi sınıfının en küçük ekonomik talebinden, demokratik ve siyasi taleplerine kadar tümüne sahip çıkmalı ve bu yönde pratik tutum ortaya koymalıdır.

Elbetteki hiçbir şey yapılmadı demiyorum. İstanbul'da oluşturulan sendikalar platformu ve buna katkı anlamında örgütlenen siyasi dergiler ve öğrenci derneklerinden oluşturulan platformlar bir takım etkinlikler ortaya koydular. Bunlar yeterli değildir özellikle sendikalar platformunun örgütlediği iki saatlik iş bırakma eylemi çok önemlidir ve özüne uygundur. 100 bine yakın işçinin iş bırakması iki saatlik de olsa canlı dayanışma eylemleridir. Bu örnekler çoğaltılmalı tüm iş kollarına yayılarak koordine edilerek merkezleştirilmeliydi. Gerek burjuva basını gerekse sarı sendika yöne-

timleri bu örnekleri görmezlikten gelerek tüm işkollarına yayılmasının önünde engel oldular.

Objektif basın ahlakından yoksun burjuva basını 100 bin işçinin iş bırakma eylemini nereye saklayacağı çabasıyla tam bir sınıf tavrı ortaya koydu. Siyasetin burjuva ekseninde seyrettiği dönemlerde işçi hareketinin eylemliliğini kendi tercihine kullanırken, işçi hareketi burjuva sınırları aşmaya sınıf tavrını ortaya koymaya devrimci bir öz taşımaya başladığı dönemlerde, burjuva basında kendi sınıf tutumunu ortaya koyuyor ve bu bizi şaşırtmıyor. Çünkü bu örneklerini çok yaşadık ve yaşayacağız.

Benim esas olarak şaşırdığım kendine sosyalist diyenlerin tümüdür. Bir çok örneğin de görüldüğü gibi açlık grevleri, ölüm oruçları, Kürdistan'daki katliamlar, Kürt halkının boyun eğmez başkaldırısı vb. olurken sadece basın açıklamaları, ilanlar, telgraf çekme önerileri gibi son derece pasif ürkek ve korkak tutumlarıdır ve bu tutumlar maden işçilerinin tarihsel eylemlerinde de böyle oldu. Kendilerine aktif tutum misyonunu yüklemeyenlerin de başka misyonlarının ortaya ne koyduklarıdır.

Siyasi dergiler toplantılarında aktif eylem önerilerine biz siyasi birlik yapmıyoruz diyenler gerçekten de doğru söylüyorlardı zira yapılan birlik kırtasiye ve entellektüel birlikti. Burada belirtilmesi gereken, ortak demokratik ya da siyasi taleplerimizde yapacağımız eylem birliklerinin örgüt-

sel birlik kavramıyla karıştırılmasıydı yoksa bizler niçin bir araya gelip platformlar oluşturuyoruz? Eğer yaptığımız iş siyaset değilse ne? Biz siyaset yapıyoruz. Üstelik sadece siyaset değil DEVRİMCİ siyaset yapıyoruz, devrimci siyaseti devrimci eylemle bütünleştiremeyenleri ne devrimci ne de sosyalist olarak görüyoruz. Kendilerine devrimci, sosyalist diyenlerin kendilerini gözden geçirerek bu kimliğe uygun tutum takınmaları gerekir.

Bir diğer önemli nokta ise devrimci, sosyalistlerin istisnasız her sorunda sendikaların arkalarına sığınmalarıdır. Sendikaların, derneklerin, kitle örgütlerinin eylemlerini desteklemek başka bir şeydir desteği herşey yerine koymak başka bir şeydir. Devrimcilerin, sosyalistlerin rüyalarına yeni 12 Eylül giriyor.

Konuyu daha fazla dağıtmadan maden işçilerinin grevini değerlendirmek istiyorum... Yazının başında da belirttiğimiz gibi devrimci dönüşümlerin lokomotifi maden, metalorji işçileridir. Bizim ülkemizde de durum çok farklı değildir. Gerçi geçtiğimiz dönemde mart-nisan eylemleri kamu kuruluşlarında çalışan ve bugüne kadar çok öne çıkmamış, nispeten geri iş yerleriydi. Bu bizi yanıltmamalıdır. Bu mücadeleler ekonomik talepleri aşamadı hatta istediği ekonomik taleplere bile ulaşamadı. Uzun soluklu yürüyüşün öncülüğünü işçi sınıfının bilimini kavramış ve bu yönde yürüyen işçiler çekecektir. Bugün hala öncülüğü maden ve metalorji işçileri sürdürüyor.

Ancak ülkemizde maden iş kolunun diğer ülkelerden farklı özellikleri var. Ülkemizde maden üretimi son derece ilkel koşullarda sürdürülüyor. Maden çıkarma hala kazma ve kürekle yapılıyor. Çağın gerektirdiği teknolojinin madenlerde ve diğer sektörlerde kullanılmayışı dışa bağımlı çarpık kapitalizmin bir ürünü olduğu gibi işçi sınıfının teknik ve bilgi birikimi açısından geri kalmasında neden oluyor. Bir yanılla üretimin az olmasını gerektiriyorsa diğer yanılla yani proletaryanın sınıf bilincine, sosyalizm düşüncesine kavuşmasını genel olarak engelliyor. Maden işçilerini bir ay maden de bağıyor. Böylece maden işçisi olmasına rağmen yarı feodal bir kabuğuda hala taşıyor. Bu da bir olumsuzluk görülse bile olumlu yanlarının olduğuda bir başka gerçek. Metropollerde çalışan sanayi işçileri eğer işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle tanışıp bütünleşememişse burjuva ideolojisi altında burjuva kültürüne saplanıp çürüme noktasına geliyor. Bu yanılla henüz burjuva kültürünün çürütemediği maden işçileri köylülüğün bozulmamış dürüstlüğü ve temiz duygularıyla ekmek ve demokrasi mücadelesine tüm (safliklarıyla) arılıklarıyla katıldılar.

Uzun yıllar Genel Maden İş sendikasının eski yönetiminin ezilmişliğini de taşıyan maden işçileri, şimdiki yönetimlerine adeta tapıyorlar. Bana göre yönetim hiçte hak etmedikleri bir sevgi, coşku ve desteğe sahipler. Böyle düşünenin bir çok nedeni var.

En başta İstanbul'da oluş-

turulan platformla birlikte Zonguldak'a maden işçileriyle dayanışmaya giden devrimci ve sosyalist işçi, öğrenci, öğretmen ve aydınlardan yazarlardan oluşan, Zonguldak işçisine sosyalizm düşüncesini taşımak onlarla omuz omuza mücadele etmek isteyen insanlarla Zonguldak'lı maden işçilerinin arasına adeta bir set çekilmek istendi.

Yapılmak istenen açıkça devrimci, sosyalistlerle işçilerin kaynaşmasını engellemek, ancak bu öyle boyutlara vardı ki devrimci, sosyalist grupların çıkardıkları yayınların işçilere ulaşmalarını, onların sosyalizm bilinciyle tanışmalarını engellemek için Zonguldak polisinden daha önce müdahale ederek doğrudan işçilere, "aranızda işçi düşmanları var, onların söylediklerine kanmayın onların sizlere dağıttıkları bildirileri almayın, onlar sizleri kışkırtıp kendi siyasi proyagandalarını yapıyorlar. Atın yere çığneyin" dediklerini duyunca adeta şok geçirdim. Hele Genel Maden İş Sekreteri Şenol Yazıcı'nın biz kendimize yetiyoruz gelmeyin istemiyoruz diye söylediklerini benimle beraber bir çokları duydu. Ve bir an durdum yüreğim burkuldu gözlerim karardı. Bu nasıl sendikacı? Bu nasıl bir anlayış ki işçilerin yüzlerce kilometrelerden gelerek kendilerini desteklemelerini red edebiliyordu.

Bir kere bu grev tüm iş yerlerine, tüm sendikalara veri olacak bir grevdi, devlet maden işçilerini cezalandırırken diğer işçilerde göz dağı verecekti bizler bunu biliyorduk, sonra demokrasi, özgürlük meselesi sadece maden işçilerinin meselesi midir? Gerçi istenilen demokrasinin nasıl bir demokrasi olduğunu da

şimdi daha iyi kavriyoruz.

Genel Maden İş Sendikası'nın Başkanı Şemsi DENİZER ve diğer yöneticileri, bir kere şunu bilmeliler ki işçi sınıfının sorunları bir çıkarları ortaktır. Bu anlamda bu sorunlar ya da kazanımlar tüm sınıfındır. Tüm işçi sınıfının yüreği sizinleydi ancak sizler işçi sınıfına layık olmadığınızı ortaya koydunuz.

1. İşçi önderlerini bilgisiz kültürsüz teknik yönden gelişmemiş sadece yumruğuna güvenen kaba kuvvet gibi gösterdiniz. Evet bizim yumruğumuz güçlüdür ve vurduğu yerden ses getirir bu bizim zorbalara karşı kullanacağımız yöntemlerden sadece biri, diğer yanlarıyla işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne uygun olan teorik birikim, teknik bilgi, mesleki uzmanlık olmalıydı deyim yerindeyse bir ekonomist, bir sınıf aydını tutumuyla kültürlü gerektiğinde masaya yumruğunuzu vurmalydınız, biz işçileri yeterince temsil edemediniz sadece olumlu olan yumruğunuz vardı ve bunu kullanacak yerde de kullanamadınız ve böylece yumruğunuzunda kof olduğunu gösterdiniz.

Bütün bunları bilmeden yapmış olamazsınız. Hele ANAP'a saldırarak sadece sorunun ANAP'tan kaynaklandığını işçilere, emekçilere (ANAP gidecek dertler bitecek) sloganıyla işçi sınıfına gösterdiğiniz çıkmaz yol sizlerin bütün bunları bilmeden masumane yaptığınıza bizi inandıramaz. Evet, sizler ne yaptıysanız bilerek isteyerek yaptınız bakanın dediği gibi, politika yaptınız. Elbette işçi-

lerde politika yapacak bu anlamıyla yapılan doğrudur doğru olmayan, yaptığının doğrudan burjuva politikası olmasıdır. Esas olan işçi sınıfının sermaye egemenliğiyle, faşizmle uzlaşmaz sınıf politikasıdır.

Dediğim gibi sözde burjuva politika ve propagandasını tıpkı Şevket Yılmaz haininin dediği gibi bir sokak kabadayı gibi yaptınız. Elbetteki niyetinizi bilemeyiz ancak tahmin edebiliriz. Amacı işçi sınıfının gücünü kullanarak ilk genel seçimde burjuva parlamentosunda burjuvaziye hizmet diye düşünüyorum.

Yolumuz Ankara, hedef Çankaya; Ölmek var, dönmek yok, sloganlarının içini boşalttınız. Çünkü uzlaştınız, çünkü gitmeyi düşündüğünüz parlamentoya karşı kavga vermek işinize gelmezdi o uzun yürüyüşte şehit düşen işçilerin her damla kanı ona ihanet edenlerin yakasından asla silinmeyecektir. Ve işçi sınıfı kendisine ihanet edenleri bir gün mutlaka görecektir ve affetmeyecektir.

İşçi sınıfının dev gücünü küçük düşürdüğünüz E-5 karayoluna çıkan işçileri geri döndürmekle, işçi komitelerini polise teslim etmek, işçileri talepleri kabul edilmeden geri döndürmekle en büyük ihaneti ettiniz. Ama bu suç sadece sizlerin değil o yürüyüşte destek vermeyen amacına ulaşması için çaba sarfetmeyen herkesin suçudur. İşçi sınıfı mutlaka suçlulardan hesap soracaktır.

Kahrolsun sarı sendikacılık.
Yaşasın sınıf ve kitle sendikacılığı

bir işçinin Zonguldak grev değerlendirmesi

EMPERYALİSTSAVAŞAHAYIR! FAŞİZMEVE SERMAYEYE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Haksız paylaşım savaşlarının kıskırtıcısı, yüzlerce bölgesel çatışmanın baş tertipçisi, son kırkbeş yılda ikiyüzonbeş askeri müdahalede bulunan ABD emperyalizminin; Halepçe katili, gerici Saddam yönetiminin Kuveyt'i ilhaki ile başlattığı yağma savaşı tüm vahşeti ile sürüyor.

Türk-Kürt-Arap halklarının kendi iradeleri dışında sürüklendikleri bu haksız, yağmacı, yayılmacı savaşta, kazananlar emperyalistler ve gerici Saddam yönetimi, kaybedenler ise emekçi halklar olacaktır.

Türkiye tekeli burjuvazisi; Zonguldak işçi grevleri, Kürdistan'daki halk ayaklanmaları, halkın zamlar ve enflasyon karşısındaki öfkesi, devrimci hareketin her geçen gün artması üzerine ekonomik ve siyasal bir krizin içerisine girdi. Bu kriz üzerine büyük tedirginlik duyan faşist TC yağma savaşından kapacağı payla ekonomisini düzeltmek, yükselen işçi hareketlerini ve devrimci mücadeleyi bastırmak ve Kürdistan'da toplu katliamlar gerçekleştirerek kürt halkını sindirmek amacıyla bu savaşa girmeye canatıyordu. Halklarımızın ve işçi sınıfımızın sınıfsal hiçbir çıkarının bulunmadığı bu paylaşım savaşında ABD'nin Ortadoğu jandarması faşist TC yönetimi, Amerikan üslerinden kalkan uçaklarla Irak'ı bomlalarak bu savaşta yerini aldı.

Türkiye'nin dolaylı olarak bu savaşa girmesiyle birlikte; işçi grevlerinin ertelenmesi, devrimci işçilerin işten çıkartılmaları, Kürdistan'da kazara (!) bombaların düşürülmesi, emperyalist güçlerin askerleriyle işgal edilmesi artan gözaltı ve tutuklamalar, işkencehanelerde devrimcilerin katledilmesi, Türkiye tekeli burjuvazisinin emellerini ve faşist yüzünü gözler önüne sermektedir ve bu uygulamalar her gün daha da artarak devam edecektir.

Bu savaş bölge halklarına kıyım, zulüm, sömürü, yoksulluk ve sınıf kardeşlerinin düşmanlığından başka bir şey getirmeyecektir.

Tüm haksız savaşları önlemenin, kalıcı ve gerçek barışı sağlamanın tek gerçek yolu sınıf savaşıyla baskı ve sömürü sistemini yıkmaktır. Savaş bahanesiyle sömürüyü katmerleştiren asıl düşmanın içerde olduğu bilinciyle Türk-Kürt-Arap halkları ve işçi sınıfıyla dayanışmamızı artıralım. Türkiye tekeli burjuvazisinin öğrenci gençlik üzerindeki faşist baskılarını, sindirme politikasını boşa çıkartalım. Tüm haksız savaşların önünde durmak ve işçi sınıfının mücadelesine omuz vermek için; forumlar, yürüyüşler, sokak gösterileri ve genel boykot silahıyla faşizme ve sermayeye karşı mücadelemizi yükseltelim.

**HAKSIZ SAVAŞLARA HAYIR!
GERÇEK DÜŞMAN İÇERDE.
YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ**

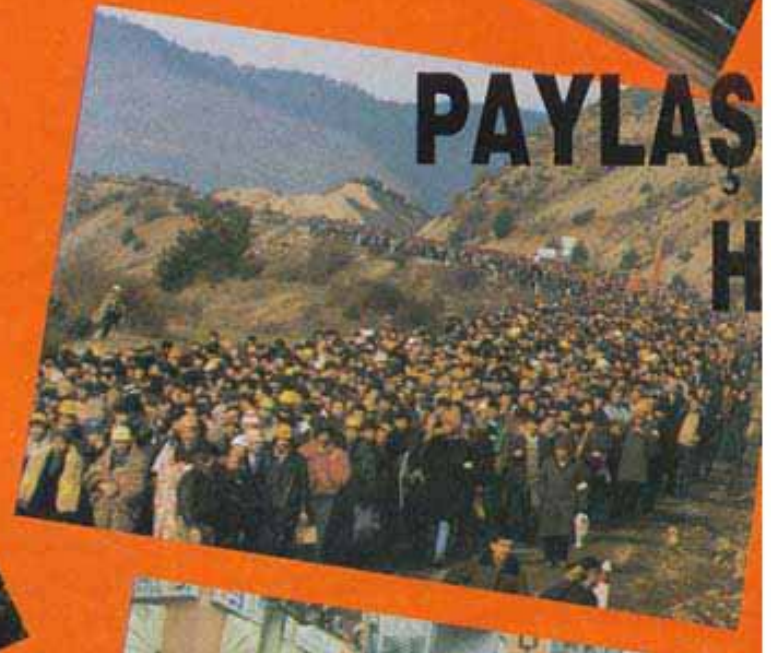
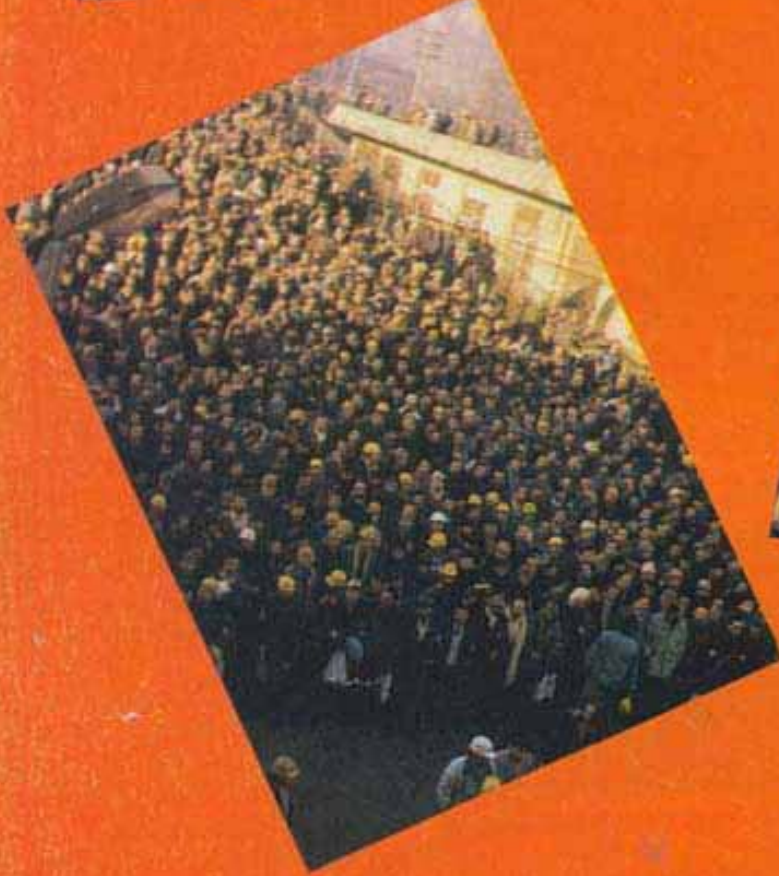
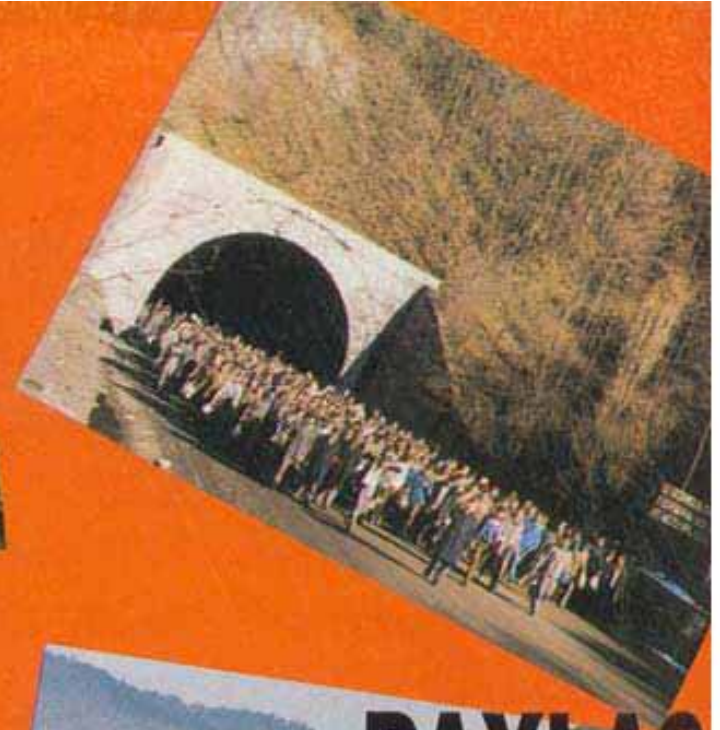
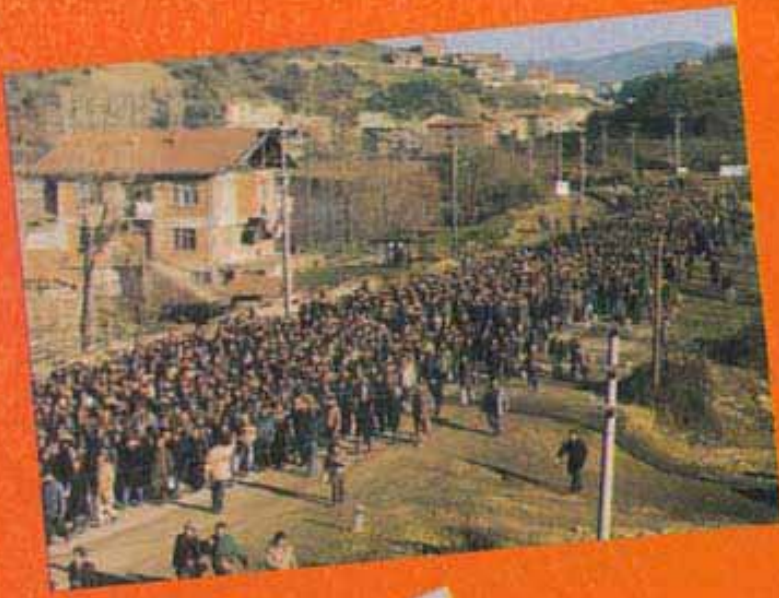
İstanbul DÖB

FAŞİZM DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAKTIR

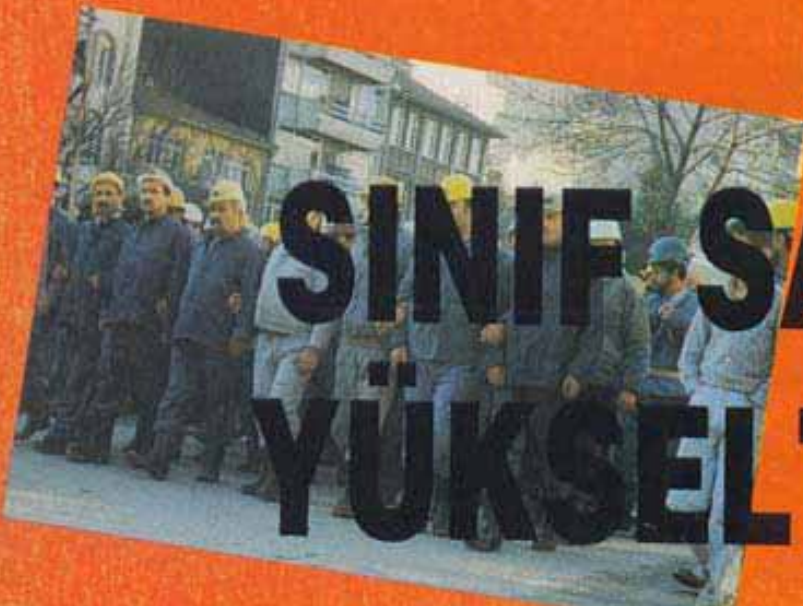

TURAN DEMİR

*Öldürülüşünün 1. ci yılında anısı önünde
sayfıyla eğiliyoruz*

PAYLAŞ
H

SINIF SAVASINI
YÜKSELTELİM...